

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Λήγημα.

(Συνέχεια και τέλος ἴδε Φυλ. 24.)

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ὁ Κ. Μαθθαῖος, καὶ ἅμα εἶδε τὰς νέας, ταῖς ἐξέτεινε τὰς ἀγκάλας μακρόθεν, καὶ δεχθεὶς περιχαρῶς τὰς ἀνοδοέσμας, ταῖς ἔδωκε τὰς δύο χεῖρας διὰ τὰς ὁδηγήσῃ. Ἐκθαμβοὶ αἱ χωρῖναι διήρχοντο διὰ τῶν κορυφῶν ἐκείνων δενδροστοιχιῶν, αἵτινες ἄλλοτε παρετεινότο ὡς ὑψηλοὶ καὶ εὐθεῖς τοῖχοι φυλλώματος, ἄλλοτε ἐκυρτοῦντο εἰς τετραγώνους θόλους ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν, καὶ ἔβλεπον πάσας τὰς πολυτελείας τῆς τέχνης ποικιλοῦσας τὰς πολυτελείας τῆς φύσεως, ἐδῶ συστήματα σπανίων ἀνθῶν, ἐκεῖ συμπλεγματα γλυπτικά, ἀρ' ὧν ἐξέέρρεον

ΠΑΝΔΩΡ,

παντοίου τμήματος πήδακες, ἀλλαχοῦ καταρράκτας καὶ σπήλαια χειροποίητα, καὶ ἀλλαχοῦ οὐρανίου ἀνθοσκεπέϊ.

— Τίνο; εἶναι αὐτὸς ὁ παράδεισος; ἠρώτησαν αἱ δύο κόραι, δισπιστοῦται πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν, διότι εἰς τὸ χωρῖον ὅπου ἐτραφησα, οὐδὲ ὠνειρέθησαν ποτὲ τοιαῦτα θαύματα.

— Τοῦ πρίγκιπος Φραπόλι, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός τῶν, καὶ ἰδοὺ ἡ οἰκία του.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀπὸ τὰ δένδρα προκύψασαι, ἦλθον ἀντικρυ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος, ἵππιαν οὐδὲ τῶν βασιλέων τὴν κατοικίαν δὲν ἐφαντάζοντο, καὶ εἰσῆλθον διὰ τοῦ καταγλύφου πυλῶνος.

— Εἰς τοῦ πρίγκιπος λοιπὸν κατοικοῦσιν αἱ θυγατέρες σας; τὸν ἐρώτησεν ἡ Νίνα, σχεδὸν περίφοβος.

— Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος, γελῶν. Σὰς φέρω εἰς μίαν αἰθουσαν ὅπου ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον ἀπὸ τὸν κάματον τῆς ὁδοπορίας καὶ νὰ συσκευασθῆτε. Θὰ στείλω μίαν ὑπη-
Φυλ. 25.

ρέτριαν νὰ σὰς βοηθήσῃ εἰς ὅ,τι χρειάζεσθε. Ἐπειτα θὰ σὰς φέρω νὰ γνωρίσετε τὰς θυγατέρας μου.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, τὰς εἰσήγαγε καὶ τὰς ἀφῆκε μόνας. Αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ εἰσελθοῦσαι, καὶ κρατούμεναι ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἤθελον ἐκληθῆ ὡς μία ἀπὸ τὰς εἰκόνας αἰτίνες ἐκόσμου τῆς πολυτελεῦς αἰθούσης τοὺς τοίχους, τόσοι τὰς καθίστα ἀφώνους καὶ ἀκινήτους ἢ ἐκπληξίς, διότι ὅπου ἐστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπήντων μεταξόστικτα ἐπιπλα, περσικούς τάπητας, στίλβον μαχώνιον, καὶ ἄργυρον καὶ ἀλάβαστρον. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των τέλος τὰς ἀπέσπασε θαλαμηπόλος, ἧτις εἰσελθοῦσα ταῖς εἶπεν ὅτι ἐστάλη νὰ τὰς βοηθήσῃ ν' ἀλλάξωσι.

—Ν' ἀλλάξωμεν! εἶπεν ἡ Ῥόζα, αἰθναομένη ὅτι αἱ παρειαὶ τῆς ἐφλέγοντο ὑπ' αἰσχύνης. — Ἀλλὰ δὲν ἐφέραμεν ἄλλα φορέματα.

— Ἀναμφίβλως, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀνοίγουσα μέγα κιβώτιον οὔτε ἐπρεπε νὰ φέρετε. Ἐδῶ εἰν' ἐνδύματα διὰ ν' ἀλλάξητε.

Ἡ Ῥόζα ἐβρίφη βλέμμα ἐρωτηματικὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Φαίνεται, εἶπεν αὐτὴ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ εἴμεθα ἐδῶ μ' αὐτὰ τὰ ἐνδύματα.

Καὶ καθ' ἐξυτὰς στεναχόσασαι ἀμρότεραι διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, παρεδόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς θαλαμηπόλου, ἧτις ἀφ' οὗ τὰς ἔλουσε μὲ ἀρωματικὸν ὕδωρ, καὶ ἔχρισε μὲ μύρα τὴν κόμην των, τὰς ἐνέδυσεν ἀντὶ τῶν χονδροειδῶν ὑφαγμάτων, ὧν ἡ ἐπαφὴ ἐλύπει τὰ ἀπαλὰ μέλη των, ἄλλα μαλακώτερα καὶ λεπτοῦφέστερα, στολὴν ἀνεπιτήδευτον μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως ὡραίαν διὰ τὴν χάριν καὶ διότι ἀνεδείκνυεν ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ σωματικοῦ των σχηματισμοῦ. Τὰς δὲ κεφαλὰς ἐκάστης ἐκόσμησε μὲ σειρὰν μαργαρίτων, ὧν αὐταὶ δὲν ὑπώπτευσαν τὴν τιμὴν, οἷτινες ὅμως ἤξιζον μυριάδας.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ, ἀφοῦ ἐνεδύθησαν, καὶ ἡ μία εἶδε τὴν ἄλλην, καὶ ἔπειτα ἐνέβλεψαν εἰς τοὺς μεγάλους καθρέπτας οἷτινες ἐν χρυσαῖς στεφάναις ἐκόσμου τοὺς τοίχους, ἔμεινον αἱ ἴδιαι ἐκθαμβοὶ διὰ τὸ κάλλος των οὐχ' ἦττον ὅμως ἐξεπλήγη καὶ ὁ φίλος των ὅταν εἰσῆλθεν ὅπως τὰς ὀδηγήσῃ. Ἐπὶ τινος στιγμῆς ἴστατο καὶ τὰς θεώρει σιωπηλῶς, χωρὶς νὰ δυνῆσθαι νὰ κορέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν ᾧ ἐκεῖναι ἐρυθριῶσαι, καὶ στενοχωροῦμεναι διὰ τὴν νέαν ἐνδυμασίαν των, ἐσυστέλλοντο νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτόν. Τέλος προβάς, καὶ καταθεῖς ἐν φίλημα εἰς ἐκάστης τὸ μέτωπον, τὰς ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἔφερεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

Ἀφοῦ δ' ἀνέβησαν μαρμαρόστινον λαμπρὰν ἀναβάθραν, καὶ πολλὰς διέβησαν αἰθούσας πολυτελεῖς, ἐφθασαν τέλος ἐμπρὸς θύρας ἣν ἐφρούρουσαν δύο χρυσοστόλιστοι ἄνδρες, ἡγεμόνες ἢ τοῦλάχιστον στρατηγοὶ, ὡς ἐκέλευον αὐτοὺς αἱ νεαῖδες, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν οὐδὲν ἄλλο ἢ ὑπηρεταί. Οὗτοι ἠνέωξαν θορυβωδῶς τὰ δύο θυρώματα, καὶ πρὸς μεγίστην ἐκστασιν τῶν κορασιῶν ἀνήγγειλαν μεγαλοφώνως: «Ὁ Πρίγκιψ Φραπόλις.»

Ἡ δ' αἰθούσα εἰς ἣν εἰσῆγοντο ἦτον ὅλη χρυσοῦ ἀ-

ποστίλβουσα, καὶ πλήρης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐσταλισμένων πολυτελῶς. Ἀμα δὲ εἰσῆλθεν ὁ ἀγγελθεὶς ὡς πρίγκιψ Φραπόλις, ὅλοι ἐπροχώρησαν μετὰ σπουδῆς πρὸς αὐτόν· οὗτος δὲ στάς ἐν τῷ μέσῳ των, καὶ κρατῶν ἑκατέρωθεν τὰς δύο νέας,

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε, σὰς προσεκάλεσα σήμερον εἰς οἰκογενειακὴν ἐορτὴν, καὶ μ' ἐπιμήτατε ἐλθόντες, χωρὶς νὰ ἐνοῆτε τὴν πρόκλησίν μου. Καὶ εἰς σὰς, φίλταται κόραι, ὑπεσχέθην ὅτι θέλετε γνωρίσει τὰς θυγατέρας μου. Ἰδοῦ, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἰδοῦ αἱ θυγατέρες μου, — ἐπρόσθεσεν ἐναγκαλιζόμενος τὰς δύο κόρας τῶν ἀγρῶν. — Σεῖς, φίλταται, εἴθε αἱ πρίγκιπέσσαι Φραπόλι.

Ὅλοι οἱ παρестῶτες ἐξεπλήγησαν εἰς τὸ ἀνέλπιστον ἄκουσμα, καὶ προσῆλθον ἐπευφημοῦντες· αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ, ἄφωνοι ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ μὴ τολμῶσαι ἀκόμη νὰ βιβῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς ὃν τόσοι ἀπροδοκῆτως εὕρισκον, καὶ ὅστις ταῖς ἦτον ξένος ἀκόμη, ἐβρίθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐξεβράχθησαν εἰς δάκρυα. Λαβὼν δὲ ὁ πρίγκιψ τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τῆς Ῥόζας τὸν δάκτυλον,

— Ἰδοῦ, ἐξηκολούθησεν, ὁ νυμφικὸς δακτύλιος, ὃν ἡ φίλτατή μου σύζυγος ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα μου· φέρει τὸ ὄνομά μου: Φερδινάνδος Πρίγκιψ Φραπόλις. Ποία ἦτον ἡ σύζυγός μου εἶναι περιττὸν νὰ τὸ ἐρευνησῆτε· δὲν εἶναι πλέον μετὰ τῶν ζώντων. Ἄν εἰς ἐκείνην δὲν κατώρθωσα νὰ χορηγήσω τὴν εὐτυχίαν, θέλω καὶ ν' ἀγάλληται βλέπουσα οὐρανόθεν εὐδαιμονοῦσας τὰς θυγατέρας τῆς.

Καθίστας δὲ ἔπειτα εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τῶν κορασιῶν, ταῖς διηγήθη ὅτι, ὅταν ὁ Ναπολέων ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του τὴν πλάστιγμα τῶν λαῶν, μυστικαὶ ἐλπίδες ὅτι ἐκ τῆς χειρὸς ταύτης θέλει ἐξέλθει ποτὲ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας, ἐκίνησαν αὐτόν ν' ἀπέλθῃ εἰς κατεσπευσμένην καὶ ἀπροσδόκητον ἀποστολὴν πρὸς τὸν νικητὴν, ὅτε καὶ ἐγράψῃ τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν του πρὸς τὴν μητέρα των, καὶ τὸν ἐδέσμευσαν εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Ναπολέοντος, ὃν συνηκολούθησε τότε ἀμέσως εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ὅτι δ' ἐκεῖ περιπεσὼν εἰς αἰχμαλωσίαν, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἐτι δέσμιος εἰς τοῦ κόσμου τὰς ἐσχατίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοινησῆσθαι οὐδ' ἐγγράφως μετὰ τῆς πατρίδος του· καὶ τέλος, ὅταν ἀποδοθεῖς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἔσπευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του, ἧτις τῷ ἦτον καὶ τῆς ζωῆς γλυκύτερα καὶ τῆς ἐλευθερίας, εὗρεν αὐτὴν νεκράν, ἐν ᾧ εὗρεν ἀρθέντα καὶ τὰ προσκόμματα ὅσα τὸν ἠνάγκαζον ἄλλοτε νὰ κρύπτῃ τὴν ἐνωσίαν του.

Μετὰ δὲ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ταῖς παρουσίασεν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς παρестῶτας, τοὺς πλείστους μέλη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μεμακρυσμένα τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν κατὰ πρῶτον εἰσῆρχοντο, καὶ μεθ' ἧς καὶ αὐτὸς μετὰ τοσαύτην μακρὰν ἀπουσίαν συνίδεε γνωριμίαν ἐκ νέου.

— Φιλτάτη θυγατερ, εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων πρὸς τὴν Ῥόζαν, νὰ σοὶ παρουσιάσω τώρα ἕνα φίλον μου, πρὸς ὃν ὀφείλεις καὶ σὺ ἰδιαίτην εὐγνωμοσύνην. Οἱ ἀχρεῖοι λησται οἷτινες τόσοι σ' ἐτρόμαξαν, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιώχθησαν.

Ἡ Ῥόζα δταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, ἠρυθρία-
σεν ἰσχυρῶς, ἡ καρδιά της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ὡς ἂν
ἤθελε νὰ διαβρῆξῃ τὸ στήθος της, καὶ τὰ βλέμματά
της περιεφέροντο ἀνήσυχτα εἰς ὄλην τὴν αἴθουσαν.

— Ἴδου αὐτὸς, ἀγαπητὴ Ῥόζα, ἐξηκολούθησεν ὁ
πρίγκιψ, — ὁ κόμης Φίλιππος Σικκάρδης.

Ἡ Ῥόζα ἔστρεψε γοργῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὸν
παρουσιαζόμενον· ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ πληρωθῶσιν οἱ
ὀφθαλμοὶ της δακρύων, δταν εἶδεν οὐ ἴστατο ἐμπρός
της ἀξιωματικὸς ὄλιος ἀγνωστος εἰς αὐτήν. Τὸν ἐ-
χαιρέτησεν ἐπομένως ψυχρῶς, καὶ οὔτε λέξιν δὲν τῷ
ἀπέτεινε, ὅπερ αὐτὸς ἐξήγησεν ὡς ἀπειρίαν τοῦ κό-
σμου. Καὶ ὅμως, ὡς ἔπειτα τῇ ἔλεγεν ἡ Νίννα, ἥτις
παρετήρει ὅλα ταῦτα μὲ ἄκρον τὸν ὀφθαλμὸν, ὁ ἀξιω-
ματικὸς ἐκεῖνος ἦτον νέος κομψότατος, καὶ ἡ στολή
τοῦ ἦτον χρυσεῖα, καὶ γαλανοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Ὅταν μετὰ ταῦτα κατέβησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ
πρίγκιψ Φραπόλις εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Σικκάρδην
νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐνοσῶν
ἀναμφιβόλως τὴν Ῥόζαν. Ἐκεῖνος ὅμως, εἴτε μὴ ἐν-
νοήσας, εἴτε, διότι δυσηρεστήθη ἀπὸ τὴν πρώτην ψυ-
χρᾶν ἐκείνην ὑποδοχὴν, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε,
τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν Νίνναν.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ξένων, ἀνηκόντων
ὄλων εἰς τάξιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς εἰς ἣν εἶχον ζῆτει
μέχρι τοῦδε αἱ δύο νέαι, ἔπρεπε φυσικῶ τῷ λόγῳ νὰ αἰ-
σθάνωνται στενοχωρίαν μεγάλην. Ἀλλ' ὁ εὐμενὴς καὶ
συγκαταβατικὸς τρόπος ὄλων ὅσοι τὰς περιεστοίχιζον,
τὰς ἐνεθάρρυνε, καὶ ἡ φυσικὴ τῶν ἀφέλεια ἤρρεσκε περισ-
σότετερον ἀπὸ ἄλλων τὴν ἐπιτετηθευμένην συμπεριφο-
ράν. Ἡ εὐφύτα τῶν ὅμως πολὺν καιρὸν δὲν ἐχρειάσθη
ὅπως ἐκμάθη καὶ ὅσον ἦτον ἐπάναγκες τῶν ἐκ συνήθ-
κης ἐκείνων τρόπων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτέ-
ραν τάξιν τῆς κοινωνίας. Ταῖς ἐδόθησαν δὲ καὶ διά-
φοροι διδάσκαλοι, οἵτινες νὰ συμπληρώσωσι τὰ ἐλ-
λείματα τῆς ἀνατροφῆς των.

Διότι ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ χωρίον, δὲν ἐπέστρεψαν
πλέον. Ὁ πρίγκιψ τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των ἔ-
πεμψεν εἰς τὴν διδασκάλισσαν τοῦ Σαντάλβου χρημα-
τικὸν δῶρον ἀρκούν ὅπως τῇ ἐξασφαλίσῃ βίον ἀνετον,
καὶ τῇ ἔγραψεν ὅτι τὰ κοράσια δὲν θὰ ἐπιστρέψωσι
πλέον, διότι ὁ πατὴρ των εὗρεθῃ.

Ὅλη του δὲ ἡ προσοχὴ ἐκτοτε περιωρίζετο εἰς τὸ
νὰ ταῖς προμηθεύῃ πᾶν ὅ,τι εἶδύνατο νὰ τὰς τελειο-
ποιήσῃ καὶ νὰ τὰς καταστήσῃ εὐδαιμόνας.

Ἡ Βίλλα Φραπόλι ἦτον τῷ ὄντι εὐφρόσυνος κατ-
οικία. Κειμένη εἰς θελκτικὴν τοῦ ὄρους πλευράν, εἶ-
χεν ἐκ τῆς περιαιῆς ἐκείνης μεμακρυσμένην ἀποψιν
ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις τῇ ἔπεμπε τὰς ὑγρὰς αὔρας
τῆς τεχνητοὶ βύακες διαβρέοντες αὐτήν, καὶ ἀναπη-
δητικαὶ πηγαὶ ἀναμιλλώμεναι πρὸς τὰ δένδρα, διετή-
ρουν ἄνεσον ὄροστον ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν πυκνῶν φυλλω-
μάτων, ὅπου ἐκελάδουν μυριάδες πτηνῶν, καὶ ἀρώμα-
τα παντῶν ἀνθέων ἐθυμιάζον πᾶσαν τὴν ἀτμοσφαι-
ραν. Εἰς τὰς φυσικὰς δὲ ταύτας τέρψεις προστεθίεντο
καὶ αἱ ἀπολαύσεις ὅσας χορηγεῖ μέγας πλοῦτος, θα-
φιλευόμενος ἑσπεδῶς ὑπὸ εὐκόλου φιλοστοργίας.

Οὐδ' ἡ συνανέστραφῃ δὲ ἐπέλειπεν, αὐτὴ ἡ τὴν ἀνε-

σιν καὶ εὐχέρειαν χορηγοῦσα τῶν τρόπων, ἥτις πολ-
λάκις καὶ μόνῃ ἐπέχει πάσης ἄλλης ἀγωγῆς τόπον. Συν-
εχεῖς ἦσαν αἱ ἐπισκέψεις τῶν φίλων ἢ συγγενῶν, καὶ ἡ
ἐπαυλις, ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν δύο νεανίδων ἐμψυ-
χομένη, ἀντήχει σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ ἄσματα καὶ
ἀπὸ χοροῦς. Συνεχέστερον δὲ πάντων ἐπεσκέπτετο αὐ-
τὴν ὁ Κόμης Φίλιππος Σικκάρδης, καὶ πολλάκις διέ-
τριβεν ἐν αὐτῇ καὶ ἡμέρας, διότι, ὡς διίσχυρίζετο,
ἡ θέσις ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους καταάλληλος διὰ τὴν ἐπα-
γρύπνησιν ἐπὶ τῶν ληστῶν, ὧν ἡ καταδίωξις τῷ ἦν
ἀνατεθειμένη. Καὶ αὐτὴ μὲν ἦτον ἡ πρόφασις ἣν ὡμο-
λόγει εἰς τοὺς ἄλλους, ἴσως καὶ εἰς ἑαυτὸν· ἡ δ' ἀλη-
θὴς αἰτία ἐπεφαίνετο εἰς ὄλην τὴν διαδωγὴν του, καὶ
εἰς οὐδένα δὲν ἦτον δυσνόητος· διότι εἰς τοὺς περι-
πάτους κατὰ τύχην αὐτὸς ἔμενε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα
εἰς τὴν Νίνναν. Εἰς τὴν τράπεζαν συνέπιπτε πλησίον
τῆς Νίννας νὰ λάβῃ θέσιν· εἰς τοὺς χοροῦς διὰ διαφόρους
περιστάσεις ἐχώρευε μὲ τὴν Νίνναν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
μὲ τὴν Νίνναν ἐγυμναζετο εἰς τὸ ἄσμα, καὶ αἱ μακραὶ
των συνδιαλέξεις πέρας δὲν εἶχον. Ἦτον προφανὲς ὅτι
ἠγάπα τὴν Νίνναν.

Ἐπίσης ὅμως πιθανὸν ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἡ Νίννα δὲν
ἦτον ἀδιάφορος πρὸς αὐτόν· ἄλλως δὲν ἤθελεν ἐπιτη-
δεύεσθαι νὰ τὸν ἀποφεύγῃ, νὰ διμιλῇ πρὸς πάντα ἄλ-
λον μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ δταν ἐλησημονεῖτο, τὸ
βλέμμα της τὸν ἐζήτηει καὶ τὸν παρηκολούθει, εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐσπινθηροβόλει χαρὰ δταν τὸν
ἔβλεπεν, εἰς τὰ χεῖλη της ἐπήνθει μειδιάμα, δταν
τὸν ἤκουε λέγοντά τι, ἀδιάφορον μὲν πρὸς τοὺς λοι-
ποὺς, εἰς αὐτὴν δὲ μόνην καταληπτόν καὶ ἔχον πολ-
λὴν σημασίαν. Προσέτι δὲ ἦσαν οἱ τρόποι της τόσο
ἀφελεῖς, ὥστε ὄλοι ἐβλεπον τὸ αἰσθημά της ἀκτινο-
βολοῦν ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ ἴσως μόνῃ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὑπο-
κρύπτει.

Ἀλλ' οὐδ' εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ τὸ ὑποκρύπτῃ
ὁ πατὴρ της, μόνην ἐπιθυμίαν ἔχων νὰ νυμφευθῶσιν
αἱ θυγατέρες του ἄνδρας ἀξίους τῆς τάξεως εἰς ἣν
τὰς ἀνεβίβασε, καὶ ἱκανοὺς νὰ τὰς καταστήσωσιν
εὐτυχεῖς, ἠγάπα τὸν κόμητα Σικκάρδην, καὶ ἐνέκρινε
τὰς ἀναφουόμενας σχέσεις. Μετὰ τινα καιρὸν ὁ νέος
κόμης ἠνέωξε τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Νίνναν, ἥτις
ἐρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐθύμωσε, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπευ-
θύθη πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του καὶ τὸν ὠνόμασεν υἱόν του.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ ἀρραβῶν, καὶ ἐπ-
τοτε ἦτον ὁ Φίλιππος ἀνεξάλληλος ἀπὸ τὴν ἐπαυ-
λιν, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἐκτὸς τοῦ καιροῦ ὅσον τῷ
ἀφήρει ἡ καταδίωξις τῶν ληστῶν, ὧν διὰ τῆς δρα-
στηριότητός του εἶχε γίνεαι τὸ φόβητρον καὶ ἡ μά-
στιξις. Ἡ δὲ Νίννα, πλέουσα εἰς εὐδαιμονίαν, ἔλεγεν
ὅμως εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἐναγκαλιζομένη αὐτήν,
ὅτι δὲν θέλει νυμφευθῆ πρὶν θελήσῃ ν' ἀποφασίσῃ καὶ
ἐκείνη περὶ τῆς τύχης της, ὥστε οἱ γάμοι των νὰ
τελεσθῶσι συγχρόνως.

Ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ῥόζα ἐμειδία μό-
νον πικρῶς καὶ δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ κάλλος της τότε
ἐθαλλεν εἰς ὄλην του τὴν ἀκμὴν· αἱ φυσικαὶ χάριτες
της εἶχον ἐξευγενισθῆ διὰ τῆς νέας διαίτης, καὶ λεπτὴ

μελαγχολία επιπλανωμένη ἐπὶ τῆς ὄλης της ὕψεως, ἐπέλεεν ἐπ' αὐτῆς ποιητικόν τι καὶ ἀνυπόστατον θέλητρον. Πολλοὶ ἐπομένως τὴν περιεστράχιζον καὶ τὴν ἐθεράπευον, ἀλλὰ πρὸς ὅλους ἐδείκνυτο, περιποιητικὴ μὲν, ἀγαθὴ, εὐπροσῆγορος, συγχρόνως ὁμως καὶ ἀδιάφορος.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ πρίγκιψ Φραπόλις εἶχε ἀπέλθει εἰς Νεάπολιν, αἱ δὲ δύο δελφαὶ ἐκάθητο εἰς τὸ πολυτελὲς ἀνθοκομεῖον τοῦ κήπου, διεσκευασμένον εἰς θερινὴν διαίταν δι' αὐτάς, καὶ ὅπου πολλάκις πολλὰς διῆγον τῶν θερμότερων ὡρῶν τῆς ἡμέρας Ἡ Νίννα, ἠπλωμένη εἰς κλίνην ἀπὸ χρυσοῦτικτον κασιμίριον, ἐξερτημένην, ὡς αἱ τῶν ναυτῶν, ἐκατέρωθεν ἐκ χρυσῶν κρίκων κοσμοῦντων τοὺς τοίχους, παρεδίδοτο, ἐνῶ περιέμενε τοῦ μνηστῆρος τις τὴν ἐπιστροφὴν, εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄποιν καὶ πλήρη ἀπὸ λαυσιν ἢ δὲ Ῥόζα, εἰς τοὺς πόδας της καθήμενη, εἶχε λάβει τὴν ἀγαπητὴν της κιθάραν νὰ παίξει, ἀλλὰ τὴν ἀπέθεσε μετ' ὀλίγον βωθὴν· ἔλαβεν ἔπειτα ἐν βιβλίον καὶ τὸ ἐφυλλολόγει, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσλωμένοι ἀλλοῦ, καὶ ἀλλοῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς της.

τὴν τῆς καρδίας, καὶ ἐρρίφθη ἐκτὸς τοῦ ἀνθοκομείου. Ἡ Ῥόζα, ἠγέρθη περίφοβος καὶ αὐτὴ, καὶ μὴ ἐνοοῦσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ὅτε δὲ ἠθέλησε ν' ἀκολουθῆσθαι τὴν ἀδελφὴν της, εἶδεν ἀνθρώπους ὧν ἡ ἀπαίσιος ὄψι; τῆ ἀνεπόλησε τοὺς ἰηστὰς τοῦ Σαντάβου, ξιφῆρει καὶ δράμοτας πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, οὗ τῆ ἀπέκλειον ἤδη τιν ἐξοδον. Ἐκτὸς ἐαυτῆς ὑπὸ τρέμου, καὶ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ φρικτοῦ κινδύνου ὃν εἶχε διατρέξει, ἐρρίφθη τότε εἰς τῆς σκιάδος τὸ βάθος, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ τὴν ἐπιπροσθοῦσαν κρεμαστὴν κλίνην, διέβη, πρὶν τὴν ἰδῶσι, τὴν ὑαλίνην θύραν, ἧτις ἤνοιγετο πρὸς ἐσωτερικὴν ἄλλην τοῦ ἀνθοκομείου διαίρεσιν, ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἐσωτερικῶς, καὶ ἔπεσεν ἄψυκος σχεδὸν μεταξὺ τῶν πληρούντων τὴν ὑελοκτιστον ἐκείνην αἴθουσαν ἐξωτικῶν δένδρων, ὧν τὰ πλατεῖα φύλλα τὴν ἐκρυπτον ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν κακούργων.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν εἰσώρμησαν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν τοῦ φυτοκομείου οἱ ἰησταί, διώκοντες ἄνθρωπον ὃν εἶχον ἤδη ἀφοπλίσει, καὶ ὃν ἡ Ῥόζα ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὡς τὸν κόμητα Σικκάρδην. Ἡ

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμποτήτων ἰκείνων τοῦ ἀβροῦ βίου, ὅστις ἄλλοτε ἦτον τὸ σταθερὸν δεῖρον τῆς παιδικῆς ηλικίας της, ἐνεθυμείτο τὸ πτωχὸν χωρίον, καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου μετέβαινε εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, καὶ εἰς τὴν φαντασίαν της παρυσιόχετο ἢ σκηνὴ τῶν ληστῶν, μεθ' ὅλης τῆς φρίκης της, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ κομποῦ νεανίου ὅστις τὴν ἔσωσε, καὶ ὃ ἢ εἰκὼν ἀνέκυπτε καθ' ἐκάστην ζωηροτέρα εἰς τὴν καρδίαν της.

Αἴτης πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου ἠκούθησαν τυρβολισμοὶ καὶ συγχρόνως ἀλαλαγοὶ ἄγριοι.

— Τὸν Φίλιππον, — θέλουσιν νὰ θανατώσων τὸν Φίλιππον! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα μετὰ τὴν προφητικὴν φωνήν.

πρῶτῃ ὁρμῇ τῆς καρδίας της τὴν ἐκίνησε νὰ ριφθῆ πρὸς βεθθειάν του, ἢ καὶ νὰ φωνάξῃ· οὐ μόνον ὁμως ἡ φρίκη τῆ ἐδέσμευσε μέλη καὶ γλῶσσαν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐνόησεν ὅτι πᾶν της κίνημα ἦτον ἀνωφελές, καὶ ἠθέληεν μόνον τὴν παραδώσει εἰς τοὺς ληστὰς· ἔμεινε ἐπομένως ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, συγκεντρώσασα ὅλας τὰς δυνάμεις της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς ἐκράτει τεταμένους ὁ φόβος, καὶ βλέπουσα χωρὶς νὰ φαίνηται ὑπὸ τῶν φύλλων τὸ πύκνωμα.

Ὁ Σικκάρδης, ἀμὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, βλέπων ὅτι διεκφυγὴν πλέον δὲν εἶχεν, ὑστράφη αἰφνης κατὰ τῶν διωκτῶν του, ὡς τὸν λέοντα ἢ τὸν κάπρον ὃν οἱ θηρευταὶ περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, καὶ ριφθεὶς

καθ' ενός αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀρχηγός, καὶ ἐφόρει προσωπίδα μόνος μεταξύ ὄλων, ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρπάσῃ — ἃ ὄπλα του. Ἀλλ' ὁ ληστής ἦτον εὐρωστος καὶ συνέστη πάλιν, ἐφ' ἧς ὁ Σικκάρδης ὡς μαινόμενος, διότι ἐβλεπεν ὅτι ἐλαττοῦται, ἤρπασε τὴν προσωπίδα τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του καὶ τὴν ἀπέσπασεν.

— Αὐτὸς ἦτον ὁ θάνατός σου! εἶπεν ὁ ληστής φοβερῶς διαστρέφων τὸ πρόσωπον, καὶ ὑψώσας τὸ ξίφος νὰ τὸν διατρύψῃ. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δύο ἄλλοι ἐκ τῶν ληστῶν εἶχον συλλαβεὶ τὸν Σικκάρδην καὶ τῷ εἶχον δέσει τὰς χεῖρας.

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ὁ ἀρχιληστής, περιδεόμενος πάλιν τὴν προσωπίδα. Νεκρὸς δὲν μᾶς βλάπτει, ζῶν ἡμπορεῖ ἔσως νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ἄφρων! ἐπρόσθεσεν ἔπειτα πρὸς τὸν αἰχμαλώτον του ἀποτειόμενος: ἀφ' οὗ μὲ ἴδες, ἀπὸ τὰ δεσμά μου δὲν θὰ σ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ ἄλλος ἀπὸ τὸν θάνατον.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθησαν δεξιὲς συριγμοί, οὗ, ἐπανάλαβον, περίφοβοι γενομένοι, οἱ λησταί.

— Φημῶτατέ τον, καὶ φεύγωμεν! εἶπεν ὁ προσωπιδόφορος.

Ἀμέσως τῷ ἔδεσαν τὸ στόμα σφοδρῶς, καὶ κυκλώσαντές τον τέσσαρες ὀπλοφόροι ἀπῆλθον δρομαίως, καὶ δι' ὀδῶν μυστικῶν κατέφυγον εἰς τὸ ὄρος.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφθασαν οἱ στρατιῶται τοῦ Σικκάρδου, οἵτινες παραμονεύοντες τοὺς ληστὰς, ἐνόησαν ἀλλ' οὐχὶ ἐγκαίρως τὸ κίνημά των καὶ αὐτῶν μὲν οὐδὲν ἴχον ἀπήντησαν, διαβρῆξαντες ὅμως τὴν ἐνδοθεν κεκλεισμένην θύραν τοῦ ἀνθοκομείου, εὔρον ἐν αὐτῷ ἐκτάδην κειμένην καὶ ἀναίσθητον τὴν Ρόζαν, καὶ θαψιλεύσαντες αὐτὴν πᾶσαν περιποίησιν, τὴν ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν ζωὴν. μετὰ ταῦτα δὲ, ἐντὸς τοῦ οἴκου εὔρον τὸ ταμεῖον διεβρῆγμένον καὶ λεηλατηθὲν, καὶ ἐντὸς σκοτεινοῦ ὑπογείου ὄλους τοὺς ὑπρέτας, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Νίνναν, ἐγκεκλεισμένους καὶ δεσμευμένους ὀλικῶς μὲν διὰ σχοινίων, ἠθικῶς δὲ συγχρόνως διὰ τοῦ φόβου.

— Ποῦ εἶναι ὁ κόμης Σικκάρδης; ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας; ἀνέκραξεν ἡ Νίνα, ἅμα τῇ ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία.

Ἀλλ' εἰ στρατιῶται ἐθεώρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐσιώπων.

— ὦ! τὸν ἐφόνευσαν! τὸ βλέπω, τὸν ἐφόνευσαν! εἶπέτε μοι! τὸν ἐφόνευσαν! ἔκραξεν αὐτὴ ὡς παράφορος, καὶ κτυπῶσα τὴν κεφαλὴν της.

Τότε ἡ Ρόζα ἐβρίβη εἰς τὰς ἀγκάλας της, σφοδρῶς κλαίουσα ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος ὃν ὑπέστη.

— Ὁχ, φιλάττη Νίνα, καθή-ύχασε, εἶπε· δὲν τὸν ἐφόνευσαν, ἤμην παρούσα. Τὸν ἠχμαλώτησαν μόνον καὶ τὸν ἀπῆγαγον ζῶντα. Τὸς ἤκουσα λέγοντας ὅτι δὲν θὰ τὸν φονεύσωσι.

Καὶ ὁ πρίγκιψ τὸ ἐσπέρας, ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε καὶ ἔμαθε τῆς οἰκίας του τὴν λεηλασίαν, βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τῆς συγατρῆς του, τὴν παρηγόρει λέγων ὅτι οἱ λησταί ἤρπασαν τὸν Σικκάρδην ἐπ' ἐλπίδι λύτρων· ὅτι οἱ συγγενεῖς του εἶναι πλούσιοι ἰκανῶς, ὥστε ταχέως νὰ τὸν ἐξαγοράσωσι, καὶ ὅτι ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πρόθυμος νὰ δώσῃ καὶ τὸν ἑσχα-

τον ὀβολὸν τῆς περιουσίας του διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φίλου του.

Ἡ Νίνα ἐβρίβη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της, καὶ φιλοῦσα αὐτὴν, τὴν ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν ἐμελλον νὰ στερεούσωσι ταχέως. Ἡ πράξις τοῦ Καπρέρα ἦταν ἡ δεινότερα ἀφ' ὅσας ποτὲ ἀπετόλμησε καθ' ὄλον τὸ στάδιον τοῦ ληστρικοῦ βίου του. Εἰς αὐτὴν τὸν ἐκίνησεν ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κινδυνωδεστέρου ἐχθροῦ του, οὗ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιτηδειότης ἠπέιλον νὰ ἐπιφέρωσι τῆς ληστρικῆς συμμορίας τὴν προσεχῆ ἐξολόθρευσιν, ἡ ἐλπίς ὅτι κατεστρατήγει αὐτὸν εὐκολώτερον ἦδη, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀντιπερισπώμενον, ἡ φήμη τοῦ πλούτου τοῦ πρίγκιπος, ἡ πιθανότης ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν, καὶ ἀτελῶς τὰ συμπτώματα τοῦ ἐδάφους γνωρίζων, δὲν θὰ εἶχε καταλλήλως ἐξησφαλισμένην τὴν ἔπαυλιν. Ἀλλ' ἐν καθαρᾷ μεσημβρίᾳ νὰ προσβάλλῃ καὶ λεηλατήσῃ κατοικούμενον τόπον, τὴν ἔπαυλιν ἐνός τῶν πρωτίστων ἀριστοκρατῶν, νὰ δεσμεύσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ὑπρέτας του, καὶ ν' ἀπαγάγῃ αἰχμαλώτον δημόσιον ἀξιωματικόν, ταῦτα ἦσαν τολμήματα, ἅτινα δὲν ἐδύνατο οὔτε νὰ παροραθῶσιν, οὔτε νὰ μείνωσιν ἀνεκδίκητα. Ὁ Καπρέρας τὸ ἤξευρε, καὶ ἔλαβεν ἀναλόγως τὰ μέτρα του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐτ' ἐφάνη πλέον οὔτε ἠκούσθη, οὐδ' αὐτὸς, οὐδ' οἱ σύντροφοί του. Ὅλοι αἱ ἔρευνοι, ὅλοι αἱ προσπάθειαι, αἱ ὑποσχέσεις ἢ αἱ ἀπειλαὶ τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν μάταιαι. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπεκράτησε φήμη, ἀδέσποτος ὅμως, καὶ ἐκ συμπερασμοῦ πηγαίουσα μᾶλλον, ὅτι φυγὼν διὰ θαλάσσης, ἐπίνγη μετ' ὄλων τῶν ὀπαδῶν καὶ μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου.

Μετὰ τὸ φοβερόν τοῦτο συμβάν ἀμφότεραι αἱ νεανίδες ὑπέπεσαν εἰς κινδυνώδη ἀσθένειαν, ἣν ἤρκει ὅπως ἐπιφέρῃ ὁ φόβος, κλονίσας τὰ ἀσθενῆ νεῦρά των· διὰ δὲ τὴν Νίνναν ὑπῆρχεν, ὅπως τὴν παρατείνῃ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἦν τῇ ἐδίδεν ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Σικκάρδης ἐσφάγη, ὅτι δὲν θέλει τῇ ἀποδοθῆ πλέον, ὅτι ἀπέθανε τῶν ληστῶν θῦμα. Καὶ ὅμως, ὡς ἄλλοτε τὴν μητέρα της, οὕτως ἦδη αὐτὸν, τὸν περιέμενε πάντοτε, καὶ πᾶσαν στιγμήν ἠρώτα τὴν Ρόζαν ἂν δὲν ἐπέστρεψε, καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν ἐξεβρῆγνυτο εἰς δάκρυα, διότι ἤξευρεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν.

Οὕτω παρῆλθον πολλοὶ μῆνες· τέλος ὑπερίσχυσε ἡ νεότης τῆς νόσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβον καὶ αἱ δύο.

— Φιλτάτη Νίνα, τῇ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ ἀδελφὴ της, ἐναγκαλιζομένη αὐτήν· τὸ ἤξεύρω, χωρὶς νὰ μοι τὸ εἶπῃ πόσον ἀνίατος εἶναι ἡ πληγὴ τῆς καρδίας σου, πόσον ἀστερευτος τῶν δακρύων σου ἡ πηγὴ. Ἀλλὰ, Νίνα μου, ἐνθυμήθητι τὸν πατέρα μας. Ἡμῶν χρέος εἶναι νὰ φαιδρύνωμεν τὴν ζωὴν του, ὅχι νὰ τὴν λυτῶμεν. Ἄν ἔχωμεν δάκρυα, πρέπει νὰ τὰ φυλάττωμεν δι' ἡμᾶς· ὁ πατὴρ τὸ μειδίμά μας μόνον πρέπει νὰ βλέπῃ.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Νίνα. Εἰς τὸ ἔξῃς θέλω πάντοτε μειδιᾶ.

Καὶ τοῦτο ἔλεγε κλαίουσα. Ἐκτοτε τῷ ὄντι προσήρχετο πάντοτε πρὸς τὸν πατέρα της μὲ μειδιᾶντα

τὰ χεῖλη. Ἀλλὰ τὸ μείδιωμα ἐκεῖνο ἦτον δακρῶν πικρότερον· καὶ ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν τῆς δὲν ἦτον τῆς φθινοῦσης νόσου χροιά, ἀλλὰ τοῦ ἀκμαίου ψυχικοῦ πόνου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ θλίψις τῆς ἀντανεκλάτο καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, διότι εὐκόλως ἐφαίνοντο καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ταύτης φαῖδρότητα ἐσθεσμέναι τῶν βλεμμάτων τῆς αἰ ἀρχαῖαι ἀκτίνες, καὶ τις ἐκφρασις ἐγκαρτερήσεως μὴ ἀπηλλαγμένη ἀπελπισίας· οὐδὲ στιγμήν δὲ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Νίνναν, ἀλλὰ πᾶσά τῆς ἡ φροντίς ἦτον νὰ τὴν περιθάλη ὡς ἀσθεῖν, νὰ τὴν ὑποστηρίξη, νὰ κλαίῃ μετ' αὐτῆς, καὶ δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης νὰ τὴν ἀνταμείβῃ δι' ὅ,τι ἐθυσίαζεν εἰς τὸ υἱκὸν καθῆκον. Ὁ δὲ πατὴρ τῶν, ὅστις ἄλλον σκοπὸν δὲν ἐγνώριζε τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν θυγατέρων του, ἐπροσπάθει διὰ παντὸς λόγου νὰ παραμυθήσῃ τὴν Νίνναν, καὶ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ταῖς ἀποδώσῃ τὴν εὐθυμίαν, καὶ καθ' ἐκάστην ἐφεύρισκε καὶ ἐπρότεινε νέας διασκεδάσεις, αἰτινῆς ἴσως τὸ ἐναντίον ἐπέφερον ἀποτελέσμα τοῦ ὃ αὐτὸς ἐπροσδόκα, ἃς ὅμως ἐδέχοντο αἱ θυγατέρες του εὐπειθῶς, διὰ νὰ μὴν τὸν λυπήσωσιν.

Ὁὕτω καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐγγιζούσης τῆς ἑορτῆς του, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μέγαν χορὸν εἰς τὴν ἑπαυλίαν του, εἰπὼν εἰς τὰς θυγατέρας του ὅτι ἐλπίζει πρὸς χάριν του ν' ἀποσεισῶσιν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν πᾶσαν θλιβεράν ἐνθυμῆσιν, καὶ ν' ἀναλάβωσι τὴν παλαιάν εὐθυμίαν τῶν. Ἡ Νίννα τὸ ἤκουσε καὶ ἡ καρδιά τῆς συνεστάλη, ἀλλ' ἐσιώπησε· καὶ ἡ Ρόζα φιλήσασα τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ στόμα, ὑπεσχέθη ὅτι θέλουσι πράξει ὅ,τι δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦτον ἡ πρώτη ἣν ἐδίδεν ὁ πρίγκιψ Φραπόλης μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του· διὰ τοῦτο ἐφιλοτιμήθη νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον ἐνεδέχετο λαμπροτέραν, καὶ νὰ προσκαλέσῃ πᾶσαν τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Νεαπόλεως, μετ' ἧς ἤθελε νὰ συνδέσῃ τὰς ἀρχαίας σχέσεις τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἐπιδήμων ξένων. Ἡ ἑπαυλις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπτύγαζεν ὅλη ἀπὸ φῶτα ὡς πυρπολουμένη, καὶ ἀπέστειλε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πανταχόθεν δὲ συνῆρσον ἐφ' ἀμαξῶν οἱ προσκεκλημένοι, καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος τοὺς ὑπεδέχετο ὁ πρίγκιψ μετὰ τῶν θυγατέρων του, ὧν τὸ κάλλος, ὑπὸ τὰς λαμπράς τῶν στολᾶς, ἐλαμπεν ἀπαράμιλλον. Ἡ εἶχε δὲ ἐξαλείψει ἡ Νίννα ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος τῶν πενήμιων τῆς ἐνθυμήσεων, ἡ ὃ ἐσωτερικός τῆς ἀγὼν ἦτον τόσῳ μείζων καθ' ὅσον κατάρθου νὰ τὸν ἐγκλείσῃ ὅλον εἰς τὴν καρδίαν τῆς, χωρὶς οὐδὲ σημεῖον αὐτοῦ νὰ φαίνεται ἐξωτερικῶς.

Πρὸ τίνος ἤδη εἶχε συνέλθει ἡ συντροφία, αἱ αἰθουσαι ἀντήχουν ἀπὸ λαμπρὰν μουσικὴν, καὶ αἱ ὀρχήσεις εἶχον ἀρχήσει, ἔταν δύο ἐκ τῶν προσκεκλημένων προσῆλθον ἔσχατοι, καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν πρίγκιπα, ἰστάμενον πλησίον τῆς θύρας. Ὁ πρίγκιψ περιέφερε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰδὼν τὴν Ρόζαν ἰστάμενην εἰς τινα ἀπόστασιν, τῇ ἐνεύσε, καὶ τῇ παρουσίασε τοὺς δύο Οὐγγρούς εὐγενεῖς, τὸν κόμητα Ζαγαδῖνον καὶ τὸν κύριον Βάιμακ. Ὁ κόμης ἀπέτεινε τινὰς λέξεις πρὸς τὴν νέαν, καὶ μετὰ ταῦτα ὠδήγησεν

ὁ πρίγκιψ ἀμφοτέρους πρὸς τὰς ἐνδοτέρω αἰθούσας, ὅπου ἐγένετο ἡ χαρτοπαιξία.

Ἡ δὲ Ρόζα, οὔτε εἰς τὰς λέξεις τῶν δύο ξένων ἀπεκρίθη, οὔτε, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, μετεκινήθη, ἀλλ' ἔμεινεν ὡς τις στήλη ἀλόγος, ὡς ἂν εἶχεν ἰδῆ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ ἀπελιθώθη. Καὶ τῷ ὄντι ὡς ἀπολιθωθεῖτα ὠμοίαζε, διότι ὅλον τὸ αἷμα ἐφυγεν ἀπὸ τὰς παρειὰς καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, καὶ συνεστάλη εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὥστε παρ' ὀλίγον, ἂν δὲν ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θύραν, ἤθελε πέσει ἀναίσθητος κατὰ γῆς. Ἀλλὰ διὰ δραστηρίας θελήσεως συνελθοῦσα, περιέφερε πανταχοῦ τὸ βλέμμα ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν Νίνναν· μὴ ἰδοῦσα δὲ αὐτὴν, περιῆλθε πᾶσαν τὴν αἰθουσαν μὲ βῆμα σπασμωδικόν, καὶ μετ' αὐτὴν πάτας τὰς ἄλλας αἰθούσας, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν εἶδε τοὺς δύο Οὐγγρούς παρισταμένους εἰς χαρτίων τράπεζαν, καὶ παίζοντας φλωρίων ποσότητος εἰς τὸν Φαραῶ. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ σκοτοδιναῖ· παράδοξον εἶδος στενοχωρίας ἐπέιξε τὴν καρδίαν τῆς, καὶ σχεδὸν φρίκη ἐφαίνετο ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ὅταν ἐξήρθη ἐξω τῆς αἰθούσης ταύτης εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἀλλὰ μὴ εὐρίσκουσα αὐτὴν οὐδαμοῦ, διευθύνθη, ὡς ἐννοοῦσα τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸν κοιτῶνά των. Ἐκεῖ εὔρε τῷ ὄντι τὴν Νίνναν πρηνῆ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένην. Ἡ κόμη τῆς ἦτον λυτὴ, εἶχεν ἀποσπάσει τὰ ἄνη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ τῆς ἤκούοντο εἰς ὅλον τὸν θάλαμον. Ἡ συμπεπιεσμένη θλίψις τῆς εἶχεν ἐκραγῆ μὲ ὀρμὴν πολλαπλάσιον. Πλήρης οἴκτου ἐπλησίασεν ἡ Ρόζα καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀδελφὴ, δὲν ἤμπορῶ τὰς ἑορτάς των, ἀνέκραξεν ἡ Νίννα, χιλιάκις πιγγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα· δὲν ἤμπορῶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς εὐθυμίας των, ὅταν ἔχω τὸν θάνατον ἐντὸς τῆς καρδίας μου. Τί θέλουν αὐταὶ αἱ στολαὶ δι' ἐμέ, τί θέλουν αὐτὰ τὰ ἄνη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδάμαντες; Εἰς τὸν τάφον κεῖται ἐκεῖνος. Φορέσατέ με τὸν νεκρικὸν στέφανον.

— Νίννα μου, φιλότατη μου Νίννα, τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιοι λόγοι; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα κλαίουσα.

— Ἐκεῖνος ὁ εὐγενής, ἐκεῖνος ὅστις τὸ πᾶν ἐθυσίαζε δι' ἐμέ, ἀπέθανεν, ἀπέθανε Ἡ Ρόζα, καὶ ἡμεῖς χορευόμεν, καὶ ἡμεῖς εὐθυμοῦμεν. ὦ! ἐπληρώθη τῆς καρδίας μου ἡ φιλία· μία ῥάνις τῇ ἔλλειπε, καὶ αὐτὴν ἐπρόσθεσεν ἡ αὐθάδης αὐτῇ εὐωχία. Εἰς τὸν τάφον του χορευόμεν, ἐφρυβρίζομεν εἰς τὸν θάνατόν του.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, δὲν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος. Ζῆ, τὸ ἡξέυρεις· αἰχμάλωτον μόνον τὸν ἔλαβον οἱ λησταί.

— Ζῆ! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα. Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ μοὶ τὸ λέγεις τοῦτο ὡς παρηγορίαν! Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ ἡ συναπώλετο μετ' αὐτῶν· ἡ στενάζει καὶ θὰ στενάξῃ ὅλον τὸν βίον του εἰς καταχθόνιον τι βάραθρον, εἰς ἄδην ἐπίγειον, εἰς τὰ δεσμά τῶν θηρίων ἐκεῖνων.

Καὶ ριφθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὸ προσκεφάλαιον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Φιλότατη ἀδελφὴ, ἐξηκολούθησέ, σὲ λυπῶ, τὸ

ἤξεύρω· ἀλλὰ συγχώρησόν με. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς στάσιν νὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι διὰ πολὺν καιρὸν πλέον. Ἡ φύσις εἶναι ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς μου. Ἡ μακρὰ πάλη μὲ κατέβαλεν ἐντελῶς. Μὴ κλαίης, ἀδελφὴ, χαίρε ἐξ ἐναντίας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παύσω τοῦ νὰ πάσχω. Αὕτη εἶναι ἡ ἐσχάτη, ἡ μόνη μου σωτηρία.

— Ὅχι, Νίννα μου! Τοῦτο δὲν θέλει γίνεαι· ὑπάρχει ἄλλη διὰ σὲ σωτηρία· ὑπάρχει διὰ σὲ εὐτυχία ἀκόμη, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσῃς.

Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἔνευσε πρὸς ἕνα ὑπηρέτην, καὶ τῷ εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν πρίγκιπα.

— Διατί θέλεις, Ῥόζα, νὰ πικράνῃς τὸν πατέρα μας διὰ τῆς θεάς μου; εἶπεν ἡ Νίννα. Ἄφες τον νὰ νομίζῃ ὅτι φυσικὴ τις ἀθένεια μὲ ἀνῆρπασε· θὰ τῷ μείνῃς σὺ χαρὰ καὶ παρηγορία. Προσπάθησον νὰ τῷ παρηγορήσῃς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃς ὅλην τὴν εὐτυχίαν ὅσην ἐγὼ τῷ ἀφῆρησα.

Ταύτην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ πρίγκιψ Φραπόλις.

— Νίννα μου, εἶπε, τεθλιμμένος, καὶ φιλῶν αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Πάσχεις φιλάτῃ! Ἡλπίζον ἡ ἑορτὴ αὕτη νὰ σὲ ὠρελήσῃ· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπέτυχον. Ἡ στάσις σου, κόρη μου, μὲ τρομάζει.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἡ στάσις τῆς Νίννας σὲ τρομάζει δικαίως. Ἀλλὰ θάρρει, ἐσῶθη! Εἶπέ μοι, πάτερ! Πόθεν γνωρίζεις τοὺς δύο ἐκείνους Οὐγγρούς εὐγενεῖς, οἵτινες ἦλθον ἀπόψε οἱ τελευταῖοι;

— Τοὺς εἶδα εἰς ἐνὸς γνωρίμου μου οἶκον εἰς τὴν Νεάπολιν, εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐρώτησιν. Μοὶ τοὺς παρουσίασαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλθόντας ἐκ Γερμανίας.

— Πάτερ, ἐπανελάβεν ἡ Ῥόζα μετ' ἀγῶνος. Πάτερ, ἐκεῖνος ὃν μὲ ὠνόματες κόμητα, . . . ἐκεῖνος εἶναι . . . ὁ ληστής; ὅστις ἤρπασε τὸν Ῥικκάρδην!

Καὶ ἅμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐβρίσθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀδελφῆς τῆς κλαίοντα μεγαλοφώνως, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔπεσε κατὰ γῆς εἰς λειποθυμίαν. Ὁ πρίγκιψ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τῇ δαψιλεύσῃ πᾶσαν ἀναγκαίαν θεραπείαν, καὶ ἅμα τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἐκυτὴν, καλέσας δύο θαλαμηπόλους, ἐξῆλθεν ὁ ἴδιος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ μὲ μειδιῶντα τὰ χεῖλη καὶ μὲ ἀτάραχον βῆμα. Ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν χαρτοπαιγνίων, ὅπου ὠμίλησε μετὰ διαφόρων, καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ μετὰ τινος κυρίου, φέροντος στολὴν, καὶ ὅστις ἦν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νεαπόλεως. καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἔπαιζον οἱ δύο Οὐγγροὶ, κατέθεσέ τινα φλωρία εἰς τοῦ ἐνὸς τὸ χαρτίον. Μετὰ τινος στιγμὰς εἰσελθὼν ὑπηρέτης, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν Οὐγγρον κόμητα, ὅτι ἄνθρωπος ἐλθὼν ἔξω ζητεῖ νὰ τὸν ὀμιλήσῃ. Ὁ κόμης ἐφάγη, ἐλαφρῶς παραχθεις, καὶ εἰπὼν ὅτι ἀμέσως θέλει ἐπιστρέφει, παρακαλέσας δὲ τὸν πρίγκιπα Φραπόλιν νὰ ἐπιτηρῇ τὸ χαρτίον του, ἐξῆλθε. Μετ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς ὑπηρέτης ἐπανελθὼν εἶπε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς τὸν ἄλλον Οὐγγρον, ὅτι ὁ κόμης τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ μίαν στιγμήν· καὶ αὐτὸς, ἐγερθεὶς ἀμέσως ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην. Οὔτε ὁ εἰς

ὄμως οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἐπέστρεψαν πλέον. Ὁ δὲ χορὸς, μετὰ λαμπροῦ δείπνου, ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, πρὸς κοινὴν εὐχαριστήσιν τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες μόνον ἐλυποῦντο διότι αἱ δύο νέαι πριγκιπέσσαι, εἰς ἀνάβρωσιν ἀκόμη οὔσαι ἀπὸ τῆς πρό τιτων μηνῶν μακρῆς ἀσθενείας των, δὲν ἐδύναντο νὰ μείνωσιν εἰς ὄλον τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς εὐωχίας, ἀλλ' ἀπεσύρθησαν ἑνωρὶς εἰς ἀνάκτασιν.

Οἱ δ' ὑποτιθέμενοι Οὐγγροὶ μεγιστάνες συνελήφθησαν καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν οὐχὶ δημοῦ, ἀλλ' ἕκαστος κατ' ἴδιαν. Ὀλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐγκατακλείσιν των εἰς χωριστὰς φυλακὰς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἦλθε πρὸς τὸν λεγόμενον κόμητα Ζαγαδίνον ὅπως τὸν ἐξετάσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐδέχθη μετὰ πολλῆς προπετείας, τὸν ὕβρισεν αὐθάδῃ, τολμήσαντα νὰ ἐπιβάλλῃ χεῖρα εἰς Οὐγγρον κόμητα, τῷ ἔδειξε τὸ διαβατήριόν του, καὶ τὸν ἠπέλιψε δι' ὄλων τῶν κεραυνῶν τῆς ὀργῆς τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως.

Μετὰ ταῦτα δ' ὁ ἀστυνόμος μετέβη πρὸς τὸν κύριον Βάιμακ. Οὗτος ἐξ ἐναντίας, ἀνάνδρος ὡς ληστής, εἶχε πέσει εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔκλαιε. Προσελθὼν δ' εἰς αὐτὸν ὁ ἀστυνόμος, τῷ εἶπε μετὰ τινος ἠπιότητος.

— Μὴ κλαίης. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ζωὴν σου. Ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ σοὶ τὴν ἐγγυηθῶ. Ὁ ληστής, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἀνεκάθησε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλησαν.

— Σὰς συνλάβομεν, ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντὴς. Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν ὅπως μὴ διαφύγητε. Ὁ σύντροφός σου τὰ πάντα ὠμολόγησεν· ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν θὰ γίνῃ χάρις. Βοήθησε σὺ τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς ἀνακαλήψεις τῆς, καὶ σώζεσαι. Θέλεις;

— Ἀποῦ ὠμολόγησεν ὁ Καπρέρας, εἶπεν ὁ ληστής τρέμων, ὁμολογῶ καὶ ἐγώ. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ζωῆς μου;

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ διευθυντὴς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν σου. Ὁ Κόμης Ζαγαδίνος λοιπὸν εἶναι ὁ Καπρέρας;

— Δὲν τὸ ὠμολόγησεν ὁ ἴδιος; ἐρώτησεν ὁ ληστής δισταζών.

— Ὁ ἴδιος τὸ ὠμολόγησε, καὶ ἄλλοι, ὡς βλέπεις, τὸν ἐπρόδωκαν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τὸ μαρτυρήσῃς καὶ σὺ, ὅπως ἐξαγοράσῃς τὴν συγχώρησίν σου.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ ληστής ἐνδίδων.

— Καὶ πῶς ἔχει διαβατήριον Οὐγγρου κόμητος;

— Ἐφόνευσε τὸν κόμητα καὶ ἕνα ὀπαδὸν του, ἐρχομένους εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἔλαβε τὸ διαβατήριον ἐκείνου καὶ τὸ ἐδικόν μου.

— Ποῦ ἐδρεύει ἡ συμμορία του;

— Μέρος διεσπάρη πρὸς τὸ παρὸν, μέρος μετέβη εἰς τὴν Παππικὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ὁ Καπρέρας μετεβίβασε καὶ τοὺς θησαυρούς του, καὶ ὀλίγοι μόνον ἀκόμη κρύπτονται εἰς τὰ περίξ ὄρη. Αὐτοὶ φρουροῦν τὸν αἰχμαλώτην Σικκάρδην, ὅστις φυλάττεται ὡς ἐνεχυρον, ἂν ἤθελε συμβῆ ποτὲ τίποτε εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Θὰ μοὶ παραδώσῃς τὸ Σικκάρδην ζῶντα, καὶ σώζεσαι.

Ὁ ληστής ἦτον πρόθυμος εἰς πᾶν ὅ,τι παρ' αὐτοῦ ἀπαιτεῖτο, καὶ ἔδωκεν ὅλας τὰς πληροφορίας ὧτων εἰχεν ἀνάγκη ὁ ἀστυνόμος. Ὅταν δὲ οὗτος ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸν Καπρέραν χάρις δὲν θέλει γίνεαι, δὲν ἐφεύδεται. Πρὸς φρικτὸν παράδειγμα ἡ ἐξουσία εἶχεν ἀπόραστον, ἅμα τὸν συλλαβῆ, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων νὰ τὸν δικάσῃ, καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Τὴν ἐπαύριον ἐπομένως ἀπὸ πρῶτας ἤρχιεν ἡ ἀνάκρισις τοῦ μυστικώτατο συγχρόνως δὲ ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ῥώμης αἱ δέουσαι πληροφορίες πρὸς σύλληψιν τῶν συνενόχων του. Περί δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἄνθρωποι τινες, ἐνδεδυμένοι ὡς χωρικοί, ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των ὅμως κρύπτοντες ὅπλα, ἀνέβαινον δυσβάτους τινὰς καὶ ἀκατοκῆτους τοῦ ὄρους χαράδρας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας μετὰ στρατιωτῶν καὶ μετὰ τοῦ ληστοῦ, ὅστις πρειδοποιήθη ὅτι δύο στρατιῶται εἶχον τὴν ἐντολήν, ἅμα ἐφαίνοντο ἐκ μέρους τοῦ τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα προδοσίας, νὰ τῷ ἐυθίτωσι τὰς μαχαίρας των εἰς τὸ στῆθος.

Τὸ σκότος εἶχεν ἤδη ἐπέλθει ὅταν εἰσῆλθον εἰς κοιλάδα τραχεῖαν καὶ σύμφυτον, μεμακρυσμένην δὲ ἀπὸ πᾶσαν πεπατημένην ὁδόν. Ἀφ' οὗ ἐπιχώρησαν ἐπ' ὀλίγον, ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου ἠκούσθη ὄξεϊα φωνὴ γλαυκός· εἰς αὐτὴν δὲ ὁ ληστής ὅστις τοὺς συνώδευεν ἀπήντησεν ἀμέσως δι' ὁμοίας φωνῆς· καὶ ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο ἠκούσθη ἀπὸ τὸ αὐτὸ μέρος φωνὴ αἰλούρου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ ἀστυνόμος ἀρῆκε δύο στρατιῶτας νὰ ἐνεδρεύωσι. Μετὰ τινων δὲ λεπτῶν πορεύει ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν βράχον προσωποδομημένην μικρὰν καλύβην, ἥτις εἰς τὸν τόπον ἦτον γνωστὴ ὡς κατοικία ἀνθρακοποιῶν. Ὁ ληστής ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν, ἐκτύπησε τρεῖς κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον.

— Τίς εἶναι, ἔκραξεν ἔσθθεν φωνὴ γυναικεία.

— Ἀνθρακοποιοί! ἀπεκρίθη ὁ ληστής. — Ἄνοιξε, μάννα Βαρβάρα.

— Ἄ! ἀνθρακοποιοί! εἶπεν ὠρωμένη, ὡς δυστρόπου κυνός, ἡ φωνὴ τῆς νυκτὸς τ' ἀγροίμιαι! Δὲν μ' ἀφίνουσι στιγμὴν ἡσυχίαν! Ὅλην τὴν νύκτα μουγκρίζουν.

Καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη βιαίως, καὶ εἰς τὴν φιλίαν ἐφάνη γραία ἐρυννίς, ῥυπαρὰ, μὲ τὴν κόμην βδελυρὰν καὶ λυτὴν, μὲ τὴν ὄψιν ἀπαίσιον, κρατοῦσα δὲ εἰς τὴν χεῖρα ἡμισβεστον λύχνον.

— Ἄ! σὺ εἶσαι Πεδρούκκη!

Καὶ ἐκεῖνοι ἐκεῖ ποιοὶ εἶναι; εἶπε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ἡ γραία, βλέπουσα εἰς τὸ σκότος τὰς σκιὰς τῶν στρατιωτῶν.

— Σιωπῆ, Βαρβάρα, μὴ γαυγίζης πάντοτε, ἀπήντησεν ὁ ληστής. Αὐτοὶ εἶναι σύντροφοί μας, ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

Καὶ εἰσελθὼν μὲ ὄλην τὴν συνοδείαν του,

— Ποῦ εἶναι οἱ ξυλοκόποι; εἶπεν.

— Εἰς τὸν κλίβανον, ἀπεκρίθη ἡ γραία.

— Πρέπει νὰ ἔλθουν νὰ γνωρισθοῦν μὲ τοὺς νέους ἀνθρακοποιοὺς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Τότε ἡ γραία πορευθεῖσα πρὸς τὸν κλίβανον, ὅστις

ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὴν ὀπὴν, καὶ ἐφώνασε.

— Ὁ βοσκὸς ἦλθε καὶ θέλει ἄθρακας!

Μετ' ὀλίγον μίαν θύρα καταπακτῆ, ἀφανῆς ἔως τότε, ὀπίσω δὲ τοῦ κλίβανου κειμένη, ἠνεώχθη εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀφ' αὐτῆς ἐξῆλθον δύο κακοῦργοι, οὓς ἔλαβε κατὰ μέρος ὁ Πεδρούκκης διὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

Ἐν ᾧ ὅμως αὐτοὶ ἐπρόστεχον εἰς τούτου τοὺς λόγους, οἱ στρατιῶται, ῥιφθέντες, συνέλαβον αὐτοὺς καὶ τὴν γραίαν, καὶ τοῖς ἔκλεισαν τὸ στόμα, πρὶν ὀνηθῶσιν οὔτε μίαν φωνὴν νὰ ἐκπέμψωσιν. Συγχρόνως δὲ ἐκτείνας ὁ Πεδρούκκης τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην ἐνὸς ἐξ αὐτῶν,

— Φέρ' ἐδῶ τὰ κλειδιά, Παυλέτε, εἶπεν· εἶναι περιττὸν ν' ἀφρίζῃς καὶ νὰ δαγκάης. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ φάγῃς, φίλε μου· ἡ τύχη βλέπει; οὕτω τὰ ἔφερε.

Καὶ λαβὼν τὰ κλειδιά, ἀνάψα; δὲ καὶ δαυλὸν εἰς τὸν λύχνον, ἐνευσε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, ὅς τις μετὰ τινων στρατιωτῶν τὸν ἠκολούθησε διὰ τῆς ἀνοίχθεις καταπακτῆς εἰς ὁδὸν σκοτεινὴν καὶ ὑπόγειον, προχωροῦσαν εἰς μακρὸν διάστημα. Ἐντὸς τῆς σύριγκος ταύτης ἀπήντησαν δύο θύρας, καὶ τὰς ἠνεώξαν ἀλληλοδιαδόχως. Τέλος ἐφθασαν εἰς ἄλλην τρίτην, καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς ὁ Πεδρούκκης, νεύσας εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ἀποπροσδομήσωσι καὶ νὰ μείνωσι σιωπῶντες, ἔστρεψε τὸν δαυλὸν, καὶ τὸ περιέχον ἐβυθίσθη εἰς πυκνὸν σκότος· ἔπειτα δὲ ἔκραξεν ὡς ἐντὸς τοῦ δάσους, μιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς γλαυκός, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἠκούσθη ἀντηχοῦσα καὶ ὀπισθεν τῆς θύρας. Μετὰ τὴν φωνὴν δὲ ταύτην ἀντήχησεν ἐκ τοῦ ἐντὸς τῆς θύρας πάλιν φωνὴ αἰλούρου, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπήντησε δι' ὁμοίας ὁ Πεδρούκκης.

Τότε ἠνεώχθη ἡ θύρα, καὶ ἔδειξε τὸ ἐμβαδὸν σπηλαίου, εἰς οὗ μίαν γωνίαν, ἀέρα λαμβάνουσαν διὰ τινων ἐλικοειδῶν σχιμαδῶν τοῦ βράχου, ἔκειτο ὑπὸ κρεμαστὴν λύχνον, καὶ ἐπὶ ἀχύρου σαπροῦ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο, κρατῶν γυμνὸν ἐγγχειρίδιον εἰς τῶν ληστῶν, ἔτοιμος νὰ τὸν θανατώσῃ ἂν ὁ ἐξερχόμενος δὲν ἦτον ἐκ τῶν συντρόφων.

— Ὁ Πεδρούκκης, εἶπεν ὁ ἀνοίξας τὴν θύραν. Τότε ὁ ἄλλος φρουρὸς ἀρῆκε τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐπληρώσας.

— Ναί, ἐγὼ! ἀπεκρίθη ὁ Πεδρούκκης. Στέλλομαι ἀπὸ τὸν κόμητα νὰ εἰπῶ τινὰς λέξεις εἰς αὐτὸν μυστικὰς. Ἐξέλθετε μίαν στιγμὴν.

Οἱ δύο ληστῆται ὑπήκουσαν. Ἄλλ' ἅμα ἐξῆλθον εἰς τὸ σκότος τῆς παρόδου, περιεκυκλώθησαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ἀρωπιίσθησαν καὶ ἐδόθησαν. Εἰσελθὼν δὲ ὁ ἀστυνόμος, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Σικκάρδην, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦλθον νὰ τὸν φονεύσωσι, καὶ ἠἔρθη ὑπερηφάνως, ὅπως δεχθῆ τὴν πληρὴν ἀνδρικῶς ἔπειτα δὲ μαθὼν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἀποχαιρέτησε διὰ πάντοτε. Ἡμίγυμνος, ῥυπαρὰ φορῶν βράκη, μακρὸν ἔχων γένειον καὶ ἀτημέλητον κόμην, ἦτον ὡς σικὰ ἑαυτοῦ, καὶ ὁμοίως μᾶλλον μὲ τοὺς ληστὰς ἀφ' ὧν τὰ ξίφη ἐσώθη. Ἀφ' οὗ δ' ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀστυνόμον, καὶ τὸν εὐχάριστήσας ζωηρῶς διὰ τὴν σωτηρίαν του, μεσιτεύσας συγ-

χρόνως και ὑπὲρ τοῦ Πεδρούκκη, ὅστις συνετέλεσεν εἰς αὐτήν, τὸν ἠκολούθησεν ἔπειτα ἐκτὸς τῆς Ἰοπερίας του εἰρκτής· και ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὸ ὑπαίθρον, και τὸ σπῆθός του ἐπλήθη κατά πρῶτον μετὰ τόσους μῆνας ἀέρος καθαροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα και προσυχηθήθη θερμῶς.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Νίννας, ἐδίωξεν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἡτυχίαν, ὡς και τὸν ὕπνιον ἀπὸ τὰ βλέφαρά της. Ἀντὶ τῶν πρῶν δακρῶν, τὴν ἐκυρίευσεν ἡδὴ νευρικός γέλως· ἀδιακόπως εἶχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν ἐσπτηριγμένον, και εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τοῦ Φιλίππου τὸ βῆμα.

Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνυπομονῆς. Ἐντελῶς ὅμως ἀτάραχος δὲν ἦτον οὐδ' αὐτή. Ἦτον μὲν σιωπηλή, και οὐδὲν εἰς τὴν φυσιολογίαν της δὲν ἐπρόδιδε καρδίας ἀησυχίαν. Ἀλλὰ ἐν σύμπτωμα ἦτον παράδοξον παρ' αὐτῆς, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, και σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς περιεπάτει ἀδικόπως ἀνω και κάτω, ὡς ἂν δὲν ἐδύνατο οὐδὲ στιγμήν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, και ὡς ἂν σφοδρὰ ἐσωτερικῆ ταραχῇ ὑπεσφύριξεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὰς σωματικὰς της δυνάμεις.

Τὴν δ' ἐπαύριον τῶν συμβάντων ἐντὸς τοῦ δάσους, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ὅπου ἦταν αἱ δύο ἀδελφαὶ μετὰ τοῦ πατρὸς των, ἠνεώχθη, και ὁ Σικκάρδης εἰσῆλθεν. Ἡ Νίνα ἐξέπεμψε μεγάλην φωνὴν και ἐρρίφθη εἰς τὰ ἀγκάλας του, και ὁ πρίγκιψ Φραπόλις και ἡ Ρόζα ἐσπευσαν πρὸς αὐτόν.

Λεβὼν δ' ὁ πρίγκιψ τὰς χεῖρας τῆς Νίννας και τοῦ Φιλίππου,

— Τώρα πλέον ἠνωμένοι, εἶπε, διὰ νὰ μὴ χωρισθῆτε. Ἡθελες, φιλάττη Νίνα, νὰ νυμφευθῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἐπιμένεις και φώρα εἰς τὴν ἀπόφασίν σου;

Τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη τυμπανισμός, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου, και εἰσῆλθεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐν πλήρει στολῇ.

— Ἐρχομαι, κύριε πρίγκιψ και κυρία, εἶπε, νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ὅπως μὴ φοβηθῆτε. Ἐρέραμεν τὸν Καπρέραν. Τὸ δικαστήριον ἀπεράσισε νὰ θανατωθῇ ἐκτὸς τῆς πόλεως τῆς ἐπαύλειος ταύτης, ὅπου ἔγινε τὸ τελευταῖόν του ἐγκλημα.

Τότε ἡ Ρόζα ἐγερεθείσα, ἦλθε πρὸς τὴν Νίναν, και τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Ἀδελφῆ, τῆ εἶπεν, ἤθελες νὰ νυμφευθῶμεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Σήμερον οὐ νυμφεύομαι τὸν κόμην Σικκάρδην. Ἐγὼ νυμφεύομαι τὸν Χριστόν. Λαμβάνω τὸ κάλυμμα μοναχῆς.

— Ρόζα! τί λέγεις Ρόζα μου! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα, ἀναπηδήσασα ὑπ' ἐκπλήξεως.

— Τί λέγεις, θύγατερ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἐλθὼν και αὐτὸς πρὸς τὴν Ρόζαν.

Ἀἴφνης ἠκούσθη ἐσχυρὰ βροντὴ ὡς πολλῶν πυροβόλων κροτούντων ἄμοῦ.

— Ὁ ληστής Καπρέρας ἦτον ὁ σωτὴρ μου εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σταντῆλθου! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, και ἔπε-

σεν ὡς νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς και τῆς ἀδελφῆς της.

P.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

(Ἰδε Φιλ. 24.)

Z.) *Συμμίαις*. Τέλος ἀνάγομαι εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τῶν ἱστορικῶν, φιλολογικῶν, τεχνολογικῶν, εἰδήσεων τῆς Συμμίαιδος, και ὡς ἡ περιστέρη τῆς κιβωτοῦ, δὲν ἔχω ποῦ νὰ θέσω τὸν πόδα, χωρὶς νὰ τὸν ἐμβαίψω εἰς βόρβορον. Ἐνόμισα δ' ἀναγκαῖον νὰ παρασκευάσω τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν διὰ τῆς ἐκτιμήσεως ὄλων τῶν λοιπῶν χειρογράφων ὅσα κέκτηται ὁ ἐκδότης αὐτῆς, διότι μεταξὺ ὄλων αὐτῶν εὐρίσκω μεγίστην ὁμοιότητα και παράδοξόν τινα χαρακτῆρα συγγενείας.

Ἡ Συμμίαις μᾶς παρατίθεται ὡς προῖον τοῦ καλῆμου Μελετίου τινὸς Χίου, Μοναχοῦ τοῦ ἀγίου Ὀρους, ἀκμάσαντος τὸ 1236 μ. X. και περιέχει κυρίως τὴν ἱστορίαν περὶ φήμου τινὸς σχολῆς καλουμένης Ἀπολλωνιάδος ἐν νήτῳ Σύμη, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐν εἶται 377 μ. X. μέχρι τῆς καταστροφῆς της ἐν εἶται 1148 μ. X. Ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ περιέχει και δύο χρυσόβουλα αὐτοκρατορικά, και τὸν βίον Εὐδύρου προσέτι δ' ὁ ἐκδότης πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος προσέθεσεν εἰς 88 σελίδας τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Σύμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδέ ἰώτα νὰ παραλείψῃ· ὥστε δυνάμεθα νὰ παρηγορηθῶμεν τοῦ λοιποῦ ἂν αἱ Ἀτθίδες και τοῦ Πολέμονος τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν· διότι ἂν ἀτελῶς μόνον γνωρίζομεν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν και τὰ καλλιτεχνήματα τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, μᾶς ἀποζημιῶσιν αἱ λεπτομερεῖς και ἀκριβέσταται περὶ Σύμης εἰδήσεις. Ἐπλούτιτε δὲ τέλος τὸ ἤδη ὑπέρπλουτον τοῦτο σύγγραμμα και διὰ πολλῶν ἄλλων περικοπῶν κλασικῶν συγγραφέων, ὅσων τοῦ Εὐδύρου, τοῦ Λαοστέφου, πρὸ πάντων δὲ διὰ θαυμασίας περιγραφῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀμήρου, ἐξαχθείσης ἀπὸ τοῦ Λαοστέφου τὴν ποιικίλην ἱστορίαν. Καὶ τοσον περιέργα, θαυμάσια, ἐξαισία, ἀκατανόητα εἶναι ὅλα τὰ τοῦ βιβλίου τούτου, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι μένω ἐμπρὸς του ἐκπεπληγμένος, και δὲν ἤξεύρω τί μᾶλλον νὰ θαυμάσω, τοῦ συγγραφέως, ὅστις ποτ' ἂν ἦ, τὴν θρασύτητα, ἡ τῶν ἀναγνωστῶν, ἂν τινες ὦσι, τὴν ὑπομονήν, και δισταζῶ πόθεν ν' ἀρχίσω και ποῦ νὰ τελειώσω.

1.) Ὑψος. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα ὄλων ὁμοῦ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων ὅσα κέκτηται ὁ ἐκδότης τῆς Συμμίαιδος, εἶναι ἡ ὁμοιότης τοῦ ὕφους των. Θάρρεις ὄλων οἱ συγγραφεῖς, ἡ ἀρχαιότεροι εἶναι ἡ νεώτεροι, εἰς ὅσον ἀφεστώτας αἰῶνας και τόπους ἂν ὑποτίθενται γράψαντες, ὅτι εἶχον τὴν αὐτὴν γραμματικὴν και τὸν αὐτὸν διδασκαλὸν ἢ ὁρρότερον

οὐτε γραμματικὴν οὐτε διδάσκαλον εἶχον ποτέ. Ἄν δὲν ἐβλεπας τὴν διαφορὰν τῶν ἐπιγραφῶν, ἤθελες νομίσεις ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ χεὶρ, χεὶρ ἀμαθῆς καὶ ἀγράμματος, ἐχάραξε καὶ τοῦ Πανσελήνου τὰς θαυεῖστοιτικὰς ἐφευρέσεις, καὶ τοῦ Εὐλόρου τοὺς λήρους, καὶ τῆς Συμαίδος τὰ θαύματα, καὶ τὸ περιεργότερον, καὶ αὐτὰ τὰ προλεγόμενα τοῦ ἐκδότου της. Πανταχοῦ εὐρίσκεις εἰς πάντα στίχον ὄχι μόνον ἀνορθογραφίας, ἀσυνταξίας, σολοικισμοὺς, ἀλλὰ, τοῦτο εἶναι τὸ κατόρθωμα, — τοὺς αὐτοὺς σολοικισμοὺς, τὰς αὐτὰς ἀσυνταξίας, τὰς αὐτὰς ἀνορθογραφίας. Ἰδοὺ παραδείγματα ἐκ πολλοτάτων ὀλίγιστα διὰ τοὺς δισταζόντας νὰ πιστεύσωσι τὸ θαῦμα.

Ὁ ἐκδότης τῆς Συμαίδος ἀγαπᾷ κατὰ κόρον τὸ ἀσυνάρτητον σχῆμα. Λαμβάνω τὰς περικοπὰς κατὰ τύχην, ὅπου ἀνοίξω. Προλεγ. Συμαίδ. σελ. μζ'. στ. 3 Ὁπλίζει αὐτοὺς κατὰ τῶν ἀρχόντων, διεγείρει στάσιν κατὰ τῶν καθεστῶτων καὶ προσκαλεῖ συνελθουσιν.

ζ'. 8. Θορυβεὶ ὁ λαὸς, . . . διεγείρει τὰ πάθη ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ζητοῦσι ἐπιμότως τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν, ἐξανίσταται κατὰ τῶν ἀρχόντων, ἐπεμβαίνει ὁ Τοπάρχης, . . . καὶ μὴ δυνάμενος ὀπισθοποδεῖ, αὐξάνει ὁ θόρυβος τοῦ λαοῦ, ἐξανίσταται καὶ κατὰ τῶν ἀρχόντων, ἐμπλέπει μετὰ μαχαιρῶν, . . . φογεύουσιν ἕνα ἐξ αὐτῶν. κτλ.

ζ'. 29. Ἐνθίδει . . . καὶ καλεῖ τὸν λαὸν εἰς συνελθουσιν εὐχαριστεῖ αὐτόν. . . , ζητεῖ τοὺς ἀρχοντας, καὶ ἰδοὺ φέρονται ἐν τῇ συνελύσει, ἐξελέγχει αὐτοὺς . . . καὶ εἶτα παραδίδει δεσμίους τῷ δεσμοφύλακι, ἐπαγαφέρει τοὺς ἐξοστρακισθέντας, . . . λαμβάνει συμβούλους, . . . ἀφαιρεῖ τὴν ἀρχιστρατηγίαν, . . . καὶ δίδει αὐτὴν κτλ. Ἰδ. καὶ σελ. ν'. 11 καὶ νή. 23, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν σελίδα.

Ἄλλὰ καὶ ἐν Συμαίδι σελ. 42, 11. Προχωροῦν πρὸς τὰς φλόγας, . . . ἐξάπτονται θυμοῦ, τρύζον τοὺς ὀδόντας, ζητοῦν τὸν ἐχθρόν, κτλ.

Σελ. 51. 4. Ἐσχισε. . . τὸν σάκκον του, ἐτύλιξε τὴν ἀριστερὰν τοῦ χεῖρα, καὶ τοῦ δράκοντος τὴν κεφαλὴν ἐσφίξε, . . . ἐχώρισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ ἔρριψε μετὰ θυμοῦ. κτλ.

Σελ. 75 2. . . Καὶ τοῖς διδασκάλοις παραδίδει, ἐπιδίδει εἰς τὴν ῥητορικὴν, . . . ἀναγνωρίζεται διευθυντής, . . . γράφει ῥητορικὰ, . . . ἀναχωρεῖ τῆς πατρίδος του, . . . ἔρχεται εἰς Βυζάντιον, διδάσκει τὴν ῥητορικὴν, ἀπέρχεται εἰς Ρώμην, . . . γράφει τὰ ἀνὰ αὐτοῦ, ἐπατέρχεται εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἱγκαταλιμπάνει καὶ πάλιν κλαίων καὶ ἔρχεται εἰς Κρίδον, κτλ. κτλ. κτλ.

Καὶ ὁ Θεόδωσιος ἐν τῷ χρυσοβούλω του, Συμ. προλεγ. σελ. ξβ'. 5. 9. ἐξῆλθεν τῆς παρθενικῆς μήτρας, . . . ἐξῆλθεν ὁ ἀπάτωρ, . . . ἐξῆλθεν ἡ καιρὴ διουθήκη κτλ.

Καὶ οἱ Κάσσιοι τὸ αὐτὸ σχῆμα μεταχειρίζονται εἰς τὸ ψήφισμά των, χαραχθὲν εἰς στήλην τὸ 826 μ. Χ. (Συμ. σελ. 99, τέλος) Ἰτὸς θαλάσσης γίνεται, ἐτὸς σπλάγγων αὐτῆς ἐπατέρχεται, ὀπλίζει αὐτήν, . . . μεταβάλλει τὸ ὕδωρ αὐτῆς, . . . ἐσφενδον

ρίζει τὸν ρικηθέντα, . . . πληροὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν, . . . ἐλευθεροῦται ἡ πόλις ἡμῶν. κτλ.

Ἄς ἀναγνώσωσιν οἱ ἄπιστοι τὸ ψήφισμα τοῦτο καὶ ἄς πιστεύσωσι! Κλασικωτέρα ψήφισματος σύνθεσις ἀπαντᾶται εἰς τὸν Δημοσθένην;

Ἐπάρχει δὲ καὶ τῆς Νεόκομος, ἱστορικός, λέγει, τοῦ αἰῶνος. Τὰ προλεγόμενα τῆς Συμαίδος μᾶς δίδουσι περικοπὴν αὐτοῦ, ἐξ ἧς φαίνεται ἀμαθέστατος ὡς ὄλη ἡ συντροφία του. Ἀγαπᾷ θεὸν καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον σχῆμα.

Συμ. προλ. σελ. σή. 6. Ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ. . . καὶ περὶ τὴν τράπεζαν ἐκάθεζον. Κράμα μέλιτος. . . προσφέρει ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ σπονδὰς ποιῶσι, καὶ τὰ ξίφη βάπτουσιν· περιπτυσθέντες δὲ . . . κρεῶν μεταλαμβάνουσι, καὶ πρὸς ναὸν ἐπισπεύδουσιν. . . ἐπιβιβάξουσιν ἀγγέλους. . . χρίουσι τὸ μέτωπον, . . . λούουσι τὴν κόμην, . . . καὶ μετ' εὐφημιῶν ἀποπέμπουσι. Καὶ κατωτέρω· ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ καὶ εἰς τὴν βουλήν ἔφερον τοὺς ἀποστόλους, ἠσπασατο τὴν συμμαχίαν καὶ χρυσῶν στέφανον ἐδώσατο αὐτοῖς, . . . ἐπλούτισαν δῶρα καὶ πιστήρια ὀρκίων δόσαντες εἰς Κρίδον ἀπέπεμφαν! κτλ.

Ἐπειτα ὄλη αὕτη ἡ ἀγράμματος συγγραφῶν ἀγέλη ἀγαπᾷ τὰς ἀπολύτους ὀνομαστικὰς καὶ τὰς ἀσυντάκτους γενικὰς, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν προλεγομένων. Ἀνοίγω ὅπου τύχη καὶ ἀντιγράφω ἐκ τῶν Προλεγομένων:

μζ'. 46. Ἰπὸ τῆς συνελύσεως τοῦ λαοῦ, στεφανηροῦ ΝΤΕΣ δι' ὄλης τῆς νυκτός.

ν'. 26. Οὕτωσι διαιωόμενοι οἱ κάτοικοι ἡούχως, καὶ ἀξαρόμενοι καθ' ἐκάστην κατὰ πλοῦτον καὶ γαντιλίαν, καὶ θαυμαζόμενοι καὶ τιμώμενοι διὰ καίως ὑπὸ τῶν πέριξ λαῶν, ἀναλαμβάνει ἐν τῇ νήσῳ σπινθήρ.

νδ'. 3. Καταβάντ' ΕΣ δὲ, γίνεται ἡ ἀγόρευσις.

νέ. 6. Κυβερνήσαντες δὲ οὗτοι, . . . ἄλλοι διαδέχονται αὐτοὺς.

νη'. 19. Τὰ χρήματα παραδωσαντες, ὑψώσεν ὁ ῥήτωρ.

μέ. 1. Ἀναγορευθέντων δὲ τοῦτων, ἐφιλοτιμήθησαν ἕνα φανῶσιν ἀξιώτεροι τῶν πρὸ αὐτῶν.

ξγ'. 28. Γερομένων δὲ πάντων καλῶς, ἐξαρίστανται.

Ὅτω καὶ ἡ ΣΥΜΑΙΣ.

46, 28. . . Φθάσαντες δὲ, ὑποδέχονται αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ πόλει.

51, 12. Ἀπομακρυνθέντες μικρὸν, ἄφησέ με.

39, 5. Σαλπίασαντες, ἠγέρθη. κτλ.

29, 17. Κυλιόμενης τῆς ἐριδος εἰς τὸ αἶμα αὐτῆς καὶ ὀδυρομένης, ἐκλυσε πρὸς ἑαυτὴν τὴν συμπάθειαν πολλῶν.

96, 10. Ἀποπλεσσαντος δὲ ὁ στόλος κτλ.

Καὶ ὁ ΝΕΟΚΟΜΟΣ:

σδ'. 20. Ταῦτα τοῖς Συμαίοις καὶ Ῥόδιοις ὅσα γενόμενα ἐν καιρῷ, διακοσίας ναῦς . . . Συμαῖοι καὶ Ῥόδιοι ἠτοιμάσαντο.

σθ'. 2. Πᾶσαι πόλεις . . . συμμαχήσασαι, καὶ τὰ

ἔρχια τὰ μεγάλα δόσασαι . . . Ἐξήλθορ τοῦ ναοῦ τὰς ὀφθὰς συσφιγάντες πάντες.

ὁδ'. 17. Τοῦτου ἀρπαγέντος βιαίως, τοὺς Συμαίους ἠρέθισι. κτλ κτλ.

Καὶ τοῦ Θεοδοσίου τὸ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΝ.

ξθ'. 12. Ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ ποιήσας καὶ διδάξας, παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ φυγὴ αὐτοῦ.

Καὶ τοῦ Μιχαὴλ τὸ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΝ.

κά. 30. Τὴν ἰσχὺν οὖν τούτων ἀπάντων στεφάνωσασα ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ χεῖρ μου ὑπογράψασα, Σύμνη τῆρ νῆσον ἐπιβραβεύσω.

Καὶ ἔχεις ποῦ νὰ ρίψης τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀπαντήσης μυρίας ἀσυνταξίας;

ἐν ΛΑΟΣΤΕΦΩ Συμαῖδ. κά. 18 βρέτας . . . ἀπεχογύσων τῶν κιώνων.

21. ἀπὸ βορρῶν ἄρχει.

23. Τῆ τοῦτου Πελασγίου Ἐρμοῦ. κτλ.κτλ.κτλ.

κδ'. 5. Σύγκειται ἢ βίβλος ἐκ πετάλων δις δύο ποδῶν τὸ μήκος ἔχοντα.

Ἐν ΣΥΜΑΙΔΙ.

12, 11. Εἶχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεσσαράκοντα δύο πέπλα, θέοντες τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐνόησαναι τὰς δύο ἀρχὰς ἐκάστου πρῶτον καὶ ἀπέχων ἐκάστου κτλ.

62, 17. παρὰ τῷ Πολυθόρμῳ . . . καὶ Σελήντῳ . . . ΤΟΥΣ ΚνιδίΟΥΣ.

Ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ τοῦ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ.

οά. 13. Πρὸς τοῦτοις ἐδοξέ μοι μόνοι οἱ Συμαῖοι δύνανται ταινιοφορεῖν.

26. Χρῆ καὶ ΟΥΤΟΙ τὴν διατήρησιν τῆς σχολῆς αὐτῶν φυλάττειν.

Ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ τοῦ ΜΙΧΑΗΛ.

κά. 7. Ἐτι δὲ καὶ δικαίωμα ἔχειν πάντες Συμαῖοι.

Καὶ ἂν ἤθελον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐξακολουθήσω, ἐδυνάμην ν' ἀντιπαράβαλον ὄλην τὴν Συμαῖδα πρὸς ὅλον τὸν Λαόστερον, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Νεόκομον, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Εὐλύρον, καὶ πρὸς ὅλα τὰ Χρυσόβουλα, καὶ πρὸς ὅλα τὰ προλεγόμενα, καὶ νὰ εὐρω ὅλα ἐν φύραμα, ὅλα ἀλλήλων ἄξια κ' οὐδὲν ὑγειέσι! Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν ἂς ἀρκέσωσι τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀντὶ πολλῶν, καὶ ἂς θαυμάσωμεν ὀλίγον τὸν ἄλλον ἑλληνισμόν, τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, τὴν σύνθεσιν τῶν φράσεων. Ἐδῶ ἐγκαταλείπω πλέον τὰ Προλεγόμενα, ὧν τὴν σύνταξιν δι' ἄλλο δὲν ἀνέφερα μέχρι τοῦδε, εἰμὴ διὰ νὰ δείξω ὅτι ἢ τῶν ἐκδιδόμενων συγγραφέων σύνταξις εἶναι ὁμοιοτάτη κατὰ τοῦ; σολοικισμοῦς τῆς πρὸς τὴν τοῦ ἐκδότου αὐτῶν. Ἴδου δὲ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν λοιπῶν τινὰ δείγματα.

Τῆς ΣΥΜΑΙΔΟΣ, συγγραφείσης τὸ 1236.

σελ. 4, 3. Κτήσας φήμην.—4, 11. Εὐεργέτην ἴης.—6, 24. ἴγραμμένον.—8, 23. Ἀναχωρῶ καὶ ἐπιστρέψω ΜΕ πλοῖον ΔΙΑ ΝΑ ἐλευθερώσω ὑμᾶς.

—11, 4. Ἐχει κόντὰ εἰς τὰ ἄλλα.—12, 2 καὶ 23.

μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἐκκλησιαστικὴν λαμπρότητα τοῦτο δὲν ἀντέγραψεν ὁ πατὴρ Μελέτιος ἀπὸ τὰ προγράμματα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημ. ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου). 11, 17. μὲ νομίσματα

ἀρκετά.—κοσμήματα περὶ τῶν ἀκρῶν.—13. Τζακίεται.—18, 5 καὶ 94. 6. ἐν ῥΟπῆ ὀφθαλμοῦ.—23 τὰ καταστήματα ἔπανσαν (ἕως γνωρίζει τὴν γλῶσσαν τῶν παρ' ἡμῖν διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων ἐννοεῖ τί σημαίνει).—24. ἤνοιξεν ἄνευ ὀρέξεως.—27. ἢ κολοφόνιος δόξα!—49, 29. βασιζόμενος.—51. βουρκώδεις ὀφθαλμοί.—52. Τὸ φυσικόν ΤΟΥΣ.—53, 20. ὑποχρεῶνεις (obliger)—59, 2. ἔχασαν τὴν λαμπρότητα.—60. Ἀδύνατον εἶναι, συναδελφέ μου, νὰ μὴ δακρύσω (ὑφὸς τοῦ 13ου αἰῶνος!).—62. Ἀγιογραφικὴ ΚΑΘΕΞΡΑ!—63. σημαντικὴν ἐπαισθητὴν λύπην.—ἀφῆκεν ἐποχὴν (μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).—67. θελήσει τοῦ αὐθεντοῦ σου.—79. δυνάμει τοῦ πλοῦτου αὐτῶν.—120, 20. μάχαι ἔλαбор χώραν! (ont eu lieu).—131, 7. σώματα σπαράττοτα (δηλ. σπαίροντα).—135, 29. ἀξίωματικούς (ἴσως ἀνθρωπολογαγοὺς τοῦ πυροανλικοῦ;)—151 οὐτωσιν.—μεγαλεπίβογλος.—ἔδσαν συνθήκας.—154. τῆς κλοσσαιας ἐκείνης Συμαίας σχολῆς. 166. μάχας δόσας. 170. Ναιμαχίαν δόσας. (livrer bataille).

Καὶ εἰς τὴν Βυζαντιδα τοῦ αὐτοῦ Μελετίου: οὐκ ἤξιώθειν δὲ βαλεῖν κἀρὲν εἰς χεῖρας (νὰ βάλω εἰς τὸ χεῖρι).

Καὶ αὐτὰ εἶναι ῥωμαίικα τῆς 13ου ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ὑφὸς τῶν Βυζαντινῶν εἶναι ἀναμφιβόλως πολλὰκις ἄθλιον. Ἄλλ' ἂς εἰπῆ ὅστις ποτὲ ἔλαβε καὶ ἐν μόνον βυζαντινὸν βιβλίον εἰς χεῖρας, ἂν ὁ ἑλληνισμὸς τῶν συγγραφέων τοῦ 13ου αἰῶνος, τοῦ Νικήτα Χωνιάτου, τοῦ Παχυμέρου, τοῦ Γρηγοῦρα, τοῦ Ἀκροπολίτου, τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὁμοιάζῃ τὸν τοῦ Λαοστέφου, Νεοκόμου, Βυζαντιδος, Συμαῖδος καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς. (έ.)

Ἄλλ' ἂς ἰδῶμεν τὸν ΛΑΟΣΤΕΦΟΝ, ὅστις εἶναι ὄχι τοῦ 13ου. ἀλλὰ τοῦ 6ου αἰῶνος:

Ἐν Προλεγ. τῆς Συμαῖδος, σελ. κά. Τέχνη Ἰωνος. δηλ. Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ; αὐτ. Τὰ ἴσω ὁ γὰρ πεποικίλμενα χάριτος φέρει, καὶ ἀναθημάτων παρτοδαπῶν γέμει, καὶ ἐκτὸς δαιδάλεον πάνυ!

κγ'. Ἀέοντες δις τρίς φυσικῶ μεγέθει.

τράπεζα λευκῆ λίθῳ.

Ἡ βίβλος ἦν ὁ Ἐρμῆς τῆ τέχνη προσφάσει.

κδ'. ὁ ἀνδριᾶς ΚΑΤΕΧΕΙ ἕξιος.—Ἄ καὶ θεοκιδίος μέμνηται.

κστ'. ἕξιος ἀποσπῶν (δηλ. σπῶν). κτλ. κτλ.

Οὕτως ἔγραφον τὰ ἑλληνικὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα.

Τὸν δὲ ἐνδέκατον ἰδοῦ πῶς ἔγραφον ὁ ΝΕΟΣΟΜΟΣ:

(ε) Καὶ ἐν τούτοις ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι τῶν Βυζαντινῶν ἐκαθέρχον κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤτεον περὶ τὴν γλῶσσαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ 16ου αἰῶνος, ἰδ. τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φιλάρτου, γαμβροῦ τοῦ Χρυσολοῦ, ἐν ἐπιστολῇ τοῦ ἔτους 1451, ἐκ ὁδίου, σ. 188: Graeci quibus lingua depravata non sit . . . ita loquuntur vulgo hae etiam tempestate ut Aristophanes comicus, aut Euripides tragicus, oratores omnes, ut historiographi, ut philosophi . . . litterati autem homines et doctus et emendatiss . . . nam viri aulici veterem sermonis dignitatem atque elegantiam retinebant, imprimoque ipsae nobiles mulieres; quibus cum nullum esset omnino cum viris peregrinis commercium, maris ille ac purus graecorum sermo servabatur intactus.

οὐκ ἔστι μὴ θέλων δοκιμᾶσαι ἄλλην ἤτταν.
— ἠξιώθησαν στήλης χαλκῆς χρυσοῦν στέφανον φε-
ρουσας κορωνίδος.

οὐκ ἔστι δόσασαι — Αντιπροσώπων (οἱ γεννάδαι εἶχον
ἐφεύρει ὄχι μόνον τὴν βαμβακοκυρίτιδα, ἀλλὰ καὶ
τοὺς ἀντιπροσώπους!). — ἐκάθεζον — ἐπλούτισαν
δῶρα. — ἐνδὸς καὶ ἐβδομήκαρτα πρὸς τοὺς ἑπτακοσίους
ἔτεσιν ὕλην παρέχοντα (Ἡ ἐπιγραφή τοῦ συγγράμ-
ματος τοῦ Νεοκόμου, ἐν Ἐλπίδι, ἀρ. 485.) — Αὐτό-
θεν: Τῇ μὲν ΕΙΛΑΙ τῶν μεταγενεστέρων χαριζόμενος.
— ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ἰσακιοστόλου ἀρέβη
θρόνον, καὶ τὴν ἀμάθειαν ἔσπειρε τῷ ἔθρει τῶν
Ἑλλήνων. — τὴν ἀμάθειαν ζηλώσατε κάλλιον ἢ
τὴν παιδείαν.

Κατὰ δὲ τὸν 14^{ον} αἰῶνα ὁ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ἐπέ-
γραψε τὸ βιβλίον του (Συμ. σελ. 178). Νικηφόρου
Κερκυραίου Δαιδάλου. Τὸ πατρωνυμικὸν μετὰ τὸ ἐ-
θνικὸν ἔχει χάριν ἀνέκφραστον, καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀρ-
χαιότητα ἀπαραδειγμάτιστον.

Γράφει δὲ αὐτὸς ὁ καλὸς Νικηφόρος τοῦ 14^{ου} αἰῶ-
νος. σ. 179. προσκολληθεῖς. — ἀριστεροῖς ἐτιμήθη
τῇ τοῦ αὐτοκράτορος χειρὶ, (Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς λέγει
ἂν ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἔδωκε τὸν μεγαλόσταυρον ἢ τὸν
σταυρὸν τῶν ταξιαρχῶν!) — Ἐκαταῖον τὸν περι-
Μένον βουλευόμενος αἰεὶ. — Ὑπέργυρος πάνυ γενό-
μενος. Οὐκ ἔστι γὰρ καὶ ἑκατὸν (ς') διήγε τὴν ἡλικίαν.

Καὶ οἱ αὐτοκράτορες δὲ ἐπίσης Τρακατρυπαι κα-
θῶς καὶ οἱ ὑπήκοοι των, ἂν καὶ τὰ χρυσόβουλά των
ἐγράφησαν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἦνθι ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς
τὸ Βυζάντιον, εἰς ἐποχὴν (424 καὶ 860 μ. Χ.) καθ'
ἣν ἤμας κομφοὶ συγγραφεῖς, καὶ καθ' ἣν τὰ δημό-
σια τοῦλάχιστον ἔγγραφα ἐκαθάριζον ἀκριβέστατα.
Ἰδοὺ ὅμως ὀλίγα τινὰ δείγματα καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ
τῶν χρυσοβούλων τούτων.

Εἰς τὸ τοῦ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ἄξιότημειῶτοι εἶναι οἱ
Προνομοιοῦχοι! (σ. ὁ.) λέξεις ἐφευρεθεῖτα, ὡς ἐνομι-
ζομεν, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ δημοσιογράφου μας. Ἄλλ'
ἢ Συμαῖς τὸ ἀπέδειξε τίποτε δὲν ἐφευρέθη σήμερον
ἢλα εἶναι ἐφευρέσεις τῆς θαυμασίας βυζαντινῆς ἐπο-
χῆς, καὶ αὐτοὶ οἱ Προνομοιοῦχοι!

ΤΑ καὶ Α τῆς γῆς γεύονται.

Χάριν τούτων (grâce à eux.)

Ὁ ζῆλος ἀπαράμιλλος ἐστίν. Ὁ Θεοφρούρητος
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ Μικρὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐστίν εἶναι
ἐνεστῶς!

Κηρυττω ἀνεξαρτήτους. Ὁ Θεοδόσιος ὁ Μικρὸς,
ἂν ἔζη σήμερον, ἤθελε, δὲν ἀμφιβάλλω, εὐδοκίμησαι
ὡς ἐφημεριογράφος.

Ὅποια δὴ ποτε. Ἰδοὺ ἔκφρασις τοῦ 5^{ου} αἰῶνος!

οἶ. Τα μέσα (les moyens) οὐ. ἐπικερδῆ πλεονε-
κετήματα.

Ὁ δὲ ΜΗΧΑΗΛ γνωρίζει καὶ αὐτὸς τοὺς ἀνε-
ξαρτήτους (σ. π.)

Εἰς ἣν ὀρῶμεν θέσιν. — οὐ θεωρῶ καλῶρ τοῦτο
— σ. πᾶ. πάντων τῶν ἀγαθῶν πλεονεκτημάτων αὐ-

[σ] Σημ. εἰς τὴν δευτέραν ἐκδοσιν [Γεωγρ. τε καὶ Νομ. σ. θ'] με-
τεβλήθη ἡ λέξις ἐ κα τὸν εἰς ἐ ν ν σ ν ἡ κ ο ν τ α ἐ τ ῶ ν. Ὅλοι
οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς ἔχουσι τὰς διαφόρους γραφὰς των.

τῶν χάριν (καθαρὰ 9^η ἑκατονταετηρίς). — ἀξιώ αὐτοῖς
ταῦτα, ἃ Θεοδόσιος οὐκ ἠξίωσε (δὲν τοὺς ἀξίωσε, δὲν
τοῖς ἔδωσε!) — Στεφάνου, ἵνα τὰς μορφαὶ αὐτῶν
περιβάλωσι!

Ὁ Μηχαὴλ γράφων περὶ τοῦ Θεοδοσίου, λέγει, ὁ
καὶ Μικρὸς ἐπιλεγόμενος (σ. π.), ὡς ἂν ἔγραφέ τις
περὶ τινος, ὁ καὶ ἀμαθῆς, ὁ καὶ ἀπατεῶν, ὁ καὶ
κακοήθης ἐπιλεγόμενος. Τὸν δὲ Ἰουστινιανὸν ὑβρίζει
κατὰ τρόπον τοσοῦτον θάναυσον (Τὸ ἀνύσιον ἀδί-
κημα τοῦτο ὅπερ ἴδιον ἐστὶ βαρβάρου...), ὥστε
νομίζεις ὅτι ἀναγινώσκεις ἀναγώγου τινὸς ἀρθρογρά-
φου κακοήθου λίβελλον.

Ὁ δ' ἐκδότης, καλὰ ἡμῖν εὐαγγελιζόμενος, μᾶς λέ-
γει (σ. πῆ. σημ.) Ἐκτὸς τῶν δύο Χρυσόβουλων λό-
γων τούτων... οὐκ ἠτύχησεν ὅτι τὰ ἔχω, ἠξιώθη
τὰ ἰδῶ καὶ ἄλλους 27 τῶν ἀριθμῶν... περὶ ὧν
ἄλλοτε θέλομεν ὁμιλήσει. Χαρὰ εἰς ἡμᾶς!

2) Ὀνόματα. Ταῦτα περὶ τοῦ ὕψους, διότι ἀη-
διάζω νὰ γράψω ἑκατονταπλάσια. Μεταβαίνω δ' εἰς
ἄλλο ἀντικείμενον, οὐχ ἥττον θαυμασμοῦ ἄξιον δι' ἐ-
μὲ, τὰ ὀνόματα.

Ἐνόμιζον πάντοτε, καὶ ἐδιδάχθη ἀπὸ τοῦ σοφω-
τέρου κριτικῆς, ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν Ἑλληνικῶν ὀνο-
μάτων ἀκολουθεῖ κανόνας τινὰς παραγωγῆς καὶ ἐτυ-
μολογίας. Περὶ τούτων ἠξέυρει πῶσα, ἐκτὸς ἄλλων,
σοφὰ ἔγραψεν ὁ Πάππε εἰς τὸ λεξικόν του, καὶ ἀρτίως
ὁ Λετρόννος εἰς τῶν σοφῶν τὴν ἐφημερίδα. Ἄλλ' ὁ
Κιμολέων, καὶ ὁ Ἀντίδραος, καὶ ὁ Κίνδανος (κστ'),
καὶ ἡ Μάκαρ (λ'), καὶ ὁ Γλακοκηπόδων, καὶ ὁ Ἐρ-
βισσοκέφαλος (λέ.), καὶ ὁ Γυρτοβλέφαρος, καὶ ὁ Πε-
ρικμέδων, καὶ ὁ Ἀπελέανδρος, (νζ'), καὶ ὁ Χάρβαλος,
καὶ ὁ Ἐάρδημος, (ξ'), καὶ ὁ Κόρδομος, (113), πότε
καὶ ποῦ ἠκούσθησαν ὡς ὀνόματα Ἑλληνικά, πόθεν καὶ
πῶς παράγονται ἢ ἐτυμολογοῦνται; Ὑπάρχουσι τῷ
ὄντι τινὰ ὧν ἡ ἐτυμολογία εἶναι διαφανῆς, οἷον τὸ
τῆς πρώτης βασιλίσσης τῆς νήσου, Καλλιπυγος! (λς')
ὡ τὴν ἀναίτητον!

Ἡ Σύμη ἦτον εἰδωλολάτρις μέχρι τῶν 195 μ. Χ.
καὶ εἶχε τὰ ὄρατα ἐκεῖνα ἑλληνικὰ ὀνόματα. Τότε
αἴφνης ἔρχεται εἰς αὐτὴν σπινθήρ χριστιανισμοῦ ἐξ
Αἰγύπτου (προλεγ. ν.), καὶ βαπτίζονται πρῶτον οἱ
ἄρχοντες καὶ ἔπειτα ὁ λαὸς ὅλος. Μόλις δ' ἔβαπτί-
στησαν, καὶ γίνεται ἐκλογὴ νέων ἀρχόντων (νδ'), ὧν
πολλοὶ, ὡ τοῦ θαύματος! ἔχουσι ὀνόματα χριστιανι-
κὰ, Ἀθιμέλεχ, Βαρθολομαῖος, Εὐσέβιος, Ἐλεάζαρ,
Ἰωακείμ, κτλ. Καὶ ἂς μὴ νομισθῆ ὅτι οἱ γενόμενοι
χριστιανοὶ μετὰ τοῦ βαπτίσματος ἔλαβον νέα ὀνόματα.
Παντάσας. Διότι ἄλλοι τῶν ἀρχόντων καλοῦνται
Χαρικλεῖς, Πυλαγόρα!, Ἡρακλῆς, Ἀργεικλῆς! Καὶ
τὸ ἔτι παραδοξότερον τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶναι υἱοὶ γο-
νέων ἐχόντων χριστιανικὰ ὀνόματα. Ὁ Βαρθολο-
μαῖος εἶναι υἱὸς Καλλίστου καὶ Μαρίας, καὶ ὁ
Πυλαγόρας Ἡρακλέους καὶ Μαρίας!! Οὐδ' ἂς ὑπο-
τεθῆ ἔτι κατ' ὀλίγον κἂν ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος ἐξ-
φυλλοφόρησε τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἀπὸ τὴν νήσον. Ἐξ
ἐναντίας. Μετὰ 33 ἔτη ἀπαντᾶται ἄρχων Ἐμπεδο-
κλῆς Μαρίας (νθ'). Ὁ δὲ Εὐχριστος Ταρτυσιπτεῖρου
(νς') δὲν λέγει ἡ ἱστορία ἂν ἦτον υἱὸς αὐτοῦ.

Ὁ χριστιανὸς Ἐλαρηθόλιος (π.) ἔδωκεν, ὡς γνωστὸν, τὸ ὄνομά του εἰς τὸν ἀττικὸν μῆνα. Καὶ ἰδοὺ τινα ὀνόματα Συμαίων χρονολογικῶς διατεθειμένα.

Συμ. σελ. 156, Βενέδικτος Ἐκλόγου καὶ Κυρορίας ἐν 322.

σελ. 159, Μητροφιάης Παυτανίου καὶ Ἀφροδίτης ἐν 590 μ. Χ.

σ. 113. Δάφνος Παράσχου, ἐν 953.

σ. 112. Επίτριτος Περικλέους καὶ Περσεφόρης ἐν 960.

σ. 113. Κόρδομος Κασταλίου καὶ Ἰεποκρίτης, (αὐτὸς, πρέπει νὰ ἦτον ἰχθύς) ἐν 968.

σ. 114. Εὐπύλαρος Ὀδυσσέως καὶ Χαριτίης Κεφελῆν ἐν 977.

σ. 164. Ἰωάννης ὁ Εὐπύλαρος (φαίνεται Εὐπύλαρ, Εὐπύλαρος κλίνεται, καὶ Εὐπύλαρος Εὐπυλάρου).

σ. 170. Ἡλιοθώραξ. Ἐτεοκλῆς, ἐν 1105.

σ. 171. Εὐμενίδης Παράσχου, ἐν 1148. (Ἡ οὐκογένεια, ὡς βλέπομεν, ἀρχεται κατὰ τὰ 953, καὶ, ὡς γνωστὸν, σώζεται μέχρι τοῦδε ἐν Ἀθήναις).

Ἄλλο παράδειγμα διαρκείας οἰκογενειῶν εἶναι οἱ Σπαραδοῦῆδες. Ὁ Πανσέληνος ἐγεννήθη τὸ 441 μ. Χ. ὁ πάππος του ὠνομάζετο Σπαραδοῦῆς (Ἀμάθεια, ἀρ. 508). Κρίμα νὰ μὴ διατηρήθῃ ἡ ἱστορία καὶ τὸ πολύτιμον ὄνομα τῆς μάμμης του· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκαλεῖτο Μαφοῦκα.

Πρὸ πάντων δὲ ἐπαινῶ τὸν ἀρχιναύαρχον τῶν Συμαίων (σελ. 30), ὅστις, ὅταν ἐγεννήθη, εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ ὀνομασθῇ Θαλασσόφθογγος.

3.) Ἱστορία. Ἡ Σύμη ἡ ἀσημος, ἡ Σύμη ἡ πολυλάκις ἐρημος, ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφῶν μόλις, καὶ σπανιώτερον ἀναφερομένη ἀπὸ πολλοῦ τοῦ Αἰγαίου σκοπέλου, ὑπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν οὐδὲν μνημονευμένη, αὐτῇ, τίς τὸ ὑπέθετεν; ἦτον νῆτος μεγάλη, λαμπρὰ, ἐπίσημος, ἔχουσα σχολὰς περιφήμους, ἔχουσα καλλιτεχνικὰ ἐργαστήσια, στόλους, στρατηγούς καὶ ἀρχιναύαρχους, ἐφευρούσα τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ἀδύνατα, νικῆτατα τοὺς γείτονάς της, καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα! Καὶ ἤξεύρετε πότε ἦτον ἡ μεγάλη ἀκμή της; Ἀπὸ τοῦ 377 μέχρι τοῦ 1148 μ. Χ.

Ἰδίως κατὰ τὰ 420 μ. Χ. ἦλθεν ἡ Γερουσία τῆς Σύμης εἰς τὸ Βυζάντιον, φέρουσα τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς της, οἷτινες, περίφημοι ἀρχιτέκτονες ὄντες, ἐμελλον νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν διαφόρων ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ οἱ Γερουσιασταὶ (μὲ τοὺς ἀρχιτέκτονας, ἐλπίζω) ἀριστοποῦσαντες πάλιν, ἐπροσκύνησαν τὸν αὐτοκράτορα ἐπτάκις, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος τὴν Σύμην καθέδραν τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων ἀνέδειξε (προλογ. Συμ. ξή.) καὶ λαμπρὸν χρυσόβουλον λόγον ὑπὲρ τῶν Συμαίων ἐξέδωκεν.—Ἐν δὲ 518 μ. Χ. οἱ Συμαῖοι, δυσταρεστοῦμενοι κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐξεστράτευσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐνίκησαν, (προλ. Συμ. οδ.) καὶ ἐκηρύχθησαν ἀνεξάρτητοι, μέχρις οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Μηχαῆλ ὁ Θεοφίλου τοὺς ἀνεγνώρισεν ὡς ἀνεξάρτητον ὑποτελεῖ πολιτείαν ἐν 860 μ. Χ.

Ταῦτα πάντα εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν λαόστορον καὶ

τὸν Νεόκομον καὶ συνεταίρους, εἰς οὐδένα δὲ τῶν γνωστῶν συγγραφέων δὲν εἶναι γνωστὰ. Συνέθη δὲ καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ἐγίνοντο, ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Θεοδόσιος ἐκήρυττε τὴν Σύμην καθέδραν τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων, μέχρι τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς οἱ Συμαῖοι ἐνίκησαν τὸν Ἰουστινιανόν, συνέθη νὰ ζῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνὴρ καλούμενος Στέφανος. Οὗτος δὲ ὁ Στέφανος συνέγραψε Λεξικὸν γεωγραφικόν, καὶ τὴν Σύμην αὐτὸς ἠξεύρετε πῶς τὴν ἀναφέρει; Ὡς Καρίκην πόλιν, παραπέμπων εἰς τὸν Ὀμηρον, ἐξ οὗ καὶ μόνου γνωρίζει τὸ ὄνομά της. Παράδοξος τῷ ὄντι ἡ ἀγνοία του!

Ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὸ *Περὶ θεμάτων* τῆς Αὐτοκρατορίας συγγραμμάτου δὲν ἀναφέρει τὴν Σύμην, τοῦτο ἴσως πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς κακοβουλίαν καὶ ζηλοτυπίαν αὐτοῦ.

Διακόσια λοιπὸν ἔτη ἀφ' οὗ ἡ Σύμη παρεδέχθη δόλη τὸν χριστιανισμὸν (πλὴν μόνης τῆς Αἴγλης, ἣτις ἔμεινε Πελασγική, προσκυνοῦσα τὸν Ὀμηρον καὶ τὴν Ἱστορίαν), οἱ εὐτεβεῖς αὐτῆς ἄρχοντες ἀνῆγειρον σχολὴν μεγαλοπρεπεστάτην τῆς τῶν ἀγιογράφων τέχνης (Συμ. σ. 3). Πῶς δ' ἐκάλεσαν τὴν σχολὴν ταύτην; τίνας ἀγίους ἐπώνυμον τὴν κατέστησαν; Ἴσως τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, τοῦ πρώτου τῶν ἀγιογράφων; Ἀγίου καὶ ἀποστόλου; πολλὰ μακρὰν ὄλα ταῦτα ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῶν Συμαίων! Οἱ Συμαῖοι ἦσαν ισχυρὰ πνεύματα (des esprits forts). Οἱ Συμαῖοι κατεδάφισαν τὸ διατείχισμα τὸ μεταξὺ τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ τὴν σχολὴν τῶν προσηγόρευσαν εἰς τὸν . . . Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν ἐκάλεσαν Ἀπολλωνιάδα! Τὸ μόνον παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ πατριάρχης δὲν τοὺς ἀφώρισεν ὅλους ἀπὸ πρώτου μέχρις ἐσχάτου καὶ μέχρι τελευταίας γενεᾶς, δι' ὃ δὲν ἠθέληεν ἔχει ἄδικον. Ἀλλὰ πῶς νὰ τολμήθῃ ὁ δυστυχῆς Πατριάρχης, ὅταν ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ εὐτεβεστατοὶ καὶ φιλόχριστοι αὐτοκράτορες ἀνῆγειρον καὶ διετήρουν σχολὴν τὴν . . . Ἐλικωνιάδα! Καὶ ὅμως τὸν Ἰουλιανὸν ἐλεγον παραβίτην!

Ἀλλὰ τί ζητοῦμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἃς μείνωμεν εἰς τὴν Σύμην, ἣτις εἶναι ἡ κυρίως νῆτος τῶν θαυμάτων. Κατὰ τὰ 896 π. Χ. (προλ. λεί.) οἱ Συμαῖοι ὑπέταξαν τὴν Καρίαν καὶ τὴν Λυκίαν, βοηθεῖα τῶν Ῥοδίων. Τίς ἠθέλει πιστεύσει τοῦτο, ὅστις γνωρίζει ὅτι ἡ μὲν πόλις Ῥόδος ἐκτίσθη μόνον τὸ 408 π. Χ., ἡ δὲ νῆτος στόλον καὶ πολιτικὴν ὑπαρξίν ἔλαβε πρῶτον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου; Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ὅσα μνημονεύουσιν οἱ Θεουκιδίδαι καὶ οἱ ἔωλοι ἐκεῖνοι ἱστορικοί. Ἄς ἐλθωσι νὰ διδαχθῶσι τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν εἰς τὸν Νεόκομον, καὶ τὸν Λαόστορον, καὶ τὸν ἱερὸν Μελέτιον, καὶ τὸν μέγαν Νικηφόρον.

Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως καὶ τὴν κλασικὴν ἱστορίαν. Τὴν Ῥόδον οἱ Ἀγαρηνοὶ (Συμ. σελ. 82 καὶ 102) ἐκυρίευσαν τὸ 653 μ. Χ., καὶ κατ' αὐτῶν ἐξεστράτευσαν οἱ Ἀραβες ἐν 748. Ἄν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἶναι οἱ Τούρκοι, μία μόνον δυσκολία ὑπάρχει, ὅτι οἱ Τούρκοι ἐφάνησαν εἰς τὴν ἱστορίαν κατὰ πρῶτον ἀπὸ Μαχμούτ

τοῦ Γαζνεβίδου, δηλ. τὸ 997 μ. Χ. καὶ κατὰ πρῶτον ἐκίνησαν τὰ ὄπλα των κατὰ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (κατὰ τῶν ἀνατολικωτέρων αὐτῆς ἐπαρχιῶν) τὸ 1063 μ. Χ., τὴν δὲ μικρὰν Ἀσίαν ἐκυρίευσαν μόνον τὸ 1074 μ. Χ. ὥστε τὴν Ῥόδον κατὰ τὴν Συμαίδα ἐκυρίευσαν 344 ἔτη πρὶν νὰ ὑπάρχωσιν! Ἄν δὲ διὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐνοῆ τοὺς Ἀραβας Μωαμεθανούς, εἰς τὰ 653 ἐβασίλευεν ἀκόμη αὐτῶν ὁ Καλίφης Ὀθμάν. Μόνον εἰς τὰ 655 (δηλ. δύο ἔτη μετὰ ταῦτα) ἐκυρίευσεν τὴν Ῥόδον ὁ Ἄλῆς, καὶ τότε πρωτορινῶς, ὄχι μέχρι τῶν 748, ὅτε περιεργον οἱ Ἀραβες ἐξεστράτευσαν κατ' Ἀράβων!

Ἄλλὰ κατὰ τῆς Ἀπολλωνιάδος σχολῆς ἐξεστράτευσαν οἱ κακοῦργοι σταυροφόροι μετὰ 500 πλοίων ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Δομέτιον, κατὰ τὸ 1148 μ. Χ. (Συμ. σ. 129 ἐπ.) καὶ συμμαχῆσαντες μετὰ τῶν ἐν Ῥόδῳ Ἀγαρηνῶν (σ. 185), οἱ φωτισθέντες καὶ μισαπόλλωνες οὗτοι, κατέστρεψαν τὴν περιδοξὸν ἐκείνην σχολὴν!

Ἡ πράξις τῶν σταυροφόρων ἦτον βεβήτως βανδαλικὴ καὶ ἀξία τῆς διπλῆς ἀγανακτήσεως τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ἐκδότου τοῦ Συμαίδου· ἀλλ' ὅ,τι κατὰ μέρος τοὺς δικαιοῖ. εἶναι τὸ ἐξῆς. Τὸ ἔτος 1148, ὅτε μὲ 500 πλοῖα κατέστρεφον τὴν Ἀπολλωνιάδα σχολὴν τῆς Σύμης, εἶναι τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δευτέρας σταυροφορίας. Οἱ δ' ἀρχηγοὶ τῆς σταυροφορίας ταύτης, ὁ Κονράδος καὶ ὁ Λουδοβίκος, ἂν εἶχον ὄχι πεντακόσια, ἀλλὰ πεντήκοντα μόνον πλοῖα, πιθανὸν εἶναι ὅτι δὲν ἤθελον ἀσχοληθῆν εἰς φιλολογικὰς ἐκστρατείας, ἀλλ' ἤθελον τὰ μεταχειρισθῆν νὰ μετακομίσωσι διὰ θαλάσσης τοὺς στρατιώτας των ἢ καὶ μέρος αὐτῶν, εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἀντὶ διαβιβάσαντες αὐτοὺς διὰ ξηρᾶς διὰ μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ὁδοῦ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, νὰ τοὺς ἐκθέτωσιν εἰς τὸ ν' ἀποδεκατισθῶσι καὶ διὰ τῆς ὁδοπορίας τὸ μῆκος καὶ τὴν δυσχέρειαν, καὶ διὰ τῶν κατοίκων τὴν δυσμένειαν καὶ τὴν προδοσίαν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικήτας. Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν τρίτην σταυροφορίαν κατὰ πρῶτον (ἐν 1189 μ. Χ) ἐν μέρος τοῦ στρατεύματος, οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι ἐξεστράτευσαν διὰ θαλάσσης.

Ἄλλ' ἄλλο περιεργότερον! Ὅτε οἱ ἐσπέριοι στρατεύσαν, ἵνα τὴν ἱερὰν γῆν τῆς Ἱερουσαλήμ ἀρπάσωσιν ἀπὸ τὰς τῶν Ἀγαρηνῶν ΚΑΙ ΑΡΑΒΩΝ χεῖρας καὶ ἐνίκηθησαν ὀπειρὰ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν, αἰχμαλωτιοθέντων καὶ σφαγέντων τῶν πλειστών, ἐπέπεσον κατὰ τῶν νήσων οἱ διαφυγόντες τὴν μάχαιραν . . . (ἀναγκάζομαι ν' ἀντιγράφω τὴν Συμαίδα, σελ 120, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἀδυνατῶ νὰ φάσω τὸ ὕψος τῆς). Τότε δὲ, ἀπόσπασμα τῶν φυγάδων τούτων, συγκεῖμενον ἐκ 50 πλοίων, ἦλθεν εἰς Σύμην, καὶ συνεκροτήθη ἰσχυρὰ ναυμαχία, ὅπου οἱ σταυροφόροι ἔπαθον τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας των. Τοιαύτη ὅτι ἦτον ἡ ἐκβασίς τῆς πρώτης σταυροφορίας ἃς μάθωσιν ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐνόμιζον ὅτι οἱ σταυροφόροι, διαβάντες τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκυρίευσαν τὴν Νίκαιαν, τὴν Ἐδεσσαν, τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τέλος τὴν Ἱερουσαλήμ. Λέγω δὲ τῆς πρώτης τοῦλάχιστον, διότι ἐνιαυτοὶ παρέρχονται δέκα μετὰ τὴν

μάχην ταύτην καὶ ἀπέρχεται καὶ Ἰωάννης ὁ Δημητρίου (Συμ. 123) . . . ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Δημητρίου ἀπέρχεται ἐν Κυρίῳ τῷ αἰῶνι, ἄρα ἡ μάχη τῶν φυγάδων σταυροφόρων συνέβη τῷ 1068 ἦτοι εἰκοσιτέσσαρα ἔτη πρὶν Πέτρος ὁ Ἐρημίτης ἀρχίσῃ νὰ κηρύττῃ τὴν πρώτην σταυροφορίαν! Ἐξάϊτιον βιβλίον εἶναι ἡ ΣΥΜΑΙΣ. Ὅστις ἔδωκε τὰς πέντε δραχμάς του διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἃς μὴ φεισθῆ ἄλλω πέντε διὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν Βυζαντιδα.

Εἰς αὐτὸν των τὸν διωγμὸν ἐπέπετον οἱ σταυροφόροι πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ κατὰ τοῦ Καστελορίζου (σ. 121). Τὸ Καστελορίζον εἶναι ἡ ἀρχαία Φοιτικὸς, ἣτις ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν, ὅταν πολὺ μεταγενεστέρως ἐπλῖον τὰς θαλάσσας ταύτας, μετεφράσθη Καστέλ Ῥόσσο, καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρεθάρη εἰς Καστελορίζον. Ἄλλ' εἰς τοὺς Συμαίους τί ἦτον νὰ προΐδου καὶ τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην, εἰς τοὺς Συμαίους ὅτινες τί καὶ τί δὲν ἐφεύρον; Αὐτοὶ τὴν φωτοτυπία, αὐτοὶ τὴν χαλκογραφία, τὴν ξυλογραφία, τὴν λιθογραφία, αὐτοὶ τὴν τυπογραφία (Γουττεμβέργε, Γουττεμβέργε, πίεξε τὴν κεφαλὴν σου μὲ τὰ πιεστήριά σου!), αὐτοὶ τὸν σεβαστηρὸν χάρτην, ἐφ' οὗ ὁ ἐκδότης τῆς Συμαίδος ἔχει ἢ θ' ἀποκτήσῃ ἐκτετυπωμένον τὸν Παναθηναϊκὸν τοῦ Ἰστοκράτους (σ. 17). Εἶναι δὲ περιεργὸν πῶς Σεβαστὸς ὁ Συμαίος εὔρε τὸν χάρτην τοῦτον. Τί νομίζετε ὅτι τῷ ἐχρειάσθη; Ἀγανακτῶν διότι ἐξώδευε πολὺν περγαμηνὸν χάρτην, ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμον του, κατεκερμάτισε τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἐβαλεν εἰς δεξασμένην, καὶ ἐπὶ ἡμέρας ἀρκετὰς ἄφησε, καὶ πάλιν συνέθλατιε διὰ συνθλαστήρων ἠρωσε καὶ ἄλλας ἕλας, καὶ ὑπὸ κιλόνδρων μηχανικῶν διαπεράσας τὴν ἕλην, καὶ μεταδοὺς δι' αὐτῶν εἰς ἄλλους πεπυρακτωμένους, ἐποίησε χάρτην πολυτιμώτατον ἰεῖον καὶ ἱερότατον.

Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ μηχανοποιοὶ τῆς ἡῆσου εἶχον προΐδῃ τὴν μέλλουσαν ἐφεύρεσιν του, καὶ τῷ εἶχον προπαρασκευάσει τοὺς μηχανικοὺς κιλόνδρους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πεπυρακτωμένους. Ἄλλὰ καὶ δὲν ἐπαιζον οἱ Συμαῖοι μὲ τὴν πολυτίμον αὐτὴν ἐφεύρεσιν. Θάνατος ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχόντων εἰς τὴν ὅτινα ἤθελε φωραθῆ ὅτι ἐξάγει τῆς γῆσου τὸν Σεβαστηρὸν χάρτην, διὰ τὴν ὠραιότητά του βεβαίως, διότι ἄλλος χάρτης ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον.

Τόσον ζηλότυποι ὅμως δὲν ἦσαν τῶν λοιπῶν ἐφευρέσεων των· διότι ἀκόμη ἐφεύρον τὰ ἀτμοκίνητα, τὰ ὑδραργυροκίνητα (τὰ ὁποῖα ἀκόμη ζητεῖ ματαίως ὁ Λόρδος Δυνδονάλδ. Τί δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Σύμην; Ἐκεῖ, εἰς γνωστὸν τι ὑπόγειον, διατὶ πλησίον πολλῶν χειρογράφων νὰ μὴ εὔρη σωζόμενον καὶ κἀνὲν ὑδραργυροκίνητος;) αὐτοὶ τὰ ταχύπλοα. Αὐτοὶ ἀπὸ σύμπτωσιν κωστικῶν ὑλῶν ὀδηγοῦμενοι εὔρον τὸ τηλεσκοπίον (σ. 19). Ἀκούετε; ἀπὸ σύμπτωσιν κωστικῶν ὑλῶν! Αὐτοὶ τὴν πυρίτιδα καὶ τὴν βαρβακοπυρίτιδα, καὶ τὰ πυρόβουλα, καὶ πυρίτας καὶ δὲν ἤξευρω τί ἄλλας σφαῖρας. Αὐτοὶ πλοῖα πλέοντα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, σφενδονίζοντα τὴν θάλασσαν εἰς 13 ὄργυιων ὕψος καὶ ἔπειτα τρέχοντα εἰς τοὺς βράχους καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων (σ. 103).

Ὁ δ' ἐφευρετής αὐτῶν εἶναι ὁ Εὐδούπος, ὅστις ἀφῆκε τὸν μηχανικὸν αὐτοῦ τοῦν γειραμμένον εἰς βιβλία δυοκαίδεκα (σ. 105.). Ὅστις δὲ ὀρέγεται βιαιῶν συγκινήσεων, ἄς ἀναγνώσῃ τοῦ πυροαύλου τὴν τραγικὴν καταστροφὴν, ἐν σ. 145. Αὐτοὶ ἀκόμη εὗρον τὸν τρόπον τοῦ μεταβαλλεῖν τὰ μάρμαρα εἰς ἕλην βευστήν (σ. 117.). Τὸν τρόπον τοῦτον εὗρον μετὰ τριάκοντα ἡμερῶν ἀγῶνα! Ἦτον δὲ θαυμάσιον πρᾶγμα τὸ ὑγρὸν τοῦτο μάρμαρον. Καὶ δένδρα ἐποίει ὅμοια ΜΕΙΛΑ τῆς φύσεως! Καὶ ἤξεύρετε πῶς; Ἐκλείειν ἕκατον δένδρον (ἰσως καὶ ὄλον δάσος) εἰς ὕλην τινὰ, τὴν ἀφῆκε ἔξηραίνετο· ἔπειτα τὴν ἔκοπτε, καὶ εἰς αὐτὴν, ὡς εἰς τύπον, ἔχυνε τὸ μάρμαρον του, καὶ ἐξήρχετο τὸ δένδρον μὲ τὰ χρώματά του κτλ. Ἀλλὰ παραιτοῦμαι τοῦ νὰ περιγράψω τὴν ζωηρότητα τοῦ διὰ τῆς ὕλης ταύτης παρασταθέντος Ἰούδα τοῦ ἀπληροζομένου, οὗ ἐφαίνοντο αἱ χεῖρες καὶ πόδες ὡς κινούμενα καὶ αἱ αἰ φλέβαι καὶ τὰ νεῦρα ἐξογκοσούμενα! — Αὐτοὶ, ἤμπορῶ ἀκόμη νὰ προσθέσω πρὸς δόξαν των, εὗρον καὶ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ῥητορείαν, ἣς θαυμάσιον δείγμα μᾶς διδίδει ἡ Συμαῖς εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐριδος, ἣν ἀνάγνωθι πρὸς χάριν μου ἐν σελ. 29. — Τὴν καλλιτεχνίαν παρασιωπῶ μετὰ τῶν ἐφευρέσεων των, διότι ἂν καὶ ὑπερέβησαν πολὺ τοὺς Ἀπελλεῖς καὶ Φειδίας, ἀλλὰ τοὺς ἀνεγνώριζον πάντοτε, ἂν ὄχι ὡς ἀνωτέρους των, ὡς ἀρχαιότερους των ὅμως. Κρίμα ὅτι ἀπολέσθη τοῦ Ἐλεάνδρου ἡ Οὐρανία, ἣτοι γνώμη τῶν οὐρανίων σωμάτων τῆς τέχνης. (Συμ. σ. 91). Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἀγιογραφικὴ των καθέδρα δὲν περιωρίζετο εἰς μόνην τὴν ζωγραφικὴν, ἀλλ' ἐξετείνετο καὶ εἰς τὴν ὀπωσοῦν βέβηλον καὶ σχισματικὴν γλυπτικὴν. Καὶ πῶς ἦρκει αὐτὴν! Ἐγὼ δὲν θά σοι εἰπῶ. Ἐβουθριῶ μέχρις ἄκρου τοῦ καλάμου. Ἀνάγνωθι, ἂν ἡ αἰδῶς σοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ, τὴν σελ. 10, καὶ εὐλόγησον τὸν ἐφευρετὴν!

Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων του δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω τὴν χημείαν καὶ Ἀλχημίαν, πρὸ πάντων περιέργου· ἐπιστήμας διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤκμαζον ἐν Σύμῃ. Πεισιστρατος ὁ Ῥόδιος ἐπέδωκεν εἰς τὴν χημείαν ἐν ἔτει 398 καὶ ἔγραψε καὶ ἀλχημίαν (σ. 64). Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶναι ἀραβικαί, καὶ τὸ 398 Ἀραβες δὲν ὑπῆρχον.

Καὶ ποῖαν ἐπιστήμην δὲν ἤσκησαν! Εἰς τὴν ἀστρονομίαν ὁ Εὐθύβουλος ἀνεκάλυψεν ἀγνώστους ἀστέρας!! καὶ ἐκτὸς τούτων καὶ ἕνα πλανήτην, τίς ἤθελε τὸ πιστεῦσαι; ἀνώτερον τῆς Σελήνης!! (σ. 74). Καὶ ὁ Χέρσος, ὅστις ἔγραψεν ἐμπορικὸν κώδικα (οὗτω κατὰ λέξιν. σ. 79).

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦσαν καὶ τόσον πλοῦσιοι οἱ Συμαῖται, ὥστε εἰς ἕκαστον ἔμπροσθεν ὅστις κατ' ἔτος ἐδείκνυτο ὁ ἰκανώτερος, ἐδίδον ἀνὰ ἕνα χρυσοῦν στέφανον, καὶ ἀνὰ δώδεκα ἑκατομμύρια δραχμῶν (τριάκοντα σφίγγας χρυσοῦς.) Λέγω δὲ κατ' ἔτος, διότι δὲν ἤξεύρω νὰ ὑπολογίσω κατὰ τὰς παραγὰς (ἴδε Συμ. προλ. σελ. 14.). Δια τοῦ πλοῦτου των δὲ τούτου καὶ τί δὲν ἀπελάμβανον! Τούλάχιστον ὅταν ἔγραψεν ἡ Συμαῖς (εἰς τὰ 1236 λέγει ὁ ἐκδότης τῆς), εἶχαν

ζάχαριν, ὅταν ζάχαρις δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον. Τοιαύτη εἶναι περίπου καὶ ἡ Συμαῖς. Σοὶ ἔδειξα τὸν ὄνυχά διὰ νὰ ἐνοήσης τὸν λέοντα, καὶ ἂν ἴδῃς ὑπὸ τὴν λεοντήν, ἰσως θέλεις εὑρεῖ τὸ ἀληθές ζῶον. Ὅσον διὰ τὸν τραγέλαρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀμήρου [προλεγ. σ. 15. ἐπ.], ἤξεύρεις τίς εἶναι ἔνοχος; Τοῦ Κ. Πρὸς ἡ Ἀρχαιολογία καὶ τοῦ Κ. Καραθεοδωρῆ τὸ ἐν Δελφοῖς Εἰ. Ἀπὸ τῆς μὲν ὁ συβρίψας, ὅστις ποτ' ἂν ἦ, τὸ γελοῖον ἐκεῖνο ἀποκύημα κεφαλῆς πυρετσοῦσης, ἐδανείσθη τινὰς ἐπωνυμίας χωρὶς νὰ τὰς ἐνοήσῃ, ἀπὸ τοῦ δὲ ἔλαβε τὰ δις δύο καὶ τρίς πεντάκις τρία, νομίζωντι εἶναι βαθεῖα ἑλληνικά, καὶ ἐξ ὧν τούτων παρήγαγε τὸν ναυτιώδη ἐκεῖνον πολτόν.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν χρυσοβούλων. εἶναι ἀνάγκη, ἄφ' οὗ σοὶ ἐξέθεσα ὅτι ἔχουσι τὸ αὐτὸ βάρβαρον καὶ σόλοικον ὕφος τῆς Συμαῖδος καὶ τῶν προλεγομένων τῆς, νὰ σοὶ ἐπαναλάβω ὅτι κατὰ τὴν πεποιθητὴν μου εἶναι ἐπίσης πλαστὰ ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὄλα; Τὸ ἐν πρωτοτύπῳ ὤθηθεν ἐκδεδομένον, εἶναι γελοῖα, ὄχι μίμησις, ἀλλὰ προσποίησις τῆς βυζαντινῆς γραφῆς. ἰκανὴ ν' ἀπατήσῃ μόνους τοὺς οὐδεμίαν ἔχοντας ἔξιν εἰς τῶν διπλωμάτων τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ γραφὴ τῶν βυζαντινῶν χειρογράφων εἶναι τῷ ὄντι πολλὰκις περιπεπλεγμένη καὶ δυσανάγνωστος, οὐδέποτε ὅμως εἰς τοῦτον τὸν βαθμὸν, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον βεβιασμένη, συνεστραμμένη καὶ ἀφανίζουσα τὸ ἐν γράμμα ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Ὅστις ἀέγνω ποτὲ χειρογράφα μ' ἐννοεῖ. Ἀλλ' ἡ περὶ τῆς γραφῆς ἀνάπτυξις αὐτῆς ἤθελε μὲ παρασύρει εἰς λεπτολογία, ἐκτεταμένη καὶ ὄχληράν, διὰ τοῦτο περιορίζομαι μᾶλλον εἰς παρατήρησιν συντομωτέραν καὶ εἰς πάντα καταληπτήν, ὅτι δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ κοπῆ ἡ χεὶρ ἐκείνου, ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶναι, τοῦ τολμήσαντος νὰ χαραξῆ τὴν ἐπὶ τοῦ χρυσοβούλου εἰκόνα, καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν αὐτοκράτορα μεγαλῆτερον ἀπὸ τὸν Χριστόν! Εἰς αὐτὴν δὲ προσθέτω καὶ τὴν ἄλλην, ὅτι τοῦ Χριστοῦ οὔτε τὸ πρόσωπον, οὔτε ἡ κόμη, οὔτε ὁ πῶγων, οὔτε βληῆ ἀναβολὴ καὶ αἱ πτυχαὶ αὐτῆς, οὔτε ἡ θεσις τοῦ σώματος εἶναι βυζαντινὰ ἢ τοῦ μεσαιῶνος, ἀλλ' ὄλα νέα, ὄλα ἀνεπιτηδέου χειρὸς ἀνεπιτηδέου ἀντίγραφον ἐξ εἰκόνας Ἰταλικῆς. (5.)

Ἰδοῦ, κύριε Διευθυντά, ἡ ἐντύπωσις ἦν μοι ἀρξικαν ὅσα περὶ τῶν χειρογράφων τούτων ἤκουσα ἢ ἀνέγνω. Τὰ θεωρῶ ὡς πλαστογραφηθέντα ὑπὸ μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἀνεπιδηξίως, ἀμαθῶς, καὶ χωρὶς πολλοῦ κόπου. Διότι κηρύττονται μὲν ὑπάρχοντα 150 χειρο-

[5] Σημ. Ὁ ἐκδότης τῆς Συμαῖδος ἀπέφωσεν αὐτῆς, κακῶς ποιῶν, εἰς τὸν σοφὸν Μουστοζύδη. Ἐν δὲ τοῖς Γεωγραφικῶς τε καὶ ἱστορικῶς (σ. 15) δημοσιεύει ἀρχὴν τῆς ἀπαντήσεως τοῦ περιωμένου ἀνδρός, εὐχαριστοῦντος διὰ τοῦς θαυματούμενους αὐτῷ ἐπαίνους, καὶ προσθέτοντος· οὐδ' ἔχω πῶς καὶ ἄλλιον ν' ἀποδώσω τὴν μαρτυρίαν ἧς μὲ ἀξίωσας προτιμήσω. καὶ τὸ τέλος τῆς φράσεως καὶ τῆς ἐπιστολῆς λέγει· ὁ ἐκδότης δὲ θέλει δημοσιεύει ἐν οικείῳ τόπῳ. Ἀραγε ἀπατόμεθα νομίζοντες ὅτι ἡ φράσις ἐπερατοῦτο περίπου ὡς ἔπειτα· «Εἰμὴ προτρέποντες ὑμᾶς νὰ καύσητε τὴν ἐκδοθεῖσαν Συμαῖδα καὶ νὰ παραιτηθῆτε τοῦ τοιαύτου εἶδους τῶν φιλολογικῶν ἀσχολιῶν σας»

(τῆν σημείωσιν ταύτην, ἐγράφομεν πρὸ τινῶν ἐτῶν. Ἡ ἐν Φυλλάδιῳ ΙΑ' τῆς Πανδώρας ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Μουστοζύδου ἀπεβλήθη ἂν ἐπὶ προσηγορίας. Δὲν καυχώμεθα ὅμως διὰ τὴν προσηγορίαν δὲν ἦτον δύσκολος.)

γραφα, ἐξ ὧν μόνος ὁ Ἀριανὸς σύγκειται ἐκ 30 τόμων ἄλλὰ, μέχρις οὗ δειχθῶσιν αὐτά, ἰδοὺ ποῖον μόνον κόπον δικαιούμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔλαβεν ὁ πλαστογράφης αὐτά:

α'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Πανσέληνον συνθεῖς καὶ προσθεῖς τὸ περὶ Ἡλιοτυπίας κεφάλαιον. Ἔργασια ἑνὸς, ἔστω καὶ δύο μηνῶν.

β'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Ἡσίοδον (δὲν ἤξεύρω ἂν τὸν δεικνύη ὅλον ἢ μίαν μεμβράναν), προσθεῖς καὶ τὰ Σιγαλόεντα! Ἔργασια δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἔστω ἑνὸς μηνός.

γ'. Ν' ἀντιγράψῃ τὰς 3 πρώτας βιβλίας τῆς Ἰλιάδος. Ἔργασια τριῶν ἐβδομαδῶν.

δ'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Ἀνακρέοντα. Ἔργασια μιᾶς ἐβδομάδος.

ε'. Ν' ἀντιγράψῃ τοῦ Πυθαγόρου τὰ χρυσὰ ἔπη. Ἔργασια μιᾶς ἡμέρας.

ς'. Νὰ συνθέσῃ τέσσαρας σελίδας *Εὐλύρου*. Ἔργασια τεσσάρων ἡμερῶν. Ἔστω τεσσάρων ἐβδομαδῶν.

ζ'. Νὰ συνθέσῃ τὴν *Συμαΐδα*, ἧς, εἰκάζω, κατ' ἀρχὰς συνεγράψαν αἱ σελίδες 1—16 μετὰ ταῦτα, καὶ μεθ' ὀριμωτέραν σκέψιν, προτετέθησαν ἡ ἀναπληρωσις ἢ *λεξικόν*, τὰ προλεγόμενα μὲ τὸν *Ναὸν* τοῦ Ὀμήρου, ἢ ἐπιστολὴ, ἢ διαθήκη, τὰ χρυσόβουλα, καὶ τὰ λοιπὰ παραστήματα. Δι' ὅλα ὁμοῦ ἐν ἔτος δὲ εἶναι ὀλίγον. Ὡστε ὅλον, ὀλόκληρον τὸ πλαστογραφικὸν τοῦτο οἰκοδόμημα ἠδύνατο μὲ μεγίστην ἀνεσίαν ν' ἀνεγερθῇ εἰς ἓν καὶ ἡμισυ ἔτος· ἀρ' ὅτου δὲ πρῶτον ἐξέπληξε τὸ δημόσιον ἢ ἀγγελία τοῦ Πανσελήνου μετὰ τὴν φωτοτυπίαν του, παρῆλθον τοῦλάχιστον πέντε ἢ ἕξ ἔτη.

Ἀποπερατῶν τὰς παρατηρήσεις ταύτας, χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω *Κ.* Διευθυντᾶ, ὅτι ποτὲ δὲν ἠσθάνθηην μεγαλητέραν ἀηδίαν παρ' ὅταν τὰς ἔγραφον. Οὐδένα θέλω ὑβρίσει, ὑποθέτων ὅτι δὲν ἐνόησεν ὅλα ταῦτα πολὺ πρὸ ἐμοῦ. Ἄλλ' εἰς τὸν ὅστις ἤθελεν ἐκλάβει τὴν κοινὴν σιωπὴν ὡς προερχομένην ὄχι ἐκ περιφρονητικῆς ἀλλ' ἐξ ἐλλείψεως ἀποδείξεων, ἂς χρησιμεύσωσι ταῦτα ὡς μαρτυρία τοῦ ἐναντίου.

(Ἐξακολουθεῖ τὸ περὶ Ὁβελίσκου.)

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΞ ΑΥΤΗΣ.

Ἦτο μεγάλη πέμπτη ὅτ' ἐφθάσαμεν εἰς Νεάπολιν. Ἐπειδὴ τοῦ ἀτμοπλοίου ἢ μηχανῆς εἶχε βλαρθῇ καὶ ἔχρηξεν ἐπισκευῆς, ἐδέησε νὰ μείνωμεν, ὄχι πλέον ὄρας τινὰς, ἀλλ' ὀλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν ὠραίαν Παρθενοῦκην. Ἡ διακοπὴ αὕτη τοῦ ταξειδίου μας δὲν μὲ δυσηρέστησε, διότι ἐμελλον νὰ θαυμάζω καὶ αὖθις τὸ περικαλλὲς ἂν καὶ ἀσθενὲς ἀπεικόνισμα τῆς ἀπαρμιλλίου πατρίδος μου, τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου. Μετὰ πολὺν καιρὸν καὶ κοπώδη ἐκδρομὴν εἰσῆλθον εἰς ξενοδοχεῖον λιμῶντων, καὶ ἐζήτησα ῥόφημα ἐκ κρέατος. Πῶς νὰ ἐνθυμηθῶ ἐγὼ ὁ αἰρετικὸς καὶ ἀ-

μαθὴς φιλόσοφος, ὅτι εἰς τὴν κλασικὴν γῆν τοῦ παπισμοῦ δὲν παραβιάζονται ἀτιμωρητὶ οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας! «No signore, ἐφώνησεν ὀργίλως ὁ ξενοδόχος· δὲν εἴμεθα διαμαρτυρούμενοι.» Καὶ συγχρόνως ἤκουσα ἄλλην φωνὴν τρέμουσαν, φωνὴν γραϊδίου· «Τοῦρκος εἶναι αὐτός; Πῶς; κρέας τὴν μεγάλην ἐβδομάδα;

— Συμπάθειον, εἶπον, κύριε ξενοδόχε, ἐλησμόνητα ὅτι εἶναι μεγάλη ἐβδομάς.» Καὶ τρώντι, εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἔσπευσα δὲ νὰ προσθέσω ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἦμην καθολικός, δὲν ἦτο χρέος μου ν' ἀκολουθῶ τοὺς κανόνας ξένης θρησκείας. Ἀλλὰ, χάρις εἰς Γάλλον ἱερέα ἀπερχόμενον εἰς Σμύρνην, τὸν ὁποῖον εἶχον γνωρίσει ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, μ' ἐπετράπη νὰ προγευθῶ ὡς δ-δοιπόρος νόμον οὐκ ἔχων, ἢ *itineris causa*, ὡς ἐλεγεν ὁ θεολόγος συμπλωτῆρ μου.

Μόλις παρ' ὀργήτα ὀλίγον τὸν ὀδυνώμενον στόμαχόν μου διὰ χοιρομηρίου, καὶ τυροῦ, καὶ ὠῶν, καὶ ἐπανελάβον τὴν ἐκστρατείαν μου. Σιωπῇ βαθεῖα ἐπεκράτει παντοῦ· πλῆθος ἀνθρώπων, μελανειμόνων τῶν πλείστων, περιεφέροντο κατηφεῖς, οἱ σκοποὶ ἐκράτουν τὰ ὄπλα ἰνεστραμμένα, τὰ ἐργαστήρια ἦσαν κλειστὰ, πλὴν ἐκείνων ὅπου ἐπωλοῦντο συγχωροχάρτια, αἱ πλατεῖαι παντέρημοι, καὶ ἄμαξαι δὲν ἐφάνοντο διόλου οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν θορυβώδη, — *chiassosa* — ὁδὸν τοῦ Γωλήτου. Ἡ Νεάπολις ὅλη ἐπενηθρόρει! Ἀπεφάσισα ἄρα νὰ πενηθορήσω κ' ἐγὼ, σκεπτόμενος, πολλὰ ὀρθῶς βεβαίως, ὅτι ἐπειδὴ δὲν συνηρμόσθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, δὲν ἔπρεπε νὰ φανῶ τόσῳ ἀνευλαθῆς, ἀποποιοῦμενος καὶ πᾶσαν μετοχὴν εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς τῆς μεγάλης ἐβδομάδος. Ἀνεμίχθην λοιπὸν μὲ τὸ πλῆθος, καὶ παρακολουθῶν αὐτὸ εἰ-ήλθον εἰς πολλὰς ἐκκλησίας, ἐωτοῦ ἐφθασα εἰς τὴν τοῦ Νέου Ἰησοῦ — *Jesu Nuovo*. — Διὰ τί τὸν ὀνομάζουσι νέον Ἰησοῦν; Ὡς πρὸς τοῦτο ἀδυνατῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου. Καὶ ἐγὼ κατὰ πρῶτον ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἦτο νεώτερός τις Ἰησοῦς. Ὅταν ὁμως εἶδον πρὸς τὸ βᾶθος τῆς ἐκκλησίας τάφον ὅπου ἀνεπαύετο ὁ Σωτῆρ, ἐπέισθην ὅτι ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταρεῖς πρὸ χιλιῶν ὀ τικοσίων πενήκοντα καὶ ἑνὸς ἔτων. Οἱ τοῖχοι ἦσαν ὅλοι κατὰμαυροί, τὸ δὲ φῶς μόλις εἰσέδυε διὰ τῶν παρρησιασμάτων τῶν παραθύρων. Μυριάδες λαμπάδων ἔκειον, καὶ αἱ φλόγες αὐτῶν ἐλαμπύριζον ἄμαξαι ἐν μέσῳ νεφῶν πυκνοτάτων λιθινοῦτοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἤχηται εἰς τὰς ἀκοὰς μου ἡ οὐράνιος καὶ ἄρρητος μελωδία τοῦ Σιμαρόσα διὰ τοῦ λάρυγγος τῶν περιφημοτέρων *prime donne* τῆς Νεαπόλεως, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἐπιτηδειοτάτους μουσικοὺς, ἡ καρδία μου, ἂν καὶ αἰρετικὴ, κατενύχθη βαθέως! Αἰσθημα εὐσεβείας καὶ θρησκείας κατεκυρίευσεν αὐτήν!

Τὸ πέθος τοῦτο, ἢ κατῆρεια αὕτη, ἐξηκολούθησε καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, καὶ τὸ σάββατον μέχρι μεσημβρίας, ὅτε οἱ κώδωνες ἤχησαν ἀφῆνης μεγαλοψόφως καὶ ἁρμονικῶς. Παρευθὺς ἄμαξαι ἤρχισαν νὰ κυλιῶνται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ ἐργαστήρια ἠνοίχθησαν, αἱ ἀγοραὶ κατεκλύσθησαν ἀπὸ πωλητὰς καὶ ἀγοραστὰς,

αγιδία ἐσολισμένα με ταινίας και με ἄνθη περιεφέροντο ἀγγελιδόν, και τὰ πλήθη ἐσωρεύθησαν περί τούς πωλῶντας κόκκινα ὠά, τυρόν και πλακούντια.

Ἔβρασε και ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡμέρα θορύβου και σάλου, και ταραχῆς. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν περιξ χωρίων, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία συνέρχονταν εἰς τὴν μητρόπολιν, και καταλύσαντες εἰς καπηλεῖα συνευωχῶντο και συνευφραίνοντο. Καθ' ὅλην τὴν διακαινησίμον τὰ περίχωρα ἦσαν σχεδὸν ἔρημα· θελήσας νὰ ἐπισκεφθῶ μετὰ τινων συνοδοιπόρων μου τὴν Πομπήϊαν, μόλις εὔρηκα ὁδηγόν. Ἀφοῦ ἐθαυμάσαμεν τὰ μνημεῖα τῆς νεκροπόλεως ἐκείνης, διευθύνημεν πρὸς Σάλερνον δι' ὁδοῦ ὄρεινης, καθ' ἣν ἀπηντήσαμεν πολλοὺς χωρικοὺς τραγωδῶντας και φέροντας στεφάνους ἐκ κοτίου. Buona Pasqua . . . Buona Pasqua, Signori! οὕτω πως μᾶς ἐχαιρέτισαν ἅμα ἰδόντες ἡμᾶς, περιορισθέντες εὐτυχῶς εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀσπασμόν. Ἐτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον μου μὴ πάθω ὅ,τι με συνέβη τὸ 1828 κατὰ τὴν Περιβόλαν τῆς Αἰγίνης, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ὅτε, περιπεσὼν εἰς ἑκατοντάδα ναυτῶν ἐπαναλαμβανόντων θορυβωδῶς τὸ Χριστός βοσκρὲς, ἐδιάστην, ἐπὶ ποιῆ γρονθοκοπήματος, νὰ ὑποβάλω τὰς παρειάς μου εἰς ἄλλην φρικτοτέραν, εἰς τὸ νὰ δεχθῶσιν ἀνὰ τρία φιλήματα ἀφ' ἑκάστου τῶν οἰνοπλῶγων ἐκείνων ἑορταστῶν τῆς Ἀναστάσεως. Μετ' ὀλίγον εἶδομεν τὸ Σάλερνον, ἐξ ἑνὸς μὲν στολίζόμενον ἀπὸ λειμῶνας και λιβάδεια, και ἐξ ἄλλου βρεχόμενον ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, δλαδὸς, συμπιεζόμενος εἰσέρχων ὡς χεῖμαβρός εἰς τὰς ἐκκλησίας. Μετὰ μικρὰν δὲ διαμονήν, ἰπεύσαντες ἐκ νέου, και ἀμφιβάντες τὸν Σίλαριν, κατελύσαμεν εἰς χωρίον ζητοῦντες ξενοδοχεῖον. Ἀλλὰ ξενοδοχεῖον δὲν ὑπῆρχε, και καλῶς τις ἱερεὺς, συνευθυμῶν μετὰ τῶν ἐνοριτῶν του, μᾶς ἐπροσκάλεσε νὰ συμμεθέξωμεν τοῦ γεύματος του. « Ἐὰν ἔχη, μᾶς εἶπεν, ὄρεξιν ἡ εὐγενεία σας δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ φαγητά μας· ὅ,τι ἔχομεν, εἶπε, τὰ βλέπετε ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν. » Ἡ εὐγενεία μας ὅμως δὲν εἶχεν ὄρεξιν, ἀλλὰ βουλιμίαν. Ἐκαθήσαμεν ἑκατέρωθεν τοῦ ἐστιατοροῦ μας, και κατεβροχθίσαιμεν μακαρόνια, κρέας ἐρίφειον, ὠά και τυρίον· τὸ ἐρίφειον κρέας εἶναι τὸ κλασικὸν φαγητὸν τῶν Νεαπολιτῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ ἀρνίον. Δυστυχέστατος ὅστις δὲν ἔχει ἐν τοῦλάχιστον τεταρτημόριον ἐπὶ τῆς τραπέζης του! Κατ' ἀρχὰς οἱ συμπόται, συσταλέντες ἀπὸ τὴν παρουσίαν μας εἰσιώπων· μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνέλαβον τὴν πρώτην φαιδρότητα, και ἀνθαμιλλώμενοι ἐγκωμιάζον ἕκαστον φαγητὸν, και μάλιστα τὸ spezzato, ἧτοι τὸ ἐψήττον ἐρίφιον· διότι, καθὼς ἔλεγον, δὲν εἶχον φάγει κρέας ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων. Ἀπερίγραπτος ἦτον ἡ εὐθυμία των· ἐγέλων ὡς παιδία ἀθῶα, και ὁσάντις ὁ Σαλέρνειος ἀνοσμησίας κατέψυχε τὸν λάρυγγά των, ἐλύοντο ὅλα τῆς γλώσσης των τὰ δεσμὰ, και ἡ εὐφροσύνη των καθίστατο ἀτελεῦτης. Ὅλα τὰ ἀνέκδοτα τοῦ χωρίου, ἀρχαῖα και νεώτερα, καλὰ και κακὰ, ἐκυκλοφόρου ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, μετὰ σχολίων, και προσθηκῶν, και ἐπιδιορθώσεων.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ γεύματος μυρίαί φωναὶ ἀντήχησαν, και τὴν σύγκρουσιν τῶν ποτηρίων διεδέχθησαν ἄσματα, και μουσική, και χορὸς ζωηρότατος, ὀνομαζόμενος tarantella. Τὸ ἔσπερας, ὁ κώδων ἐκάλεσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς πιστοὺς, ὅπου ὁ ἱερεὺς ἐπεδαψίλευσε τὴν εὐλογίαν του. Ἐνθυμοῦμαι με ἀληθῆ πόθον τὴν νύκτα ἐκείνην· ἡ ἐπωχρος λάμψις τῆς σελήνης, ὁ γλυκύτατος ζέφυρος, οἱ γραφικοὶ και χλοανθεῖς λοφίσκοι, ἡ σύμμικτος βοή τῶν ἀνδρικών και γυναικείων φωνῶν και ἄσματων, τὰ ἀπλᾶ και ἀβραμιαῖα ἐκεῖνα ἦθη, ἐμάγευσαν τὴν φαντασίαν και κατέβλεξαν τὴν καρδίαν μου.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπεστρέψαμεν εἰς Νεάπολιν.

N. Δ.

ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ὅτι ἡ εἰκονογραφία, εἰσαγομένη εἰς τὰ συγράμματα, και μάλιστα τὰ περιοδικὰ, δὲν εἶναι ἀπλοῦν μόνον τῶν ὀφθαλμῶν ἐντρυφήμα, περὶ τούτου οὐδεὶς ἀμφιβάλλει σήμερον· διότι, καθὼς τὰ δράματα γίνονται καταληπτότερα παριστάμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, οὕτω και ἡ ζωγραφικὴ, περιγράφουσα λεπτομερέστερον, ψηλαφητότερον τὰ ἀντικείμενα, ὑποβοηθεῖ τὴν διάνοιαν εἰς τὸ νὰ ἀντιληφθῆ εὐκοπώτερον, και μετὰ πλειοτέρας ἀκριβείας αὐτῶν. Ἡ ὠφέλεια δὲ αὕτη, τοσοῦτω ἀπεδείχθη ἀναμρισθήτητος καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὥστε, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν μετ' εἰκονογραφιῶν δημοσιευομένων περιοδικῶν φύλλων, ὀλίγοι συγγραφεῖς δραματικοὶ και μυθιστοριογράφοι δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι περιλαμπροί, — illustrés —, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι.

Ἀλλὰ και ἡ Πανδώρα, φιλοτιμηθεῖσα μεταξὺ τῶν πρώτων νὰ πολιτογραφῆται και νὰ καταστήσῃ κοινοτέρα ἐν Ἑλλάδι τὴν ἐκ τῶν εἰκονογραφιῶν ὠφέλειαν και τέρψιν, ἐφρόντισε μεν νὰ φέρῃ ἐκ Γαλλίας πολλὰς εἰκόνας ὅπως κοσμήσῃ τὰ φύλλα αὐτῆς ὅ,τι μάλιστα, ἀλλὰ συγχρόνως ἠθέλησε νὰ ἐμφυχώσῃ και ἀναπτύξῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῆ τὴν τέχνην ταύτην και ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἐνταῦθα Πολυτεχνικῇ σχολῇ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξίου ἡμῶν συμπολίτου Κ. Κζυτανζόγλου, μεταξὺ ἄλλων τεχνῶν, ἀσκεῖται και ἡ Ξυλογραφία. Διὰ τοῦτο, μὴ φεισθεῖσα τῆς ἀδρότερας θάπνης, ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν γλυφίδα ἐνὸς τῶν ἰκανωτέρων Ἑλλήνων Ξυλογράφων, γυμνασθέντος ἐν ἐκείνῳ τῷ καταστήματι, πολλὰς τῶν εἰκόνων ἃς ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐτησίᾳ αὐτῆς περιόδῳ, και ἐλπίζει ὅτι δὲν θέλει καταγνωσθῆ αὐτῇ καύχησις ἀνείπη, ὅτι πολλὰς, οὐδ' ὁ γεγυμνασμένος ὀφθαλμὸς δὲν θέλει διακρίνει εὐκόλως ἀπὸ τῶν Γαλλικῶν.

Τοιαῦται εἶναι ἡ τοῦ ἀεροστάτου τοῦ Πετίνου, τῶν Δελφίνων, τοῦ Ἄντρου τῶν προφητῶν, τοῦ Χαμαιλέοντος, τοῦ Οὐραγκουτάγκου, τοῦ Ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, τοῦ Ροβινσῶνος, τοῦ Βιλαρδουίνου και τοῦ ἰπποτικῶ ἀγῶνος, τῶν Μακροκέρων ἐντόμων, και τινες ἄλλαι, ὅλαι φιλοτεχνηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Π. Σκιαδοπούλου, περὶ οἷ ἀμίλησεν ἡ Πανδώρα ἐν τῷ ΙΑ΄.

φυλλαδίω. Φρονούντες δὲ ὅτι ἡ ἀμίλλα τρέφει τὰς προσοχὴν ἐπὶ τῆς προόδου καὶ τῆς ὠφελείας τῆς ἀξιο-
τέχνους, παρεδέχθημεν ἐπίτηδες καὶ τινῶν ἄλλων νεω-
τεχνιτῶν ξυλογραφήματα, οἷον τὰ τοῦ Κραλαροῦ, | λόγου αὐτῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὅτι ἴσως θέλει
| νει φροντίς, εἴτε ὑπὸ τῶν υἱῶν ταῦτα μέμνηται, εἴτε

γραχθεὶς ὑπὸ Γ. Γεωργιάδου, καὶ τοῦ Ὄσφερ. ὑπὸ ὑπὸ ἄλλων φιλογενῶν, περὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ τελειοποι-
Γ. Παναγιωτάκη, ὅπως καταδείξωμεν τὴν σιτικὴν ἤτρεως τῶν δοκιμωτέρων κἀν ἐκ τῶν τοσαῦτα ὑπο-
ἐκίστου πρόδον, καὶ διαγεύρωμεν διὰ τῆς δημοσιό- | σχομένων τούτων νέων.

—=0=—

γχαρθεὶς ὑπὸ Γ. Γεωργιάδου, καὶ τοῦ Ὄσφερ. ὑπὸ ὑπὸ ἄλλων φιλογενῶν, περὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ τελειοποι-
Γ. Παναγιωτάκη, ὅπως καταδείξωμεν τὴν σιτικὴν ἤτρεως τῶν δοκιμωτέρων κἀν ἐκ τῶν τοσαῦτα ὑπο-
ἐκίστου πρόδον, καὶ διαγεύρωμεν διὰ τῆς δημοσιό- | σχομένων τούτων νέων.

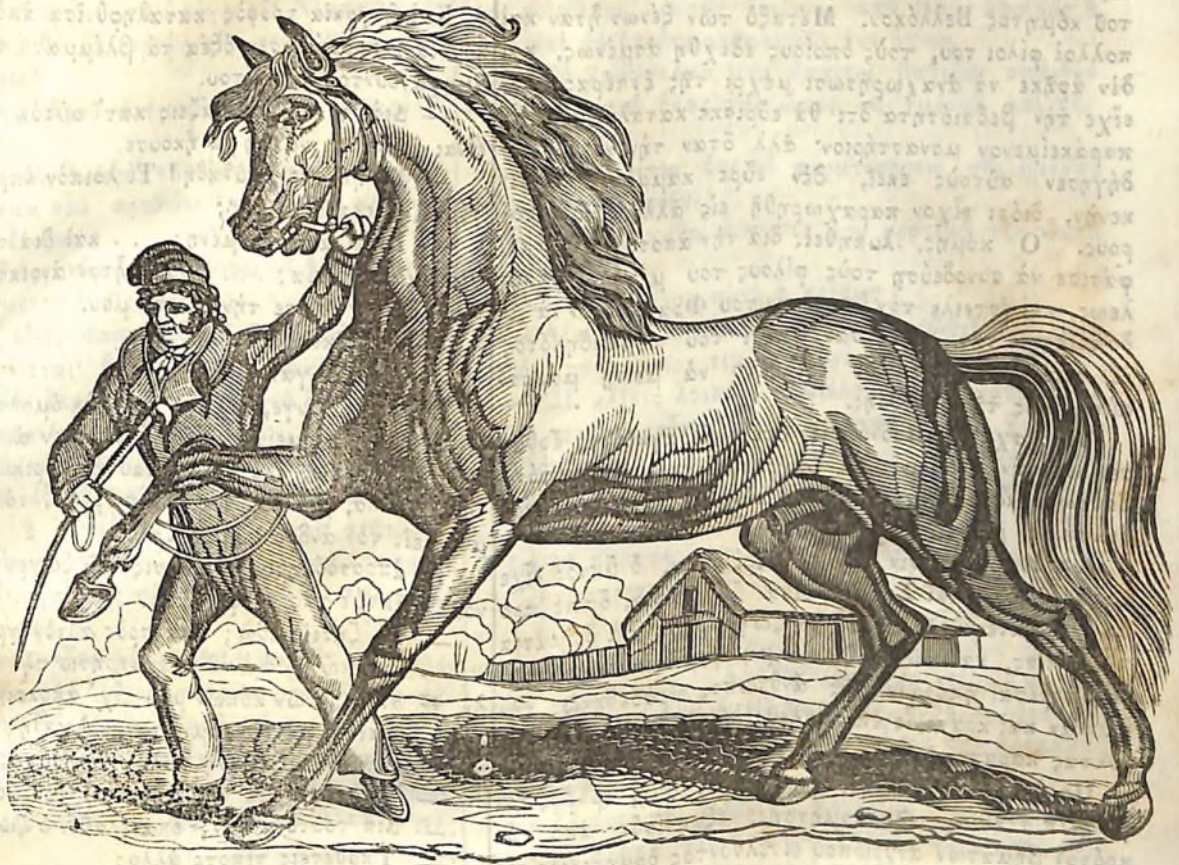
τῆτος τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκδίδομεν καὶ ἡμερῶν τέσσαρας εἰκόνας νέων ξυ-
λογράφων Ἑλλήνων, χαραχθεῖσας, τῆς μὲν εἰκονίζουσας τὴν ἐν τῇ ἑβδομάδι ταύτῃ ἑορταζομένην ἀ-
ρίαν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τὴν παριστῶσαν τὸν Εὐαγ-
γελισμὸν, ὑπὸ Γ. Γραμματανάου. τὴν δὲ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ἵπποκό-
μου ὑπὸ Ἡλία Μελαχούρη, καὶ τὴν τοῦ Γαλλικοῦ ἀλέκτορος ὑπὸ Β. Βου-
λίχη. Τὴν αὐτὴν δὲ δικαιοσύνην θέλομεν ἀποδώσει διὰ τῶν ἐπο-
μένων φύλλων καὶ πρὸς ἄλλους τῶν δημοτέρων αὐτῶν, ἐπ' ἐλ-
πίδι ὅτι θέλει προσκληθῆ ἡ κοινὴ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ἐνέχδοτον Νεαπολιτικόν.

Παρά τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἐκ Νεαπόλεως εἰς Σάλερνον, ἐξ ἀριστερῶν, κείνται ἐρείπια ὠρ-
κίας ἐπαύλιδος. Οἱ κῆποι, ὑπο-
ποβασταζόμενοι ἀπὸ ἀψίδας τῶν ὀπίσθων οἱ τοῦχοι σώζονται καὶ σήμερον, συγκαίνοισι διὰ κλι-
μακῶν πλατυτάτων, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους αὐτῶν ἀ-
πηδῶσι κρουνοὶ ὕδατος διευ-
γοῦς, οἷτινες, καταπίπτοντες ὡς καταβράχται, φθάνουσιν εἰς τὴν

κοιλάδα, και κυλίνονται έντός χλόης δροσερωτάτη. Η διάταξις του βείθρου τούτου είναι τοσούτω προσφυής, ώστε νομίζει τις ότι χείρ ανθρώπου δέ υπέβη

θησε την φύσιν. Και όμως οι χωρικοί βεβαιούσιν ότι τά ύδατα ταύτα έρχονται δι' υπογείων ύδραγωγών από την κορυφήν του όρους, και ότι άλλοτε έββεν διά κρήνης μαρμαρίνης περιεστολισμένης με άγάλατα.

Η περικαλλής αυτη έπαυλις, ης τινος και τά έρείπια αυτά είναι τοσούτω μεγαλοπρεπή, ίνυχε πάσαι εις την οικογένειαν Βελλόκου, ο δέ τελευταίος γόνος αυτης, όνομαστός διά τό άξίεριστον του χαρακτήρος, τό φιλόκομψον της διαθέσεως, και τό προσηνές και φιλόρρον της τυπεριρορās, κατώκει εκεί σπηήθως. Νέος έτι, είχαν επισκεφθή τάς γνωστοτέρας χώρας της Εύρώπης, ήσθάνετο δέ

προίμησιν διά την Άγγλιαν, και διά τουτο διέτριψε ποιόν καιρόν έν Λονδίνω, συνοικειωθεις μετά πολλών μελών της Βρετανικής άριστοκρατίας. Οθεν, δσάκις περιηγητής τις Άγγλος περιήρχετο την Ιταλίαν, ήτο βέβαιος ότι θά τύχη σπανίας υποδοχης παρά τω Κυρίω Βελλόκω. Έάν δέ, μεταξύ των ξένων, εύρίσκοντο και φίλοι άρχαίω του κάμητος, τότε αι περιποιήσεις του δέν είχαν ήρια· τους ελάτρευεν ώς τ' άρχαία άγαλματα της Νεαπόλεως, και έπεσκέπτετο μετ' αυτών τό Βετούβιον. την Πομπηίαν, και τό Ηράκλειον.

Μίαν των ημερών, καθ' ην επέστρεψεν εκ Σικελίας μετά τινος κυρίας, ήστινος τό μόν κάλλος ήτο αυράνιον, τό δέ γένος έξοχον, και την όποιαν είχε

νυμφευθῆ πρό ὀλίγων μηνῶν, συνοδία Ἀγγλων ἔφθασεν εἰς Bellavista· τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς ἐπαύλιδος τοῦ κόμητος Βελλόκου. Μεταξὺ τῶν ξένων ἦσαν καὶ πολλοὶ φίλοι του, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη ἀσμένως, καὶ δὲν ἀρῆκε νὰ ἀναχωρήσῃ μεχρὶ τῆς ἐσπέρας, ὅτε εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρισκε καταλύματα εἰς παρακείμενον μοναστήριον· ἀλλ' ὅταν τὴν νύκτα ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐκεῖ, δὲν εὔρε κάμειαν θέσιν κενὴν, διότι εἶχον παραχωρηθῆ εἰς ἄλλους ὁδοιπόρους. Ὁ κόμης, λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν, ἀπέφασκε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς φίλους του μεχρὶ Νεαπόλεως, καὶ ἔστειλε τὸν ὑπρέτην του Φραγκίσκον νὰ εἰσδοποιήσῃ τὴν κόμησσαν περὶ τοῦ συμβεβηκότος, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἐβιάζετο νὰ μείνῃ μακρὰν αὐτῆς ἕως τῆς ἐπιούσης.

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον ὅτε ὁ Φραγκίσκος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Οἱ ὑπρέται ἐκοιμῶντο τότε βαθέως, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τινος μικροῦ παραθύρου.

Κατὰ σύμπτωσιν πολλὰ περιέργον, ὁ ὕπνος εἶχε κατακυριεύσει καὶ Σικελόν· τινὰ ζωγράφον, ὅστις πρό πολλοῦ κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, καὶ συνείθιζε νὰ μὴ κοιμᾶται τὴν νύκτα. Οἱ ὑπρέται ἠπόρουσαν πῶς ἄνθρωπος προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν καὶ κράτους ἐπιστραλοῦς, ἠγρύπνει ὀλοκλήρους νύκτας παρατηρῶν τὰς σκιὰς, καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Πολὺ πρό τῆς αὐγῆς, ἡ γραῖα Ἀγάθη, τροφὸς καὶ φίλη ἐπιστήθιος τῆς κόμησσης, ἐξυπνίσθη ἀπὸ τὸν κρότον βημάτων ἀνθρώπου εἰσελθόντος ὀρμητικῶς εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἀνατηκωθεῖσα εἶδε τὴν κυρίαν της, ὠχρὰν, ἡμίγυμνον, μὲ κόμην λυτὴν, καὶ κρατοῦσαν λύχνον· τὰ μέλη της συνεταράσσοντο σπασμωδῶς ὡς ἂν εἶχε κάμει τρομερὰν τινὰ ἀνακάλυψιν.

Ἡ Ἀγάθη, ἀπολιθωθεῖσα καὶ τρέμουσα, τὴν ἠτένιζε χωρὶς νὰ δυνῆθῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν.

«Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἀγωνιώτα. . . Ἡ ἐντροπὴ δὲν μὲ ἀφίνει νὰ διμιλῆσω. Ἐρυθρίω ὡς ἄλλη κακοῦργος, καὶ ὡς τόσον δὲν εἶμαι ἔνοχος· μήπως ὄνειρεύωμαι; ὦ Θεέ μου! σῶτέ με ἀπὸ τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον μὲ βασανίζει! . . .»

Ἡ Ἀγάθη, τρέμουσα ὀλοκλήρος, ἐνδύεται διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς ὑπρέτας. Φθάσασα δὲ εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, βλέπει τὸν Φραγκίσκον ἰστάμενον.

— Τί κάμνει ἡ κόμησσα; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἡ πιστὴ Ἀγάθη, μὴ παρατηρήσασα ἐν τῇ τότε ταραχῇ της τὴν αὐθάδειαν τοῦ ὑπρέτου, ἀπεκρίθη ὅτι ἡ κυρία του ἦτο κατατεταραγμένη ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας τοῦ κόμητος. «Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ κόμης;» ἠρώτησεν.

— Εἰς Νεάπολιν, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος, μὲ τοὺς φίλους του, καὶ μ' ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσω τὴν κόμησσαν. Μήπως ἔχῃ ὑποψίας ἡ κυρία;

— Ποίας ὑποψίας; ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάθη, προσβληθεῖσα αἰφνης ἀπὸ τὸ ἦθος καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ ὑπρέτου.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη οὗτος συγκεχυμένως· ἐκοιμᾶτο.

— Ἐκοιμᾶτο! Πῶς τὸ ἤξεύρεις, Φραγκίσκε;

— Δὲν μὲ ἀπεκρίθη ὅταν ἐκτύπησα τὴν θύραν τῆς.

— Καὶ πῶς ἐτόλμησες νὰ κτυπήσῃς;

Καὶ ἡ γραῖα τροφὸς καταληφθεῖσα ἀπὸ φρίκην ἀκουσίαν, προσήλωσεν ὀξεῖα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ἀμηχανοῦντος ὑπρέτου.

— Διὰ τί μὲ κυττάζεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μὲ ἤκουσε.

— Σὲ ἤκουσεν, αὐθάδη! Τί λοιπὸν ἐπροξένησε τὴν τόσῃ ἀπελπισίαν της;

— Εἶναι ἀπηλπισμένη; . . . καὶ διὰ τί; ἐγὼ τάχα εἶμαι ἡ αἰτία; . . . ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτὴ, καὶ ὑπέθεσα ὅτι ἐγνώρισε τὴν φωνὴν μου.

— Ἐμβήχεις; . . .

— Ναί, Ἀγάθη.

Εἶπε, καὶ ἔφυγε, τρέμων διὰ τὴν ὁμολογίαν.

Ἡ Ἀγάθη, μείνασα μόνη, ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητος.

« Προβλέπω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, φρικῶδες μυστήριον. Ἀλλὰ, μία κυρία τόσον σώφρων, τόσον ἀρωσιμένη εἰς τὸν ἄνδρα της . . .»

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνις τοῦ ζωγράφου Σαλμανοῦ, διέκοψε τὰς σκέψεις της.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ; εἶπε πρὸς αὐτὸν τραχέως.

— Ἐστηκώθην διὰ νὰ παρατηρήσω τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴ, ἐξ αἰτίας τῶν κόπων μου εἶχα ἀποκοιμηθῆ ἑνωρίς. Πῶς δὲν εἶται μὲ τὴν κόμησσαν, Ἀγάθη; ἦλθα διὰ νὰ τὴν ἰδῶ ἐπειδὴ μ' ἐφάνη πολλὰ ἀνήσυχος.

— Ἀνησυχεῖ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κόμητος.

— Διὰ τοῦτο μόνον; ἐπανέλαβεν ὁ ζωγράφος.

— Ὑποθέτετε τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι βέβαια, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ὁὰ εἶδα ὁμῶς χίλια δουκᾶτα ἐὰν εἶχα ἐμπροσθέν μου τοιαύτην εἰκόνα ὅταν θὰ ζωγραφίσω τὴν Λουκρητίαν φεύγουσαν τὸν Ταρκύνιον.

— Ὁμολόγησε, εἶπεν ἡ γραῖα, ὅτι ἦτον πολλὰ δυσάρεστον νὰ περάσῃ μόνη τὴν πρώτην νύκτα τοῦ φθασίματός της εἰς τόπον ξένον.

— Ἡ πληγὴ της, Ἀγάθη, εἶναι βαθυτέρα!

— Πόθεν τὸ συμπεραίνεις; ἠρώτησεν ἐντόμως ἐκείνη.

— Δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι ζωγράφος διακρίνων ἀπὸ τὸ πρόσωπον τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς; Ποτέ μου δὲν εἶδα τὴν κόμησσαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἴσως δὲν ἔχει παρὰ ὅ,τι λέγεις, Ἀγάθη. Ἰδοῦ, ἤρχισε νὰ ἐξημερόνῃ· στείλε τὸν Φραγκίσκον εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου. Τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία δύνανται νὰ μὲ συντρέξουν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίσω τὰ πρόσωπα τῶν δύο γερόντων οἱ ὁποῖοι παρευρίσκονται εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Σωτάννης.

Καὶ ἡ μὲν γραῖα τροφὸς, ὅλη περίλυπος, ἀνεχώρησε σιωπῶσα, ὁ δὲ ζωγράφος μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Φραγκίσκος.

— Ἄ! καλῶς ὤρισες, εἶπεν ὁ Σαλμανός, μ' εὐρίσκες ἀργόν.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος μεμφιμοιρῶν, δὲν ἔγεινα ὑπρέτης τοῦ κόμητος διὰ νὰ παρασταίνω τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουδαίου ἱερέως, ἀλλὰ διὰ νὰ καταγίνωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις του.

— Ἡξεύρεις ὅμως ὅτι διέταξεν, ὥστε δσάκις ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, ν' ἀφίνης κάθε ἄλλο ἔργον.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς Νεάπολιν.

— Πῶς; δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον ὁ κόμης;

— Τί ἤξεύρω!

Ὁ Σαλμανός, ἀφοῦ ἠτένισε τὸν Φραγκῖσκον ἐν περίπου λεπτόν,

— Μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σου, εἶπε πρὸς αὐτόν, τὸ βλέμμα σου προδίδει ἐσωτερικὴν ταραχὴν καὶ φόβον· τί ἔκαμες;

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, δὲν ἐννοῶ τί λέγεις, ἀπεκρίθη τεταραγμένος ὁ Φραγκῖσκος.

— Δὲν εἶμ' ἐδῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Σαλμανός, διὰ νὰ παρατηρῶ τί γίνεται· βλέπω ὅμως, ἐκτὸς μόνον ἀνελανθάνωμαι, ὅτι ἐπραξες ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον σὲ δίδει ἐλπίδα ἀκατανόητον. Σκέψου καλά. . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν μετέβη εἰς τὸν κῆπον.

Ἄλλὰ μόλις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ἡ Ἀγάθη ἔμφροντις καὶ ἀνήτυχος. Ἐνῶ δὲ, μὴ εὐροῦσα τὸν ζωγράφον, ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ Φραγκῖσκος πλησιάσας αὐτὴν καὶ σφίγγας τὴν χεῖρά της,

— Δὲν ἀγαπῶ, εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ βλέπων περὶ ἑαυτὸν, τὸν ζωγράφον τοῦτον· ἀν ἤμεθα ἀλλοῦ, θὰ σ' ἔλεγα τὸ διατί. Ἀγάθη, ἔχεις καὶ πνεῦμα καὶ φρόνησιν. . . διὰ τί δὲν ἔχομεν περισσοτέραν ἀσφάλειαν. . . τί ἦθος εἶχεν ὅταν τὸν εἶδες τὸ πρῶτον;

Μ' ἐφάνη πολὺ ἀνήτυχος διὰ τὴν κατάστασιν τῆς κομῆσσης.

— Ἐκοιμάτο ὅταν ἐπέστρεψα τὴν νύκτα, ἀν καὶ μόλις ἦσαν μεσάνυχτα. . . αὐτοὶ οἱ ζωγράφοι εἶναι πονηροί. . . Καθὼς σὲ εἶπα ἐμβῆκα εἰς τῆς κομῆσσης.

— Ἐκαμες κάκιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγάθη μὲ ὀργὴν πῶς ἦτον ὅταν ἐτόλμησες νὰ τὴν δμιλήσῃς;

— Καθὼς ἡ Παυλίνα εἰς ταύτην τὴν εἰκόνα, λέγουσα ὅτι ὁ Θεὸς Ἄρουθις δὲν εἶναι ἐραστής της. Ὁ ζωγράφος θέλει νὰ φορτώσῃ εἰς τὴν βράχιν μου τὴν ὑπόθεσιν· πλὴν πιστευσέ με, αὐτοὶ οἱ καλλιτέχναι δὲν μελετοῦν τὴν νύκτα μόνον τὰς σκιὰς, καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν ἀρεῖς τὴν Ἀγάθην ἐκστικὴν καὶ περίλυπον. Αὐτὴ δὲ ἀνανήψασα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐκσασίν της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν· «Κατ' ἀρχὰς ὑπωπτεύομην αὐτόν· πολλάκις τὸν εἶδα προσηλόνοντα τὰ βέβηλα βλέμματά του ἐπάνω της, ὁλόκληρος αὐτὸς μὲ δίδει ὑποψίας. . . Καὶ ὁ Σαλμανός ἐπίσης τὴν βλέπει ἐνίοτε μὲ βλέμμα ἐνθερμον, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον· σπουδάζει τοὺς χαρακτῆράς της μὲ ζέσιν σοφοῦ μελετῶντος. . . θὰ τὸν ὑπέθετα μᾶλλον ἄξιον νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴν τῆς Ἀρτεμίδος· τοῦ ἀθλίου ὅμως ἐκείνου τὰ βλέμματα, τὰ ἐπίβουλα λόγια μὲ δίδουν φρικτὰς ὑποψίας!»

Ἐν τούτῳ ἐξύπνησαν οἱ ὑπηρεταί· φόβος ἦτο ἐζωγραφισμένος εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα· ὄλοι ἠρώτων κατ' ἰδίαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον τί συνέβη. Ὁ Σαλμανός, τεταραγμένος ἐπίσης, ἐπεριπάτει εἰς τόπον παράμερον τοῦ κήπου. Ἡ δὲ Ἀγάθη, παρατηρήσασα αὐτόν διὰ τινος παραθύρου, κατέβη καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Δὲν συνειθίζεις νὰ περιπατῆς εἰς τοιαύτην ὥραν· προτιμᾷς συνήθως τὴν νύκτα, ὅταν ὁ κόσμος ὅλος κοιμάται, ἐκτὸς ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δ' ἔρωσ καὶ τὸ ἔγκλημα ἀφαιροῦν τὸν ὕπνον.

— Τὸ ἐπάγγελμά μου ἀπαιτεῖ βαθεῖαν σπουδὴν τῶν σκιῶν καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Μὲ φαίνεται ὅτι αἱ πικρατηρήσεις τῆς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ σὲ ἀρκοῦν.

— Ὁχι, Ἀγάθη, ἡ κλίσις μου προτιμᾷ τὴν νύκτα καὶ τὴν σελήνην.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ κλίσις;

— Αἰσθημα ζωηρόν τὸ ὁποῖον μᾶς ὠθεῖ πρὸς τινὰ σκοπὸν, τὸν ὁποῖον τιμῶμεν πρὸ παντὸς ἄλλου.

— Ἡ κλίσις λοιπόν, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀγάθη μετὰ μικρὰν σκέψιν, εἶναι εἶδος ἐμφύτου ῥοπῆς, ἣτις φέρει πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγαπῶμεν περισσότερον; Ὅταν θυσιάσῃς τὴν ἀνάπαυσίν σου εἰς τὴν μελέτην, ὅταν λησμονῆς, εἰς μίαν συναναστροφὴν, ὅλα τὰ περὶ σὲ διὰ νὰ παρατηρῆς μίαν καὶ μόνην ὥραιαν, θὰ εἰπῇ ὅτι εὐχαριστεῖς τὴν κλίσιν σου. Ἀλλ' ἡ κλίσις σου αὐτὴ εὐχαριστεῖται πάντοτε ἀπὸ τὰς κατὰ φαντασίαν αὐτὰς ἀπολαύσεις;

— Δὲν ἤξευρα, Ἀγάθη, ὅτι ἦτο τόσῳ μεγάλῃ μεταφυσικῇ. Διὰ τί ἔχεις τοιοῦτον ἦθος ἀλλόκοτον;

— Τί ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶτον εἰς τὴν κλίμακα; Μὲ εἶπες ὅτι εἶχες σηκωθεῖ τότε.

— Σὲ εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Σαλμανός.

— Ὁ κλοπὴ χιλιακίς χειροτέρα τοῦ φόνου! ἀνέκραξε μὲ τόνον ἀπελπισίς ἡ τροφός.

— Πῶς; κατηγοροῦμαι ἐπὶ κλοπῇ;

— Ὁ, ὄχι, ὄχι σὺ! ἀπεκρίθη ἐκείνη, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ καλλιτέχνης ἐκθαμβὸς ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὅταν εἶδε τὸν Φραγκῖσκον ἐρχόμενον εἰς τὸν κῆπον, ὅπου δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν. Ὁ Σαλμανός, προχωρήσας πρὸς αὐτόν, εἶπε μὲ φωνὴν ἔντονον·

— Ἐγκλημα ἐπράχθη τὴν παρελθοῦσαν νύκτα.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκῖσκος· τολμᾷς νὰ μὲ τὸ προσάψῃς;

— Κακοῦργε!

— Ὅ μὲ καταστρέψῃς μὲ τὰ δειροπολημάτά σου.

— Ἀθλιε! ὁ οὐρανὸς δὲν θ' ἀφήσῃ ἀτιμώρητον τὸ ἔγκλημά σου.

Ὁ Φραγκῖσκος, κατακεραυνοβοληθεὶς ἀπὸ τὰ λόγια ταῦτα, ἴστατο σιωπηλῶς, ὅταν μία τῶν ὑπηρετιδῶν τῆς κομῆσσης ἐλθοῦσα εἶπε πρὸς τὸν Σαλμανόν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ ἡ κυρία της.

Ἐμβὰς εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπήντησε τὸν σεβάσιμον Ἀλθανέλλην, ἀρχαῖον ἱερέα τῆς οἰκογενείας τοῦ Βελλόκου, ἐξερχόμενον τῶν δωματίων τῆς κομῆσσης· ἠθέλησε ν' ἀπευθύνη ἐρώτησιν τινὰ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὔτος, ὄλωσ ἐνδακρυς, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ Σαλμανός εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας, καὶ τὴν εἶρε καθήμενὴν μόνην καὶ ἀνίητον ὡς νεκράν. Τὸ γαλήνιον βλέμμα της ἀνεδείκνυε λαμπρότερον τὸ κάλλος της.

— Ἡ τέχνη σου, ἀγαπητέ μου Σαλμανέ, εἶπε πρὸς τὸν ζωγράφον, σὲ ἀπεκάλυψε τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς μου. Ἀνάλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἀθλίας ταύτης οἰκίας, διόρισε φυλακὰς εἰς ὅλας τὰς εἰσόδους, καὶ μὴ συγχωρήσῃς εἰς κανένα νὰ ἐκβῆ πρὶν ἔλθῃ ὁ σύζυγός μου. Πρότεξε πρὸ πάντων μὴ δραπετεύσῃς ὁ Φραγκίτσκος. Ὡ ἐχίδνα καταστρέψατα τὴν εὐδαιμονίαν μου. . . Ὅταν θὰ ἰδῆς τὸν κόμητα Βελλόκην εἶπε εἰς αὐτὸν, ὅτι τὸ ὄνομά του ἐπρόφεραν τελευταῖον τὰ χεῖλη τῆς πιστῆς γυναικὸς του. . . Δὲν ἤμπρῶ νὰ εἰπῶ περισσότερα. . . ἀγαπητέ μου Σαλμανέ, τὰ ἤξεύρεις ὅλα. . .

Καὶ ἀνασπάτασα ἐγχειρίδιον ἐνέπηξεν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τῆς.

N. Δ.

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. (1)

Ἐκ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου νοσοκομείων τοῦ Λονδίνου, τὸ περιεργότερον ἀναμφιβόλως εἶναι τὸ τῆς Βηθλεὲμ, τοῦ ὁποίου ὅμοιον δὲν εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην· διότι, δὲν ἐγκλείονται ἐκεῖ οἱ μωροὶ, οἱ βλάκες, ἢ οἱ ἀπλῶς φρενόληπτοι, ἀλλ' οἱ παράφρονες ἐγκληματίαι, ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ ἀπανθρωπία ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον πιθανότητος.

Ἐν ληστεύτης, ἐὰν ἐμπήξῃς τὸ ἐγχειρίδιόν σου εἰς στήθος ἀντιπάλου σου, ἐὰν ὀρέξεις βάναντος καὶ κακῆς μολύνωσι τὸν βραχιονά σου δ' αἵματος ἀνθρωπίνου, ὁ Ἀγγλικὸς νόμος σὲ στέλλει εἰς τὴν ἀγχόνην. Ἐὰν ὅμως πάθῃ καταχθόνια, καὶ κλίσεις παράδοξοι καὶ ὅλως ἰδιότροποι σὲ καταφέρωσι πρὸς ὠμότητα, οἱ ὄρκωτοὶ σὲ καταδικάζουσιν ὡς πάτχοντα μονομανίαν, καὶ οἱ κακουργοδῖκαι σὲ διευθύνουσιν εἰς τὴν Βηθλεὲμ διὰ νὰ διανύσῃς ἐκεῖ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σου. Ὅλα τὰ παρὰ φύσιν κακουργήματα ἀποδίδονται ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς παραφροσύνην. Καὶ τῶντι, ἀν' ὅχι ὅλοι, τοὐλάχιστον τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἰσοβίων κατοίκων τοῦ φρενοκομείου ἐκείνου, ὑπῆρξαν τέρατα σκληρότητος, ἀσελγείας, καὶ ἀτιμίας, ὀφείλοντα τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἴδού τί γράφει περὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν Ἀγγλος τις συγγραφεύς· «Τὸ 1811 παρευρέθη εἰς ἐγκληματικὴν τινα δίκην τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι ἔμειναν ἀνεξάλειπτοι ἀπὸ τὴν μνήμην μου. Σύζυγός τις κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποπειρᾷ δολοφονίας κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς· σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἐγκαλούμενος εἶχε γεννήσει μετ' αὐτῆς δεκατέσσαρα τέκνα, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶχε βαθμὸν ἀξίωματικόν. Μετὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν συμβίωσιν, ὁ γέρον, πειραθείς νὰ φονεύσῃ κοιμωμένην τὴν σύζυγον του, τὴν ἐπραγματίσθη πολλαχού· τὸν ἐνεκάλει δὲ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ τὸ κακούργημα ἦτο ἀναμφισβήτητον. Ἀλλ' ὁ ἐγκαλούμενος ἤρνεῖτο πάντα,

(1) Τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο ὠκοδομήθη τὸ 1812 ἔτος, καίτοι δὲ πρὸς τὴν συνοικίαν τὴν καλουμένην, α τὰ πεδία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι δύο ἀγάλματα ἐξαιτίας καλλονῆς, τὸ τῆς ἐμμανουὸς καὶ τὸ τῆς μελαγχολικῆς Μαρίας.

καὶ ἡ ἄρνησις αὐτὴ ἐπεβάρυνε τὴν θέσιν του. Ἡ γραῖα, ἣτις ἦτο εὐλαβῆς, ἀκούουσα αὐτὸν ἀρνούμενον τοσαύτης καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς τὴν πράξιν, ἐπλησίασε πρὸς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τὰς διαχωρίζουσας τοὺς ὑποδίκους τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς πλήρους πάθους·

— Ὡ Ἰωάννη! θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ ἀποδείξῃς καὶ ψευδομένην; δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐφέρθῃς τόσον ἀπανθρώπως; Κύριοι καὶ κυρίαί, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι τρελός! σᾶς τὸ βεβαιῶ.

Ἄλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; Ἐν ἀκαρεῖ, καὶ δολοφόνος καὶ θῦμα ἔτειναν τοὺς ἰσχυροὺς βραχιονὰς τῶν ὑπεράνω τῶν κιγκλίδων, τὰ ἐβρυτιδωμένα καὶ σακρυόστακτα πρόσωπά των συνεκολλήθησαν, καὶ ἐναγκαλιζθέντες ἀλλήλους σπασμωδῶς, ἐλησμόνησαν τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς των. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ οἱ γραμματεῖς, καὶ οἱ χωροφύλακες ἐδάκρυσαν.

— Εἶπες, κυρία, ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶναι τρελός; ἐξηγήθητι καλῆτερα.

— Κύριοι δικασταί, εἶπεν ὑπολαβῶν γέρον τις τὸ ἦθος ἔχον δειλὸν καὶ τὴν φωνὴν τρέμουσαν, τὸ λογικὸν τοῦ ταλαιπώρου τούτου δὲν ὑπῆρξε ποτέ ὑγιεῖς· λυποῦμαι μαρτυρῶν ἐναντίον του, ἀλλὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Ὀρκωτοί, δικηγόροι, καὶ δικασταί, ἀνηγέρθησαν ἀμέσως.

— Περ' ὀλίγον, εἶπεν ὁ πρόεδρος, νὰ καταδικάσωμεν εἰς θάνατον τὸν ἀνθρωπον τοῦτον, ἐνῶ εἶναι τρελός. . .

— Ὁχι, ὄχι! ἀνεβόησεν ὁ γέρον . . . τρελός! δὲν εἶμαι, δὲν ὑπῆρξα ποτέ, καὶ ἀνεσῆκωσα κλαίων τὴν πολιὰν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸν ὦμον τῆς γυναικὸς του, ἐπαναλαμβάνων ὅτι δὲν εἶναι τρελός! Συνέλαβα κακὸν λογισμὸν, τὴν ἐβάρυνθη, καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν φονεύσω· ἀπατάσθε, κύριοι δικασταί, ἐγὼ ὁμοῦ γινώριζω τὸν ἑαυτὸν μου.

«Καὶ ὁ ἀνθρωπος αὐτός, οὐτινος τὴν χεῖρα εἶχεν δαπλίσει παροξυσμὸς θηριωδίας, ἐθεωρήθη ὡς φρενοβλαβῆς καὶ ἐστάλη εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Βηθλεὲμ ὅπου ζῆ εἰσέτι ἐσχάτῳ γῆρας.

»Πρὸ τίνος καιροῦ, περιεργεῖα φερόμενος, ἐπεσκεψθῆν τὸν οἶκον τοῦτον τοῦ κακουργήματος. Ἰσορραφικὰ δὲ καὶ τὸν γέροντά μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν, καὶ τοὶ ὑπέργηρον. Ἐκάθητο ἐντὸς στενοῦ δωματίου, καὶ ὅταν τὸν ἐπλησίασα, ἠχολεῖτο εἰς τὸ νὰ στραγγίξῃ τὰς χεῖρίδας τοῦ ὑποκαμίτου του ὅθεν ἀπέσταζε νερὸν κατὰ γῆς. Ὁ δὲ φρενοκόμος μὲ εἶπεν·

— Ἀποῦ ὁ ἀνθρωπος αὐτός εἶν' ἰδῶ δὲν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ζητεῖ ν' ἀποπλύνῃ τὸ ἐγκλήμα του· καὶ ἐπειδὴ τὰ μυχδύλια του δὲν ἐξαρκοῦν εἰς τὸ νὰ σπογγίζωσιν τὰ δάκρυά του, καταβρέχει καὶ τὰ ὑποκάμισά του αὐτά, τὰ ὁποῖα στεγνώνει ἔπειτα ὡς βλεπέεις.

· Ὁμολογῶ ὅτι καὶ μὴ θέλων ἀνεκτάχιστα, ἰδὼν τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραδόξου ἐκείνης ἀπελπίστας, ἦς τίνος, ἡ μὲν αἰτία ἦτο τραγικὴ, ἡ δὲ ὑπερβολὴ γελοία. Ἄς μὲ κατακρίνῃ ὅστις θέλει· ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἄκρατος καὶ ἀκούσιος ἐκεῖνος γέλωσ μου

διήρκεσε περί τὸ ἐν λεπτόν· ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν καταστείλω.

» Ὁ ἄτοπος καὶ βάρβαρος γέλως μου ἐξύπνισεν ἐν τοσοῦτῳ τὸν κάτοικον τοῦ παρακειμένου δωματίου, ὅστις ἦτο Ἰταλὸς ἐκραυλίστας καὶ φρονεῦστας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα! Μόλις δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἤρχισε νὰ κορυβαντιᾷ ὡς τίγρις Ἀρρικανή. Μ' ἐφαίνετο ὡς σατανᾶς δαιμονίων, καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος δὲν θὰ ἐξεκόνιζεν ἄλλως πῶς τὸν Κρόνον ἐκθρονισθέντα, ἢ τὸν Ἀρχάγγελον καταρώμενον τὸν Θεόν. Ἐπρόφρεε λέξεις ἀκατανοήτους, καὶ οὕτως εἶπε, ὑπερανθρώπου, ἐγὼ δὲ ὠχρίων ἀκούων καὶ βλέπων αὐτόν.

— Ἐλεις πολλοὺς τοιοῦτους; ἠρώτητα τὸν φρενοκόμον.

— Ὅχι, κύριε, οὗτος εἶναι μᾶλλον θηρίον ἢ ἄνθρωπος. Οἱ πλειότεροι τῶν φρικτοτέρων ἐγκληματιῶν τοὺς ὁποίους μᾶς ἐστειλαν τὰ δικαστήρια, εἶναι πρᾶοι καὶ ἤτυχοι ὡς παῖδι. Ἴδὲ τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν καὶ μικρὸ σωμα, ὅστις περιπατεῖ μὲ χεῖρας σταυρωμένας, καὶ φορεῖ ἐνδυμα ψαρὸν, βρακίον κοντόν καὶ κάλτας ποικιλοχρόους μόνῃ εὐχαρίστησίς του εἶναι τὸ νὰ φωνεῖ. Καὶ ὡς τόσον ἔχει χαρακτῆρα γλυκύτατον. Δὲν κλέπτει ποτέ, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀθεράπευτον αὐτὴν μονομανίαν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ἕνα μετὰπράτην καὶ δύο μικρὰ παιδιὰ, ἢ συναναστροφή του θὰ ἦτον πολὺ εὐάρεστος. Μὴ τὸν πλησιάζης παραπολύ· ἢ μπορεῖ νὰ σὲ στείλῃ, πρὸς ἀπλήν διασκέδασίν σου, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καθὼς ὁ γάτος ἐμπήγει τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ποντικού.

— Μὴ τὸν πιστεύης, μὴ τὸν πιστεύης, ἐφώνησεν ὁ Ἰταλὸς· εἶναι ἀχρεῖος, θηρίον. Σήμερον τὸ πρῶτόν μ' ἔδειρε τόσῳ πολὺ, ὥστε τὸ σῶμά μου κατήντησε νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς μίαν φιάλην.

» Οἱ δύο περιφημότεροι κάτοικοι τοῦ φρενοκομείου εἶναι ὁ πυρκαεὺς Μαρτίνος, καὶ Βλάχης ὁ ἐπονομαζόμενος θεωρητικὸς. Ἀποῦ ἐθεώρησα καὶ ἐξέτασα ὅλον ἐκεῖνον τὸν συρφετὸν τῶν ἐγκληματιῶν καὶ παραφρόνων, διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Βλάχου. Εἶδον ἄνδρα μεγαλόσωμον καὶ ὠχρὸν, ὀμιλοῦντα κάλλιστα, καὶ ἀληθῶς εὐγλωττον. Ἀνάγνωθι ὅλα τὰ χρονικὰ τῆς δαιμονολογίας, καὶ δὲν θὰ εὖρης παραδοξότερόν τι τῶν ὀπτασιῶν τοῦ Βλάχου τούτου.

» Ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς ὡς πραγματικωτάτας τὰς ὀπτασίας του· ὠμίλει μὲ τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον, συνδιελέγετο μὲ τὸν Μωϋσῆν, συνευχαίετο μὲ τὴν Σεμίραμιν, καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἦτο ἀγυρτεία· ἐξ ἐναντίας εἶχε βαθύτατην πεποίθησιν. Τοῦ παρελθόντος τὰ ψηλαφητὰ σκότη διελύοντο ἐνώπιόν του, τὰ πλήθη τοῦ ἄδου συνέρρεον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρξε μέγα, θαυμαστόν, ἐνδοξόν, ἐνεφανίζετο εἰς τὰς ὄψεις του.

» Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε γενεὴ ζωγράφος φαντασμάτων· ἐμπροσθέν του, ἐπὶ τῆς τραπέζης του, εὐρίσκοντο αἰωνίως γραφίδες καὶ χρωστικαὶ, δι' ὧν ἐξεκόνιζε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν στάσιν τῶν ἡρώων του, οἵτινες, χωρὶς νὰ προσκληθῶσιν, ὡς ἔλεγεν, ὑπ

αὐτοῦ, ἤρχοντο καὶ τὸν παρεκάλου νὰ τοὺς ζωγραφῆται. Ἐφυλλολόγησα ὀγκωδεστάτους τόμους, πλήρεις τοιοῦτων εἰκόνων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων παρετήρησα καὶ τὴν τοῦ διαδόλου καὶ τῆς μητρὸς του. Ὅτε εἰπῆθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐσχεδογράφη ψύλλον οὗ τινος εἶχεν, ὡς ἔλεγε, πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ φάσμα.

» Ἐδουάρδος ὁ Γ' ἦτο ὁ συνεχέστερον ἐπισκεπτόμενος αὐτόν· διὸ, εὐγνωμονῶν πρὸς τὴν τοσαύτην συγκατάβασιν, ἐζωγράφησε διὰ χρωμάτων ἐλασιότριπτων τὴν εἰκόνα τοῦ μονάρχου. Ἀπέτεινα πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις σκοπὸν ἐχούσας νὰ τὸν καταπλήξωσιν, εἰς ἃς ὁμοῦς ἀπήντησεν ἀφελῶς καὶ πᾶντῃ ἀταράχως.

— Οἱ ἐπισκεπτόμενοί σε οὗτοι κύριοι, ἀναγγέλλου πρὶν τὴν ἀριζίν των; Φροντίζου νὰ σὲ στείλουν τὸ ὄνομά των!

— Ὅχι, πλὴν τοὺς γνωρίζω ἅμα φανοῦν. Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ νὰ ἰδῶ χθὲς τὸ ἐσπέρας τὸν Μάρκον Ἀντώνιον, ἐγνώρισα ὁμοῦς τὸν Ῥωμαῖον ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σ' ἐπισκέπτονται οἱ ἐνδοξοὶ νεκροί σου;

— Περὶ τὴν μίαν· καὶ ποτὲ μὲν αἱ ἐπιπέψεις των εἶναι διεξοδικαί, ποτὲ δὲ σύντομοι. Εἶδον προχθὲς τὸν ταλαίπωρον Ἰώβ· μόλις ἠθέλησε νὰ μείνῃ δύο λεπτά· κατάρθωσα ἐν τοσοῦτῳ νὰ σχεδιάσω τὴν εἰκόνα του. Πλὴν, σιωπῇ, ἰδοὺ Ῥιχάρδος ὁ Γ'.

— Ποῦ εἶναι;

— Κατάντικρό σου, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς τραπέζης. Ἴδου ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς του.

— Καὶ πῶς ἤξεύρεις τὸ ὄνομά του;

— Τὸν γνωρίζει ὁ νοῦς μου· πῶς ὁμοῦς; ἀγνοῶ.

— Ὅποια εἶναι ἡ φυσιογνωμία του;

— Στρουφή, ἀλλ' ὠραία· τὸν βλέπω μόνον ἐκ τοῦ πλαγίου. Ἴδου τὰ τρεῖς τέταρτα τοῦ προσώπου του!

Ἄ! ἐστράφη ὅλος πρὸς ἐμέ. Εἶναι φρικτός!

— ἢ μπορεῖς νὰ τὸν κάμῃς τινὰς ἐρωτήσεις;

— Ἀναμφιβόλως, τί θέλεις νὰ τὸν εἰπῶ;

— Ἐὰν θεωρῇ δικαιολογημένους τοὺς φόνους τοὺς ὁποίους ἐπραξε ζῶν.

— Ἡ ἐρώτησίς σου μετεβιάσθη εἰς αὐτόν, ὀμιλοῦμεν κατὰ διάνοιαν, κατὰ θεωρίαν, καὶ διὰ μαγνητισμοῦ· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην λέξεων.

— Καὶ ποία ἡ ἀπόκρισις τῆς Μεγαλειότητός σου;

— Ἴδου, διεξοδικωτέρα ὁμοῦς ἀπὸ τὴν ἐδικήν του, διότι ἄλλως δὲν ἐνοεῖς τὴν γλώσσαν τῶν πνευματικῶν. Σὲ λέγω λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὄποσον ὀνομάζεις φόνον καὶ σφαγὴν δὲν εἶναι τίποτε· ὅτι σφάζοντες διακαπέντε ἢ εἰκοσι χιλιάδας ἀνθρώπων δὲν τοὺς κάνομεν κἀνὲν κακόν, ὅτι τὸ θνητὸν μέρος αὐτῶν ὄχι μόνον διατηρεῖται ἀλλὰ μεταβαίνει εἰς κόσμον καλλήτερον, καὶ ὅτι ὁ φονευθεὶς ὅστις ἐπιπλήττει τὸν φρονεῖα του, κατασταίνεται ἐνοχὸς ἀχαριστίας, καθόσον ὁ φονεὺς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τὸν προμυθεύσῃ ἀνετοτέραν κατοικίαν καὶ ὑπαρξίν γλυκυτέραν. Πλὴν ἄφες με· ἐκάθησεν εἰς ἀξιόλογον θέσιν διὰ νὰ ζωγραφῆθῃ, καὶ ἂν ὀμιλήσῃς φεύγει.

» Ἄφεις τὸν ἀβλαβῆ καὶ ἰδιότροπον ἐκεῖνον ἄνθρωπον ὅστις εἶχε καὶ ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς γνώσεις,

μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πυρκαϊῶς Μαρτίνου διαβάς δι' ὄλων τῶν αὐλῶν. Ὁ ὀδηγός μου μ' ἔδειξε πολλὰ εἶδη φρενοβλαβῶν λίαν περιεργα' νέος τις, φαρμακεύσας τὴν μητέρα του, κατεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ στρέφεται περὶ ἑαυτὸν· μόλις δὲ ἤσθάνετο κεκμηκότα τὸν ἕνα πόδα, καὶ ἤρχιζε τὸν στρόβιλον μὲ τὸν δεύτερον. Εἷς ἄλλος ἐπεριπάτει, ἐπροχώρει δὲ κα βήματα, ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἐρρίπτεν αὐτὸν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ γονυπετῶν ἀνέκραζε·

— Λάβε τον, λάβε τὸν πῖλόν μου, μέγιστε Θεέ! λάβε τον.

» Ἄλλος τις ἐνόμιζεν ὅτι, μεταμορφωθείς ἔγεινε προχρῆς τεύου. Στρογγυλίζων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐσχημάτιζε τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου, ἐνῶ διὰ τοῦ δεξιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εὐθυτενῶς, παρίστα τὴν ῥώγαν, ἣ, ὡς λέγομεν σήμερον, τὴν μήτην αὐτοῦ. Καὶ ποῦ νὰ περιγράψω τὰ εἶδη τῶν παραφρόνων ὅσα εἶδον εἰς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο καταγῶγιον;

— Ἀναβάς κλίμακα λιθίνην εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαρτίνου! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις θεοβλαθείᾳ κινούμενος, ἐνέπρησεν ἐν τῶν περικαλλεστέρων μνημείων τῆς Ἀγγλίας, εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι, καίων ζώντας τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἐξηράνιζε τὴν θρησκείαν των. Πρὶν τὸν ἰδῶ, τὸν ὑπέθετον ὡς νέον Ἐμπεδοκλῆν, ὡς παράφρονα ἐξαίσιον καὶ στυγνόν. Ὅθεν, ὅταν ὁ φύλαξ μὲ ἀφῆκε μόνον μετ' αὐτοῦ, ἀνετριχίατα ὀλόκληρος.

» Μικρόσωμὸς τις καὶ πολύσαρκος, τὴν ὄψιν ἔχων κοκκίνην, τὸ μέτωπον λαμπρὸν καὶ στιλπνόν, καὶ τὸ ἦθος ἀπλοῦκόν καὶ ἡλίθιον, ἐκάθητο πλησίον μικρᾶς τραπέζης ἐκ ξύλου λευκοῦ, καὶ ἐζωγράφει. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο παιδαριώδης μέχρι βλακίας, καὶ ἡ ὀμιλία του στείρα πάσης ἰδέας. Τὸν ἠρώτησα τί ἐπεθύμει, καὶ μὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο εὐτυχέστατος, δσάκις μάλιστα δὲν ἐσπερείτο μελάνης Σινικῆς καὶ μολυβδοκορυδύλων. Ἐζωγράφει δὲ κάκιστα, καὶ αἱ εἰκόνες του ἦσαν ξηραὶ ὅσῳ καὶ ἡ ὀμιλία του.»

N. Δ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ (Sonnet).

Τὸν αἴθριον ὀδοικερεῖ αἰθέρα ἡ σελήνη.
 Εἶται λευκὸφωτος ἡ νύξ καὶ αὐστηρὸν τὸ ψῦχος.
 Θεσσαλὴ γραῖα προχωρεῖ εἰς θάλαμον ἡσύχως.
 Ὅπου ὑπνώτιον τρυφερόν παιδίον φέρ' ἡ κλίτη.

Ἐπὶ τῆς νέας κόρης του τὴν δεξιὰν ἐκτείνει,
 Κ' ἐκ τῶν χεῖλέων τῆς γραδᾶ τοιοῦτος φεύγει ἦχος·
 «Ὅ, τι ἂν πράξῃς ἐπὶ τῆς ἐγγράφῃ ἐνδομύχως
 » Εἰς τὴν ψυχὴν σου, γέρον ὄν, καὶ ἡ γραμμὴ ἦτις
 κλίνει

» Εἰς τὸ λευκὸν σου μέτωπον τὰ ἔτη σου χαράσσει,

» Ὅσα ἡ γέα σου ζωὴ θέλ' εἰς τὴν γῆν περάσει...
 Εἶπε καὶ ἔγειν' ἄφατος ἡ σελετωδῆς γραῖα.

Τίς οἶδ' εἰς τῆς προρρήσεως τὴν ἔκβασιν; τί ὄμμα
 Τὴν τύχην ἐνεβάτευσε εἰς τούραν τοῦ δώμα;
 Καὶ ἡ σελήνη σιωπᾷ ὡς δεομένη γέα.

Ὁκτώβριος. 1850.

X. A. PARMENIΔΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι τῶν ζῶντων βασιλεὺς
 Κ' ὑπόστασιν δὲν ἔχω·
 Μετὰ τὸν Φοῖβον σοβαρῶς
 Τὸν κόσμον περιτρέχω.
 Ὁ γικηφόρος στρατηγός,
 Ὁ ἐνδοξος Στρατάρχης,
 Ὁ ὑψηλῶρων βασιλεὺς
 Ὁ ἄκρατος Μοράρχης,
 Τὰς δάφνας, τοὺς στεφάνους των
 Τὰ σκήπτρά των ἀγρίουν,
 Κ' ἐρώπιόν μου εὐπειθῶς
 Τὴν κεφαλὴν των κλίουν.
 Τῶν δεσποτῶν ἀφροῦρητος
 Καυχῶμ' ὅτ' εἶμαι μόνος,
 Παύει ἐντὸς τοῦ κράτους μου
 Πᾶς τῆς ψυχῆς σου πόθος.
 Μηδέποτε μ' ὑπερβολῆν
 Φίλον ἐμὲ ποιήσης,
 Φωιοῦν τὰ δύο ἄκρα μου
 Τί θέλει κατατήσης.
 Ὁ ἱατρὸς ἐπίκουρον
 Εἰς ἀσθεῖν μὲ κράζει,
 Χαίρων εἰς τὴν ἐμφάνισιν
 Σωτήρα μ' ὀνομάζει.
 Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, γέλε μου,
 Ὅλωσ εἰς ζῶντ' ἀρήκω
 Ἐντὸς αὐτῶν γερρῶμ' αἰεὶ,
 Κ' ἐντὸς των ἀποθνήσκω.
 Ἐὰν ὡς δεξιῶτατα
 Μὲ ἀναγραμματίσης,
 Ἀρήκω εἰς τὰ ἐμφύχχα
 Καὶ εἰς βενυστὸν ἐπίσης.
 Μετέπειτ' ἂν τὸ πρῶτόν μου
 Στοιχειὸν τις ἐκκόψῃ
 Τὸν Κυβερνήτην τοῦ Πατιδῆ,
 Ὡ ἀγαγῶστα ὄψει.

Ἐν Λαμῖα τῇ 24 Φεβρουαρίου 1851.

A. T.